
Yalnızlar
İÇİN
Çok Özel
BİR HİZMET
MURAT GÜLSOY
can
roman

MURAT GÜLSOY

YALNIZLAR İÇİN ÇOK ÖZEL BİR HİZMET

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2016, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 7000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Mustafa Çevikdoğan

Düzelti: Ebru Aydın
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul
Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2998-0

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 31730

MURAT GÜLSOY

YALNIZLAR İÇİN ÇOK ÖZEL BİR HİZMET

ROMAN

can

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul, 1999
Bu Kitabı Çalın, 2000
Âlemlerin Sürekliliği, 2002
Binbir Gece Mektupları, 2003
Büyübozumu, 2004
Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2004
Sevgilinin Geciken Ölümü, 2005
İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007
602. Gece, 2009
Karanlığın Aynasında, 2010
Tanrı Beni Görüyor mu? 2010
Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2012
Nisyan, 2013
Gölgeler ve Hayaller Şehrinde, 2014

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini.çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü, *Baba Oğul ve Kutsal Roman* adlı kitabıyla 2013 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü'nü, *Gölgeler ve Hayaller Şehrinde* adlı romanıyla da 2014 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Kitapları çeşitli dillere çevrilen Murat Gülsoy, Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil, yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

www.muratgulsoy.com

muratgulsoy.wordpress.com

İçindekiler

Önsöz:
Sonra Yavaş Yavaş Delirdim 11

Yalnızlar İçin Çok Özel Bir Hizmet 23

Sonsöz:
Bu Akşam Beni Bekleme Çünkü Gece
Siyah ve Beyaz Olacak 157

Ekler
Sayıların Gizli ve Güncel Anlamları 179
Ay Işığında Yazılanlar 189
Kara Sayfa 201

Önsöz

Sonra Yavaş Yavaş Delirdim

Sevgili Borges,

Biz seni ilk okuduğumuz zamanlarda İspanyolca nasıl telaffuz edileceğini bilmediğimiz için adını "g" harfine bastıra bastıra söyler, en ufak bir kuşku duymadan seni kendimizden sayardık. Jorge... Belki İskandinavların telaffuzuyla söyleseydik Jørg diyecektik, Hamlet'in Yorick'i gibi... Belki de Oğuz Atay'ın Olric'i. Bu şakalarımı mazur gör, her şeyi birbirine bağlamayı senden öğrendim. Ama o yıllarda henüz dünyadan haberim yoktu. *Yolları Çatallanan Bahçe*'ydi ilk okuduğum kitabın. 1985'ti sanırım. Parke taşlı eğri yokuşlardan taze bir nefesle inerken Boğaz'a, Hisar'a, suyun kenarına, açıklığa, şehrin marjına, marjinal hayata... Yanımdan hiç ayırmadığım dedemin doktor çantasının içindeki kitaplardan biriydi.

Şimdi birdenbire sana yazmak istedim.

Ah, nedenini bilme daha iyi. Mektupla tedavi gibi bir şey. Bir zamanlar babamın İngilizce öğrenmek için yaptığı gibi, masanın başına oturup mektupla çalışıyorum. O dil öğreniyordu, ben dili unutmaya çalışıyorum. Babam elektrik teknisyeniydi; gri takım elbise giyer, kravat takmaz, pazarları maça giderdi. Seninki gibi değildi. Biliyorum, bu samimiyet, bu senli benli hal şaşırtıyor seni. Ama artık yaşamadığın için bunu sorun edeceğini

sanmıyorum. Gerçi bir yerlerde demiştin; biz zaten ölülerle konuşan ölüleriz ama bunu unutuyoruz çoğu zaman, diye. Haklısın. Çok defa olduğu gibi. İşte karşımda duran kitaplık. İçinde o kitabı bulabilir miyim şimdi? *Yolları Çatallanan Bahçe*'nin o yıllarda okuduğum Can Yayınları baskısını? Hiç sanmıyorum. Kim bilir hangi dostuma ödünç verdim heyecanlı bir sohbetin ortasında ve sonra da unuttum gitti. Aslında önce dostlar unuttular beni. Çekilmiş dişler gibi boşluklar kaldı arkalarında. Kitaplığımda yani. Verdiğim kitaplar geri gelmedi. Emekler boşa gitti galiba. Sözler havaya karıştı. Onca rüya ve hikâye boşluğun içinde dağılıp gitti. Neyse ki bir önemi kalmadı artık. Ya da... Yakında kalmayacak. Her şey yavaş yavaş çözülüyor. Kusura bakma, bazen kiminle konuştuğumu da unutup haddimi aşan cümleler kuruyorum. Belki de artık varlığına sadece edebiyatçıların inandığı *bilinçdışı* bilhassa bu gibi farklı anlamlara gelen cümleler serpiştiriyor yazdıklarımın arasına. Senin şakaların gibi değil, hayır. Bunlar daha çok senin gibi Batılı bir okurun gözleri için: yerel edebiyatları o ulusların alegorileri olarak okumaya meyilli araştırmacı ruhlar için. Gerçi biz[1] seni Batılı bir yazar olarak okumadık, kendimizden saydık ama sen de kendini Avrupa'nın gurbetine düşmüş bir entelektüel olarak gördün hep. Babandan sana kalan o kocaman kitaplık Batılı dev yazarlarla doluydu. Belki de o yüzden cenneti sonsuz bir kitaplık olarak düşledin. Oysa ben kitaplığıma bakıyorum da... gördüğüm tek şey ölüm. Bak, geçenlerde not almışım sarı *post-it*'lerimden birine:

1. Bu "biz" kavramının beni ne kadar uğraştırdığını bilemezsin sevgili Borges. Senden iyi olmasın, çok sevdiğim bir yazarımız gibi kolaylıkla "biz" diyebilmeyi hem çok isterdim hem de diyemediğim için kendimi ileri sayıyorum. Yazarı mı merak ettin? Garip şey. Ölüler merak etmez sanırdım.

Malzemesi ölümdür kitapların. Ölü ağaçlardan elde edilen kâğıt, ölü hayvanların derilerinden yapılan ciltler, ölü yazarların sözleri. Orada öylece dururlar. Çok ayrıntılı bir mezarlıktır kütüphane. Üstelik insanlar tüm bu ölüm artıklarının zaman ötesine ulaşma gibi bir özelliğe sahip olduğunu düşünürler. Ne garip bir yanılsama. Oysa bir mumyadan fazlası değildir kitap. Düşüncenin mumyası.

Sevgili Borges, İstanbul hakkında yazdığın o kısacık metni defalarca okudum. Doğu Roma'nın ve Bizans'ın gizemli başkentini, şu anda üzerinde yaşayan insanlara pek de yakıştıramamışsın. Ne demek istediğini anlıyorum tabii. Yok, hayır alınmıyorum. Söylenen her kötü sözün bir hakikat barındırdığına daha fazla inanır oldum gitgide. Eskiden, çok daha fazlaydı alınganlığım. Demek ki "biz" duygusu daha güçlüymüş o zamanlar. Sonra köprülerin altından çok sular aktı, hatta o suların üzerine yeni köprüler kuruldu, bu da diğer kavramlar gibi çözüldü. Aslında bu çözülme meselesi üzerinde de durmam gerekli evet; çünkü yaşadığım şehir, ülke, kültür ve hatta dünya çözülüyor sevgili Borges. Kıyımlar, haksızlıklar, cinayetler, hırsızlıklar ve barbarlıklar önce ağrılı düğümler olup yerleşiyor içimize. Konuşmak, yutkunmak ne mümkün. Ağrı, ateş, sancı, içe atma, kapanma... Ama sonra çözülüyor. Zaman kuvvetli asit etkisi yapıyor bu düğümlere. Hepsi lif lif ayrılıp dağılıyorlar. Nereye mi? Havaya, toprağa, suya karışıyorlar elbette. Hayatımız zehirleniyor durmadan. Bu yüzden her şeyi yıkıp dökmek istiyoruz bazen. Büyükler küçükleri anlıyor böyle durumlarda. Bazen de kime ait olduğunu artık hatırlamadığımız nesnelere bakarak kendi uydurduğumuz şarkıları söylüyoruz. Böyle zamanlarda, uzaktan bakıldığında insana benziyoruz. Z. Biz. Kimiz?

Ben onlardan değilim sevgili Borges, sonradan anladım. Delirirken yavaş yavaş aydınlandım. Dinle bak benim ait olduğum insanlar nereden gelmişler bu masal şehrine. Elbette senin sevdiğin türde aktaracağım bu hikâyeyi... Onların hikâyesini eski bir elyazmasında bulan Arap tarihçi her şeyi bırakıp ömrünü bu kıssadaki hikmeti anlamaya verdi.

Platon'un düşüncesini takip ederken kendilerini yepyeni bir âlemde bulan insanların yaşadığı şehir devletin hikâyesidir bu. Yazı yalancıdır, yanıltır, demişti filozof, tıpkı duvarlarda asılı resimler gibi canlı görünürler ama onlarla konuşmaya çalışırsanız size cevap vermezler. Yazmayı önce ayıp saymaları bu öğretiye bağlılıklarındandı. Ama ayıp sayılan, gizlenen her şey gibi yazı da kutsallaştı o ülkede. Gündelik yaşamın içinden kovulup öte tarafa geçti, bilinmeyenin, ölümden sonranın alanında kendine yer buldu. İnsanlar özgür kedilerin dolaştığı parke taşlı sokaklara bakarak tüllerin ardından, yalnız başlarına yazdılar hayatları boyunca. Gizli gizli. Hayatlarının kitabını yazdılar. Yaşamak yazmaktı asıl. Ama gizli, görünmeden. Herkesin bildiği, birbirinden gizlediği bir ikinci hayat. Kaçınılmaz son gerçekleştiğinde yakınları bulup çıkardılar yarım kalan kitapları. Ölüm her zaman yarıda bırakandır. Bunu bildiler, söylemediler, sessizce ölülerini gömdüler. Cansız beden mezara girerken elyazmalarını baskıya verdiler. Kitap insanın ölümden sonraki uzantısı, bir ölüm nesnesi. Ancak senin yazdıklarında rastlanabilecek bu garip kentin kütüphanelerinde her yazarın tek kitabının olması da bir tesadüf değildi. Tek kitap. Tek hayat. Tahmin edebileceğin gibi, onların dilinde "ölü" ile "yazar" birbirinin yerine kullanılan sözcüklerdi. Elbette "yaşayan" ile "okur" da aynı sözcükle ifade ediliyordu. Böyle bir kentte yaşadığını hayal edebiliyor musun sevgili Borges? Hayatını mükemmelleştirmeye adadığın o tek kitabın okurları-

na ulaştığını asla görmeden ölüp gideceğini bilerek yine de yazmak nasıl bir deneyim olurdu? Belki de müthiş bir özgürlük sağlıyordu kişiye. Bu hikâyeyi bulan tarihçinin belirttiği üzere sağlığında pek de fark edilmeyen sıradan insanlar öldükten sonra kitaplarının yayımlanmasıyla birlikte ünlenebiliyor, yakın çevrelerini şaşırtabiliyorlardı. Sıradan bir tüccarın ya da basit bir çiftçinin yazdıklarındaki olağanüstü derinlik ya da akıl almaz dil ustalığı okurların bir başka deyişle yaşayanların insana dair inancını pekiştiriyordu. Böyle bir kitap yayımlandığında insanlar dünyanın gidişatından duydukları endişe ve kaygıları bir tarafa atarak umutla doluyor; yaşamak denilen mucizenin bir kez daha farkına varmaktan dolayı kendilerini şanslı sayıyorlardı. Tıpkı meleklerin ete kemiğe bürünüp göründükleri eski zamanlarda insanların hissettiklerine benzer biricik olma duygusuydu bu. Şimdilerde kimsenin hatırlamadığı... Bazen de tersine, yaşarken çok önemli ve saygın bilinen kimilerinin aslında ne kadar kısır, yüzeysel ve kaba saba dünyaları olduğu ortaya çıkıyor ve yakınlarını utandırıyordu.

Tüm bu nedenlerden, onların yazıyla ve ölümle kurdukları ilişki çok farklıydı sevgili Borges. Yapıt ölümün bir uzantısı olarak görüldüğü için "ölümden sonra hayat" denildiğinde kitap yayımlandıktan sonra kişinin toplumun gözünde yeniden doğuşuyla başlayacak olan hayat anlaşılırdı. Bu bazıları için çok istenir bir şeyken kimileri kitap yazma fikrinden ölümüne korkardı. Yazmak kendi mezarını kazmak demekti onlar için. Onların dilinde de "yazmak" ve "kazmak" sözcüklerinin kafiyeli oluşu düşünürleri epeyce meşgul etmiştir. Ama şurası apaçık ortadadır: Ölümden sonra yaşayabilmek için önce bu dünyada kişinin ölmesi gerekir; bu yüzden de kitaba eklenen her satır mezardan kaldırılan bir kürek topraktır aynı zamanda.

Ne yazık ki o dönemde yazılmış olan kitaplardan hiçbiri günümüze ulaşamadı. Arka arkaya gelen barbar istilaları sırasında tüm kütüphaneler yakıldı, matbaalar tahrip edildi. İstilacıların hedefinin hiç şaşmaz bir şekilde bu kütüphaneler olmasının arkasında ne gibi bir itkinin olduğu halen tarihçiler arasında bir tartışma konusudur. Ölülerini bile gömmeyen, toprağın üzerinde yırtıcı hayvanların insafına bırakan bu barbarların kitaplara bu derece düşman olmalarının ardında büyük bir korku yatıyordu belki. Ya da düşmanlarının kökünü bu şekilde kazıyacaklarına dair bir inanca sahiptiler. Bir ordu düşün sevgili Borges, önce yaşayanları katlediyor, sonra ölüleri bir kez daha öldürüyor. Zaferin ancak bu şekilde mümkün olduğuna inanılıyor.

Tüm bunları öğrendiğimiz Arap tarihçinin gerçekle efsaneyi sıklıkla birbirine karıştırdığı göz önünde bulundurulursa bu adı bilinmeyen şehir devletin de varlığı iyice kuşkulu hale gelecektir. Ama Arap tarihçinin inandığı dinin kitabında zaman zaman kullanılan ifadeye başvurarak söylersek "bu anlattıklarımızda gören gözler için türlü ibretler vardır".

Evet sevgili Borges, işte benim soyum bu insanlara dayanmakta, barbarlara değil ötekilere. Nereden mi biliyorum? Merhum babamın –ki ona yönelik bir mektup kaleme almam konusunda ciddi bir baskı var üzerimde–[1] gazetesini okurken gösterdiği dikkatten, Limasollu Naci'nin İngilizce öğrenme mektupları üzerine notlar alırken kalemi tutuşundan ve bazen bir cümlenin ortasında kuşku verici bir şekilde susup sonra da hiçbir şey olmamış gibi sözlerine devam edişinden bilirdim bizim de o kayıp uygarlığın kavminden geldiği-

1. Bu baskıyı kim mi yapıyor? Bir bilsem, ah bir bilsem. O zaman delilik ve düşler bu derece korkutmayacak belki.

mizi. Öldükten sonra boşu boşuna karıştırdım tüm gizli çekmecelerini. Bulabildiklerim sadece beni ağlatan değersiz nesnelerdi; eski dolmakalemler, tedavülden kalkmış bozuk paralar, artık kapı açmayı çoktan unutmuş anahtarlar, siyah beyaz fotoğraflar, kemik çerçeveli yakın gözlükleri...

Sonra yavaş yavaş delirdim.[1] Sadece bu mektuplar değil. Hayır, çok öncesinde başladı. Unutkanlıklar, dil sürçmeleri, ani öfke patlamaları, kendi kendine çoğalmalar, huy değişiklikleri, geçmişin kırıntılarında soylu bir gelecek hayalinin hammaddesini arama çabaları. Hepsi delilik. Ama sen de bizden değil misin? O ateşli hastalık seni de değiştirmedi mi? Uyandığında delirmiş olduğundan korkmadın mı? Mucize eseri hayata döndükten sonra, o güne dek yazmayı aklına bile getirmeyeceğin –çünkü saygın bir şair ve eleştirmen olma yolunda ilerliyordun– kısa garip öyküler yazmaya başlamadın mı? "Zaman yapıldığım malzemedir; zaman beni taşıyan nehirdir ama nehrin kendisi de benim; zaman beni yutan kaplandır ama kaplanın kendisi de benim; zaman beni yakıp kül eden ateştir ki o ateş benim," diye yazmadın mı delice? Böyle değil miydi? Aklımda böyle kalmış en azından. Halen bazı şeyleri hatırlayabiliyor olmaktan dolayı hem mutlu oluyorum hem de tedirgin. Çünkü hatırladıklarımın doğru olduğunun garantisi yok.

Seninle ilgili hatırladığım bir başka şey: Kadınsızlık. Belki de muhafazakârların seni bu kadar çabuk benimsemesinin nedenlerinden biri budur. Yazdıklarında kadınlara bir simge olmaktan öteye yer vermeyişini düşü-

1. Bu konuda yalnız değilim. Gerçekten. Hepimiz, tüm insanlar yavaş yavaş deliriyoruz. Sanki içtiğimiz suya bir ilaç karışıyor ya da havaya yayılan kokusuz bir gaz hepimizi delirtiyor. Ama bu o kadar yavaş oluyor ki anlayamıyoruz. Belki de o dağılıp eriyen meseleler zehirliyor hepimizi. Yüzleşmek yerine, zamanın asitli çözücülüğüne bıraktığımız o lanetli meseleler...

nüyorum şimdi. Kendi yazdığım saçmalıklarla karşılaştırıyorum. "*Düşüş*" diye bir roman yazmıştım bir tarihte. Daha doğrusu karışık bir romanın uzunca bir bölümü. Niyet ettiğimden çok daha farklı bir noktada, bir rüya sahnesinde, bir simya laboratuvarında bir kadın başını pişirirken buldum kendimi. O ateş ben miydim peki? Sanmam. Ama zamanla ilişkisi olduğu kesin. Çünkü o pek sevdiğim ve aslında sana da çok benzettiğim yazar arkadaşımın mezar taşının dibinde geçiyordu olaylar ki taşın üzerinde senin de çok seveceğin şu dizeler yazılıydı: *Ne içindeyim zamanın ne de büsbütün dışında*. Seninle ilişkisi –aslında şimdi düşünüyorum da– bir zıtlık içeriyor; aynı fotoğrafın arabı gibi. Sen kadınlardan ne kadar kaçtıysan Tanpınar o kadar sefil oldu onlar yüzünden. Ama nedenini biliyorum ben. Tanpınar ergenlik çağında annesini yitirmişti. Üzerinde derin bir iz bıraktı bu kayıp anne. Onu zamanın yuttuğunu, geçmişte bir yerde olduğunu hissetti hep. Geçmişe bu yüzden bağlıydı. Sense annenden hiç ayrılmadın. Hayır, hep yanındaydı. Hatta seni canavar kadınlardan koruyan sarmalayıcı, yutucu bir anneydi seninkisi. İleri yaşında, o öldükten sonra bile, odasının önüne gidip eski bir alışkanlıkla günün olaylarını anlatmaktan vazgeçmedin. İkiniz için de anne bir takıntıydı. Yokluğuyla ve varlığıyla. Kadınlardan bu şekilde kaçmanın, babanın ilk cinsel deneyimini yaşamak için seni geneleve götürüp kendi metresini sunmasıyla da ilgisi vardır mutlaka. Seni utandırmak değil amacım. Sadece bazı şeyleri netleştirmek istiyorum. Ama ikiniz için de sonuç değişmedi: İkiniz de kendinizden tiksindiniz. Kendinizi çirkin buldunuz. Aynalara, maskelere ve labirentlere merak sardınız. Peki ya ben? Benim hikâyelerimde kadınlar var, evet. Yaşayan kadınlar, yaşamla ölüm arasında asılı kalmış kadınlar, insanın zihninde yaşattığı ölü kadınlar var. Gerçek ve ha-

yal var. Geçmiş ve gelecek var. Şimdinin içindeyse sadece kalbi kabukla kaplı bir adam.[1] Ama tüm mesele bundan ibaret değil. Keşke öyle olsa.

Sizi birleştiren tek özellik, annelerinize takıntılarınız değildi. Batı dünyasından uzakta olmanın getirdiği bir özlem de vardı. Her ikiniz de uygarlığın merkezinden uzakta hissediyordunuz kendinizi. Belki sen biraz daha şanslıydın. Ama Avrupa'yla aranda kocaman bir okyanus vardı. Tanpınar belki fiziksel olarak daha yakındı ama dil ve din büyük bir engeldi. Halen hak ettiği ölçüde tanındığını söylemek mümkün değil. Sense uluslararası bir şöhret oldun. Üstelik yaşarken. Ama bu da sende bir yarılma yarattı. Ün kazandıran tüm o kitapları yazan kişinin başka bir Borges olduğundan kuşkulandın hep. Bunun şakasını yapmakla kalmadın; metinleştirdin, yazdın. Yazının hiç de masum olmadığını bilmene rağmen yazdın. Yazıyla oynadın. Anlatmanın, hikâye etmenin maddeyi dönüştürebileceğini biliyor olmalıydın. Psikanalize hiç inanmadın ama o da aynı ilkeden hareket etmiyor mu: Anlatının madde üzerindeki gücünden! Bak benim sınıf arkadaşım büyümüş de terapist olmuş, bir de beni tedavi ediyor yazıyla. İkiniz de psikanalizle dalga geçtiniz. Bense elimde çözülmüş, lime lime olmuş hikâyelerle kalakaldım. Bir de korkular... Hayır, okuyabilseydin anlardın, ölüm korkusu değil bu, daha farklı bir şey. Evet geceleri uykularım berbat, evet içim sıkışıyor sık sık, ama hayır: Yok olmaktan duyulan bir korku değil bu. Dehşeti yaratan o çözülme. Her âna sirayet eden, her şeyi incecik bir yüzeyin üzerindeki ebru desenlerine çeviren aklı yıpratan bir süreç. Tüm yapıların

1. Senin dizelerinle söylemek istedim şimdi: Bir kadının adı beni esir alıyor / Bir kadın bütün vücudumu acıyla dolduruyor.

çatır çatır çöktüğü[1] bir zamandan geçiyoruz. Hatta aslında ortada hiçbir yapının olmadığını, her şeyin hikâye olduğunu söyleyenler var. Oysa insanların bedenlerinin üzerinden geçip gidiyor tarih. Zamanın okundan daha derin izler bıraktı tarihin süngüsü, mermisi, bombası, zehirli gazı, ateşi... Hepsinin çözülüşüne tanık olmak aklın sınırlarını inceltiyor. Ortamı dolduran incecik bir sıvı var, tarihle zehirlenmiş. Cenin kocaman kafasıyla bir karides, yaşamı emmeye çalışıyor tüm bu asitli çözeltinin içinde. Boşuna değil tiksinti.

Geldiğimizi sandığım yerde soyu tükenmiş bir kavmin dilsiz anıları var. Her sabahında çocukluğumun babamın gizli bir görev bilinciyle meseller, menkıbeler, şehir efsaneleri, unutulmaz rüyalar kılığına sokarak bana anlattığı... Anladığımı sandığım ne varsa hep kuşkuluydu o yüzden. Geride her anlama gelebilecek nesneler kaldı. Ortalama alındı. Vasatta birleşik krallık kuruldu. Belki de babamın yapmaya çalıştığı o her şeye hâkim olacak olan çoğunluğun zavallı zalimliğine karşı beni aşılamaktı. Bu yüzden şimdi, umutsuzca terapi yaparken gönderilemeyecek mektuplarla yavaş yavaş anlıyorum sorunu. Cümleyle anlatamayacağım. Yazının yönetilen bir rüya olduğunu söyleyen sen büyük yazar Borges, sen de emin değildin, sen de bir çocuktun en nihayetinde. Bu yüzden biz çocuklar seni çok sevdik. Anladık. Okurken okuduğumuza dönüşürüz dedin çocukça. Öyle olmasından naif bir sevinç duyduk biz de. Biz. Z. Yine, yeniden, hiç bıkmadan biz. Her biri başkasına dönüşmekte en ufak bir kaygı duymadan eriyip gitti, yüzeye karıştı. Belki de bu yüzden yüzümü ölülere döndüm iyice. Kitaplığımın önünde dur-

1. Aramızda artık bir gelenek haline gelmiş olan Zeliha'nım'ın kahve fallarından birinde gördüm; Babil Kulesi gibi çöken yapıyı ama o anlamadı, hayırlı haberlere yordu gördüklerini.

dum, ölüleri saydım, yoklama aldım: Kafka, Fowles, Dostoyevski, Cortazar, Camus, Tanpınar (sana yeni tanıştırdığım arkadaş), sonra Oğuz Atay, Sait Faik, Edip Cansever, Nâzım Hikmet, Bilge Karasu, Sevim Burak ve diğerleri (sen tanımazsın, hepsini yazmıyorum buraya). Okudukça başa döndüm. Geleceği örmeye başladım. Görmeye diyecektim, garip şey, elim sürçtü örmek dedim. Ama doğrusu da bu. Dedemi düşündüm, geçmişin içinde bir yerde kol saatine bakarak ölüp giden. Sana benzerdi biraz görünüş olarak. Son günlerinde gitgide azaldı onun da görüşü. Kitapların içinde kayboldu. Aynı sayfayı defalarca okuyarak delirdi. Sonra tüm bunlardan kurtulmaya karar verdim.

Karar verdim.

Öyle sanıyorum.

Okurken okuduğumuza dönüşürüz demiştin. Ben de onları okudum. Dedemi, babamı, kendimi, olası geleceği, geleceğin içinde iyiden iyiye delirmiş halimi, farkında olarak ya da olmayarak yazmaya devam ederek, örerek geleceği. Yabancı bir bakıcının baktığı kahve fallarında geçmişinin şekillenmesini bekleyen, sadece çocukluğunun savunmasız masumiyetini hatırlayabildiği oğlunun yolunu gözleyen ama bir süre sonra bunu bile unutan, küçük sarı *post-it*'lere sağlam kalan son sinir hücrelerinin yardımıyla karanlık cümleler yazan bir adama dönüşüyorum geceleri. Siyah bir maddeden yaptım kendimi. Yeniden. Unutarak. Geleceğin içinden bir gelecek, bedenimin içinden birkaç ölü çıkardım ve sonra yazdım.

YALNIZLAR İÇİN
ÇOK ÖZEL BİR HİZMET

"Faturayı kimin adına yazalım?"

"Mirat Alsan. Mi-rat Al-san."

İsmini iki kez tekrarladı. Sıklıkla yanlış yazılmasına alışıktı.

"Taksite böleyim mi?"

"Tek çekim olsun."

Taksitlerle kartının limitini doldurmak istemiyordu. Aklından bu ay ne kadar harcadığını hesapladı. Bir cekete bu kadar para vermiş olmasına inanamıyordu.

"Çok yakıştı Murat Bey. İyi günlerde kullanın..."

Mirat, diye düzeltti içinden. Mi-rat! İnsanlarla tartışacak enerjisi yoktu. Uzatmadı.

"Teşekkürler."

Gözucuyla aynaya baktı. Biraz bol gibiydi ama eskisinden kesinlikle daha iyiydi. Dirsek yerlerinde deri yamalar olan kahverengi ince fitilli, kadife bir ceket. Kasiyer eski ceketini katlayıp büyük bir torbaya koydu.

"Buyrun..."

Mirat eski ceketini alıp almamakta tereddüt etti. Yakası, kol ağızları, dirsekleri aşınmaktan parlamış, cepleri torbalanmış, sağ yakasında hiçbir şekilde çıkaramadığı koyu bir yağ lekesi olan süet ceketi... Sizde kalsın, ister atın, ister bir fakire verin, diyecekti ama son anda vazgeçti. Torbayı aldı, iç geçirdi. Kasiyer "Murat Bey"in hüzün-

lü halini fark etmedi, sıradaki müşteriye cıvıldadı. Mirat elinde gittikçe ağırlaşan ceket ölüsüyle dükkândan çıktı. Bir leşti taşıdığım. Bedenim de böyle çürüyor. Yavaş yavaş... Her gün bir parçası bozuluyor.

Caddede bahar havası vardı. Küresel iklim değişikliği bu yıl İstanbul'a haddinden fazla yağmur bırakmış olduğu için şehir olağanüstü yeşildi. En azından bu bakımlı semtleri. Güneş, beyaz bulutlar, rüzgâr, ıhlamur ve yasemin kokuları Mirat'ın içini huzurla doldurdu. "İyi ki emekli olmuşum," düşüncesi günlerdir içini kemiren "papaza kızıp oruç bozmayacaktım" pişmanlığını kısa bir süreliğine yendi. Bu benzetmede "papaz" Mehmet Tonguç oluyordu, bölüm başkanı. Saatine baktı, 11.55. Yıllardır saat tam 12.00'de yemekhaneye gitmeye alışkın bedeni şaşkın bir şekilde kaldırımın ortasında dikiliyordu. Şık giyimli kadınların alışveriş yapmak üzere turladıkları caddenin renkli kalabalığının içinde asla göze batmıyordu. Şehrin en güzel yanı da bu değil miydi zaten? İçinde kaybolabilmek. Tanınmamak, bilinmemek, yok olmak. Ama şimdi yirmi yedi yıl boyunca yaptığı gibi yemekhanede kuyruğa girmeyi çok isterdi. Metal tabldot tepsisine dokunduğu zaman eline gelen hafif yağlı yüzey, her seferinde aynı şeyleri düşündürürdü. Bugün günlerden çarşamba. Orman kebabı vardır, bol kekikli. Havuç salatası alırım, yanında yoğurt, pilav az olsun, yemeğin suyunu koydurmam. Çok acıktım. Şimdi nerede yemek yiyeceğine karar vermeliydi. Her günü, her saati sıfırdan planlaması gerekiyordu. Aslında gitse yine yemekhanede yiyebilirdi, kartı duruyordu, kimse neden geldin demezdi. Ama bir daha oraya adımını atmayacaktı.

Gelirken yol üzerinde sandviç alabileceği bir yer gördüğünü hatırladığı için adımlarını hızlandırdı. Artık bir hedefi vardı, kayıp değildi. El ilanı dağıtan büyücü sakalı bırakmış delikanlıya bile gülümsedi, eline tutuşturduğu kâğıdı iç cebine koydu.

Yalnızlar İÇİN Çok Özel BİR HİZMET

Eski dostlarınız sizi aramaz mı oldu?
Arkadaş edinmekte güçlük mü çekiyorsunuz?
Kimse sizi anlamıyor mu?
Başkalarıyla iletişim kurmakta zorlanıyor musunuz?
Yalnız mısınız?
Dert etmeyin.
Artık JANUS var.

İçinizde başkalarına yer açın.

Mirat bir yandan dönerli sandviçini yiyor, bir yandan da broşürün üzerinde yazanları okuyordu. Okuduğu satırlar birebir kendisini tarif ediyordu. Yine de bu türden bir el ilanıyla duyurulan bir hizmetin gerçekliği kuşkuluydu. Kim bilir ne tür bir para tuzağıydı bu JANUS... Belki de bir tür eş bulma, evlendirme organizasyonu gibi bir şeydi. Birbirine yapışmış iki kafayla temsil edilmesi de çok ironikti. Ne demek istiyorlardı? Kafaca anlaşacağınız eşinizi buluruz mu? Ne? Ayrıca kafaların ikisi de erkeğe benziyordu. Belki bir tanesi daha kadınsıydı. Mirat yıllar önce bu defteri kapatmıştı. Kırk dokuz yaşındaydı ve bu saatten sonra evlenmesi ya da biriyle sevgili olması pek mümkün değildi. Peki neden? Bu sorunun cevabını bilmiyordu. Bilseydi defteri kapatmazdı zaten. Bazen öyle olmaz mı? Orada yaşayan insanlar vardır, gülen, eğlenen, âşık olan, sevişen, hata yapan, hüzünlenen, acı çeken, kavga eden, çabalayan, bir amacı olan... ve siz onlardan biri olmadığınızı fark edersiniz. ... ko ca man bir boş luk ... Çevrenizi saran kocaman bir boşluk vardır. Sizinle birlikte hareket eden, sizi diğerlerinden ayıran bir fanusun içinde yaşadığınızı hissedersiniz.

Belki başka bir şey için dünyaya gelmişsinizdir, en güvenli yol böyle düşünmektir: Ben var olma nedenimi bulamadım, yerimi bulamadım. Başka bir şekilde düşünmek de mümkündü ve Mirat bunu algılayabilecek kadar zeki bir adamdı: "Belki de benim belirli bir varoluş nedenim yok. Bana bu dünyada ihtiyaç yok. Hiçbir konuda özel biri değilim. Bir fazlalığım. Birçokları gibi... İhtiyaç fazlası." Zaten mesele eş ya da sevgili bulmak da değildi. Dostluk edebileceği, aklına gelen en saçma düşünceleri bile paylaşabileceği, birlikte bir yerlere gidebileceği insanlar hayatından teker teker çıkıp gitmişti. Zaten hiçbir zaman çok sayıda olmamışlardı. Herkes yalnız değil mi? Bu düşünceyle avutuyordu kendini. Ama bir yanıyla da bu-

nun doğru olmadığını biliyordu. Peki neydi bu JANUS? El ilanının arkasını çevirdi.

Sorularınızın cevaplarını merkezimizde bizzat yanıtlayalım.
Gelin bir kahvemizi için, bize kulak verin...
Bugün yalnızlığınızın son günü olabilir.

Bu cümlelerin altında sadece bir adres krokisi vardı. Boşları toplayan garson başka bir arzusu olup olmadığını sorduğunda Mirat gözlerini kırpıştırdı. Günlerdir, sadece garsonlarla, kasiyerlerle, bakkalla, kapıcıyla konuşmuş olduğunu acıyla fark etti. Oysa emekli olmasaydı şu anda bölümden insanlarla bahçede kahve içiyor olacaktı. Küresel iklim değişikliğinden, siyasetten, yaklaşan rektörlük seçimlerinden, öğrencilerin cehaletinden, yeni teknolojik buluşlardan söz eden kalabalığın içinde yalnızlığının farkına varmayacaktı. Şimdi dışarıdaydı. Her şey Mehmet Tonguç adı altında yaşayan insanımsı yüzünden bu hale gelmişti. Bölüm başkanı olarak atandığı günden beri onunla uğraşmayı kendine görev bilmişti.

"Mirat Hocam, emekli olmayı düşünmez misin?"

"Hayır, hiç düşünmedim."

"Ama bence düşünsen iyi olur. Öğrenciler senden çok şikâyetçi be hocam."

Şakaya vurmaya çalışmıştı.

"Ben de onlardan şikâyetçiyim ya... Peki neymiş dertleri?"

"Kendini yenilemediğini söylüyorlar..."

Sinirli bir şekilde gülmüştü.

"Cebirsel matematikte pek fazla gelişme olmadı son yüz yıldır."

"Ne demek istediğimi biliyorsun Mirat Hocam. Bak şunlara Allah aşkına..."

Toplantı odasının duvarlarını süsleyen eski mezuniyet günü fotoğraflarını işaret etmişti Mehmet Tonguç.

"Ceketin bile aynı be hocam... Yirmi yılda hiç mi değişmez insan?"

Mirat zoraki gülümsemeye çalışmıştı.

"Bunun kadar rahatını bulamıyorum. Babamdan yadigâr..."

"Eh be hocam... Kendini yenile biraz. Aslında anlıyorum seni, biliyor musun? Yıllardır bütün üniversitenin servis derslerini vermek kolay değil."

"Benim için fark etmez..."

"Mirat hocam, ben senin yerinde olsam ânında alırdım emekliliğimi. Genç yaşta emekli olmak ikinci hayat demektir."

"Ne yapayım emekli olup?"

"Canının her istediğini yaparsın. Her istediğini... Özgür olursun. Zaten seni bağlayan bir şey yok. Çoluk çocuk yok... Daha ne olsun! Ben senin yerinde olsam, ver elini Çeşme, Bodrum, Marmaris... Olmadı Yunanistan, bak kriz var orada, her şey acayip ucuzlamış..."

Mirat, JANUS broşürünü yeni almış olduğu ceketinin cebine soktu. Hesabı ödeyip kalktı. Hızlı adımlarla caddenin karşısına geçti. Elindeki torbayı, ceket ölüsünü, üzerinde "Evsel Atık" yazan konteynıra büyük bir hırsla attı. Babamın kemikleri sızlamıştır. Yoldan geçen birkaç kişi irkildi. Bombalı bir paket sanmış olabilirler, diye düşündü Mirat. Yüzüne çok dikkatle bakmışlardı. "Dağılın ulan, eski ceketimi atamaz mıyım! Haydi işinize bakın!" diye bağırmamak için kendini zor tuttu. Sonra hiçbir şey olmamış gibi ıslık çalarak yürümeye devam etti. Evet, oldu, üstelik çok kolay oldu.

* * *

Otuzlu yaşların ortalarında, kel kafalı, beyaz önlüklü uzman, gözlüklerinin arkasında olduğundan daha büyük görünen yeşil gözlerini dikmiş, Mirat'ın, sunumuna vereceği tepkiyi bekliyordu. Mirat boğazını temizledi.

"Doğru mu anladım? Siz bana ölen kişilerin zihinlerini başkalarının zihinlerine aktarabildiğinizi mi söylüyorsunuz? Öyle mi?"

"Evet Mirat Bey. Mirat'tı değil mi?"

"Evet."

"Anlamı nedir?"

"Neyin?"

"Adınızın... Yani pek sık rastlanan bir isim değil de..."

"Miraţ, ayna demek."

"Ayna... İlginç. Hiç duymamıştım. Evet Mirat Bey, JANUS teknolojisiyle bunu gerçekleştirebiliyoruz."

Mirat etrafına sıkıntıyla bakındı. Sıradan bir doktor muayenehanesine benziyordu. Duvarlarda yağlıboya tablolar, sehpaların üzerinde çift yüzlü adam heykelcikleri, ortamda steril bir oda parfümü, belli belirsiz yasemin. Girişte son derece kibar bir sekreter. Mirat önce bu işin nasıl yapıldığını sormak istedi ama sonra el ilanının çok daha büyük bir versiyonunun asılı olduğu çerçevelenmiş posterdeki yazıyı okuyunca (***Yalnız mısınız? Dert etmeyin. Artık JANUS var.***) başka bir şeyi merak etti.

"Peki, diyelim ki bunu becerebiliyorsunuz. Ki sanırım beceriyorsunuz. Yoksa tüm bunlar, bir kamera şakası değilse... Ki şakaya pek benzemiyor çünkü neye gülecek seyirciler? Hiç. Ortada komik bir durum yok. O halde, yani ölen insanların zihinlerini yaşayan kişilere aktarabiliyor olsanız bile... Bunun yalnızlığa bir çözüm olarak sunulmasını anlayamıyorum."

Uzman kişi gülümseyerek dinliyordu. Masasının üzerinde asılı duran lambanın ışığı kafatasının sol tarafından pırıl pırıl yansıyordu. Bu kadar parlak olması için kafası-

na bebeyağı sürüyor olmalı, diye düşündü Mirat... Hem hipermetrop hem kel. İkisine de çare bulamamış, zihin aktarımından söz ediyor.

"Şöyle düşünün Mirat Bey. Bir kişiyi içinize alıyorsunuz, o zihninizde size arkadaşlık ediyor, nereye giderseniz gidin yanınızda, sizin en yakın dostunuz oluyor... Onunla konuşabiliyorsunuz, deneyimlerinize ortak edebiliyorsunuz. Onun anılarını hatırlayabiliyorsunuz. Yanınızdan hiç ayrılmayan bir arkadaşınız olacak. Ona ikinci bir hayat imkânı sağladığınız için size minnettar olan biri. Bir hayal edin... Artık hiç yalnız kalmayacaksınız."

Mirat afalladı. Midesinden yukarı bir heyecan dalgası yükseldi. Keşke buraya hiç gelmeseydim, diye düşündü. Çünkü ne kadar sorgularsa sorgulasın, bu teklifi kabul edeceğini biliyordu. Gelmemeliydi, hatta bu yeni ceketi asla almamalıydı, eskisini atmamalıydı. Emekli olmamalıydı. Mehmet Tonguç'a aldırmamalıydı. Papaza kızıp oruç bozmamalıydı. Ama tüm bu hataları yapmıştı. Zincirleme reaksiyon başlamıştı ve kim bilir nereye varacaktı?

"Peki ama nasıl olacak?"

"Bakın, burada..." Bilgisayarın dev ekranını Mirat'a doğru çevirdi. "Şu anda hazır olan kişiler var. Bunlar son 48 saat içinde yaşamlarını yitirmiş kişiler. Elbette daha önceden şirketimizle bu anlaşmayı yapmışlardı. Bir tür hayat sigortası gibi. Ölüm raporu düzenlendikten sonra beyinleri özel bir ortama alındı, orada bilişim ara yüzü sağlanmak üzere hazır bekliyor. Ancak fazla dayanmıyorlar."

"Ne kadar zamanları var?"

"Ortalama 48 saat. Daha sonra beyin ne yazık ki tamamen bozuluyor. Transfer yapmak mümkün olmuyor."

"Peki nasıl yapılıyor?"

"Gelişkin bir MR cihazı gibi düşünün. Verici beynin tüm bağlantıları çözümleniyor, ardından ev sahibi beyne aktarılıyor."

"Nasıl aktarılıyor?"

Uzman kişi iç geçirdi.

"Beynimize veri aktarmanın tek yolu var Mirat Bey. Duyularımız... Tüm sinir uçlarımız, tüm reseptörlerimiz uyarılıyor. Keşke daha kolay bir yolu olsa..."

"Pratikte nasıl olacak bu peki? Acı veren bir süreç mi?"

Uzman kişi ekranda bir videoyu çalıştırdı. Konu mankeni olan genç kadın, bedenini sıkı sıkıya saran bir tulum giyerken gösteriliyordu. Gözlerine özel bir gözlük, kulaklıklar, burnuna ve ağzına giren özel parçalar...

"Bakın beş duyumuzu uyararak transferi sağlıyoruz. Bu giysinin her gözeneği uyarıcılarla dolu. Alıcı, bedeninin her gözeneğinden konuk zihni içine alıyor."

Mirat kendini kaptırmış dinliyordu. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu duymuştu aslında. Ama henüz araştırma aşamasında olduğunu sanıyordu.

"Peki bunun bana bir maliyeti var mı?"

"Hayır yok. Henüz beta sürümü üzerinde çalışıyoruz."

"Yani denek olarak kendimi kullandırtırsam benden para almayacaksınız?"

"Öyle de denebilir."

"Benim açımdan bir sakıncası var mı? Yan etkisi... İstenmeyen sonuçlar?"

"Mirat Bey, açık söylemek gerekirse... Bilmiyoruz. Zaten o yüzden bu tür denemeler gerçekleştiriyoruz. Şu an dünyada otuz binin üzerinde JANUS katılımcısı var. Çok fazla sorun çıkmadı."

"Ama az da olsa çıktı, öyle mi?"

"Evet. Birkaç tane..."

"Ne tür sorunlar bunlar?"

"İntihar edenler oldu. Ama çok az sayıda. Hatta bu sayı genel nüfus içindeki intihar oranlarından daha az. Ama yine de söylemek zorundayım."

Mirat birden anladı.

"Geri dönüşü yok, değil mi?"

"Tam değil... Bir insanla dost olduktan sonra olanlar gibi... Hayatınızdan çıkarmak isteseniz bile tam olarak unutamazsınız. Değil mi Mirat Bey?"

Mirat uzman kişinin son sözlerinden etkilendi ancak uzun uzun düşünecek bir durumda olmadığı için bir sonraki aşamaya geçmeye karar verdi.

"Diyelim ki olumlu bir karar verdim. Nasıl ilerleyeceğiz?"

Uzman kişi gülümsedi.

"Mirat Bey, kapıdan girdiğiniz andan itibaren işbirliği yapacağımızı biliyordum."

* * *

Görüntüde genç bir kadın vardı. Sağlıklı, neşeli, mutlu. Çıtı pıtı, esmer... Giymiş olduğu siyah askılı bluzun açıkta bıraktığı omuzları bir süre voleybol ya da basketbol gibi bir spor yapmış olduğu izlenimi veriyordu. Kaydı izlerken Mirat bu kadının ölmüş olduğuna inanamıyordu.

"Merhaba. Adım Esra. Eee... Şimdi siz bu kaydı izlediğinize göre ben ölmüş bulunuyorum." Görüntüde olmayan birine bakarak güldü. "Böyle söyleyince çok tuhaf oluyor. Sanki gerçekten ölmüşüm gibi..." Tekrar kameraya bakarak devam etti. "Evet, eğer isterseniz beni zihninizin içinde yaşatabilirsiniz. Ben öyle bir köşede kıvrılıp uyurum. Size hiiiç rahatsızlık vermem." Boğazını temizleyip ciddileşti. "Elbette hakkımda birçok şeyi merak

ediyor olmalısınız. Nerede doğdum, nasıl bir ailede büyüdüm, ne iş yapıyorum... Hepsini hızla anlatacağım. Ama kendimi üç kelimeyle özetleyecek olsam kararlı, çalışkan ve seksi derdim." Tekrar gülüşmeler. "Şaka tabii. Eee, aslında ben de herkes gibi biriyim. Televizyon karşısında tembellik yapmayı ve bira-patatesi tek geçerim, tavla oynamaya ve geceleyin denize girmeye bayılırım, tatillerde motorla uzak mesafelere gitmek en sevdiğim..." Yine görüntüde olmayan birine gülümsedi. Mirat bu kişinin Esra'nın yakını olduğundan emin oldu. Belki sevgilisi, motoru kullanan kişi... Esra durmadan konuşuyordu. "HBO dizilerinin hastasıyım ama belki siz bu kaydı izlerken dünya çok değişmiştir, HBO da ne diyebilirsiniz... Uzun yaşamaya kararlıyım yani. Hayattan beklentilerim yüksek. Her şeyin en güzeline erişmek istiyorum. Bir kez dünyaya geliyoruz ve mutsuz olmak için aptal olmak gerekli. Kurallar çiğnenmek içindir ama ne zaman çiğneyeceğine çok dikkat etmelisin. Evet, hayat felsefem bu... Bir insanı sevdim mi onun için her şeyi yaparım. Birlikte ölüme bile giderim." Yine görüntünün dışındaki kişiye döndü, bu sefer gülmekle kalmadı, dilini çıkardı. Mirat büyülenmiş gibi izliyordu, her devinimi, her mimiği, sesindeki her vurgu Esra'yı daha da ulaşılmaz kılıyordu. Böyle bir kadın benimle asla birlikte olmaz. Issız bir adaya düşsek orada olduğumu bile fark etmez. Evet. Ben onun için yokum.

* * *

"Hazır mısınız?"

Mirat gözlerini sağa sola oynattı. Ağzında tüm dilini kaplayan jel kıvamında bir verici vardı, burun deliklerine hafif bir malzemeden yapılmış ince tüpler, kulaklarına benzerini hiç görmediği hafif kulaklıklar yerleştirilmişti.

Gözkapakları mekanik bir düzenekle iyice açılmıştı. Gözleri kurumasın diye sürekli olarak gözyaşı kıvamında bir sıvı püskürtülüyordu. Canı yanmıyordu ama çok da rahat olduğu söylenemezdi. Tüm vücudunu saran tulum ise hafiften kaşındırıyordu.

"Duyu kanallarınızı kullanarak Esra Hanım'ın zihnini sizinkinin içine aktaracağız."

Esra Hanım? Ölmüş kişiler için halen hanım, bey deniliyor mu? Bunu sormak isterdi ama konuşacak durumda değildi.

"Rahatsınız değil mi? Bu sistem son derece kullanıcı dostudur."

Mirat içinden kahkaha atmak istedi. Kullanıcı dostu bir sistem! Kullan beni diyor. Kullan beni dostum. Nedense Mehmet Tonguç'a bir gol atmak üzere olduğunu hissetti. Sen asla böyle bir şeye cesaret edemezsin Mehmet.

"Hazırsanız... Evet, derin bir nefes alın!"

Mirat derin bir nefes almak üzere içini çektiği anda çok tuhaf bir deneyim yaşamaya başladı. Devasa renkli bir kürenin içine doğru çekiliyordu, kokularla, tatlarla, dokunuşlarla, seslerle dolu bir dünyaya... Aynı anda hem okşanıyor hem gıdıklanıyor hem yanıyor hem acı çekiyor hem uyuşuyor hem kahkahalarla gülmek hem de çılgınca koşmak istiyordu. Duygulanımlar, deneyimler çılgın bir akış içinde minik balıklar gibi ona doğru yüzüyor, gözeneklerinden içeriye kaçıveriyor, zihninde yaşanmış anılara dönüşüyordu. Bedeninin her yeri, her bir köşesi uyarılıyordu. Aynı anda hem zeytinli ton balıklı bir pizza dilimini ısırıyor, hem tüten bir şöminenin dumanını kovmaya çalışıyor hem de Sümela Manastırı'na çıkan merdiveni adımlıyordu. Saçları ıslak çimenlere yayılıyor, gözleri Venüs'ün parlak ışığıyla buluşuyor, öpüştüğü adamın –Tuncay, adı Tuncay'dı, bunu da az önce

öğrenmişti– Tuncay'ın bıyıkları burnuna değiyor, dudakları Tuncay'ın dilini emiyordu. Rüzgâra karşı bisikletini sürüyor, iskeleden dokuz yaşında bir kız çocuğu olarak babasının yanına atlıyor, genzine tuzlu su doluyor ama aynı zamanda annesi alnına sirkeli suyla ıslatılmış bez koyuyordu. Sultanahmet Köftecisi'nde biber turşusu acı geldiği için ekmekle ağzını dolduruyor, sonsuz bir gece kumsalında ateş başında şarkı söylüyor, sutyeninin aşındırdığı sırtının ortasındaki yer kaşınıyor, tırnağını biraz derinden kestiği için işaretparmağı sızlıyor, sinemada patlamış mısır yerken dudakları tuzdan göveriyor, babasının duasında lokma dağıtıyor, ilkokul öğretmeni cetvelle sıra dayağı atıyor, annesi saçlarını çekiştire çekiştire tarıyor, kocaman bir buket beyaz gülü kokluyor, ayaklarını badem kokulu bir kremle ovalıyor, öksürürken boğazı kanayacak gibi yanıyor, evde hiç durmadan kaynayan bir tencerede dolmaların içi lapalanıyor, sıkışık bir otobüste parmaklarının ucunda yükselip nefes almaya çalışıyor, fotokopi makinesinden yayılan sıcak zehirli havayı solumamak için nefesini tutuyor, gözleri Akdeniz güneşiyle bembeyaz kamaşıyor, günlüğüne senden nefret ediyorum yazıyor, yaşlı bir köylü kadın karadut şurubu dolu bardağı uzatırken düşürüp kırıyor, her yer kırmızı oluyor, ter içinde bir başka bedenin sertliğine sarılıyor, pervane tavanda durmadan dönüyor, dönüyor...

Kalp atışları hızlandı, hızlandı ve sonra her yer bembeyaz oldu. Kulaklarını sağır eden bir çınlama kaldı geriye.

Çınlama değil bu, hayır bir çan çalıyor.

Başı sepet gibiydi. Gözenekli, sarı liflerden oluşan bir kütle. Küçük bir el feneri gözbebeklerinin içini aydınlattı. Onca uyarıdan sonra bu cılız ışık Mirat'ın beynini sipsivri delip geçti. Gözlerini kırpıştırdı.

"Nasılsınız?"

"İyiyim... Galiba. Biraz uyumuşum. Ne kadar oldu?"

Neredeyim ben?

"On iki saat kadar oldu."

Başım ağrıyor... Ama burası neresi?

"Ben... Ben..."

"Evet?"

Mirat uzman kişinin küçük el fenerinin aynı zamanda bir video kamera olduğunu fark etti.

"Siz kayıt mı yapıyorsunuz?"

İmdaaat! İmdaaat! Bırakın beni! Bırakın!

Mirat istemsizce ayağa kalkmaya çalıştı.

"Evet, ilk tepkilerinizi kaydediyorum. Az önce bir şey söyleyecektiniz. Lütfen dinlenin, henüz kalkmaya hazır değilsiniz..."

"Ben... Anlayamıyorum. Kafamın içinde bir ses var."

"Ne diyor o ses?"

"Yardım istiyor. Korkuyor."

"Pekâlâ... Şimdi Mirat Bey, beni iyi dinleyin. Esra Hanım? Orada mısınız?"

Evet... Evet buradayım. Buradayım! Beni duyuyor musunuz?

Mirat o anda, uzman kişinin gözbebeklerinden içeriye bakarak orada olduğunu bildiği, deminden beri kafasının içinde yankılanan sesin sahibine doğru konuştuğunu ve tüm bunların anlamını şiddetle kavradı. Katalogdan seçmiş olduğu kişinin –Esra'nın– zihni kafasının içindeydi şimdi ya da JANUS resimlerinde olduğu gibi kafasının gerisindeydi!

"Burada! Kafamın içinde! Bağırıyor! Yardım istiyor."

"Esra Hanım öncelikle sakin olmanızı istiyorum. Lütfen paniğe kapılmayın. Beni dikkatlice dinleyin. Siz konuşsanız da ben sizi duyamam. Mirat Bey aracılığıyla konuşacağız."

Ben bir yerde kısılı kaldım. Lütfen çıkarın beni buradan.

Esra'nın paniği Mirat'a da bulaşmıştı. Küçük bir akvaryumda çırpınan bir Siyam balığı. Esra'nın söylediklerini uzman kişiye aktarmaya başladı.

"Bir yere sıkışıp kaldım, diyor. Dışarı çıkmak istiyor."

Uzman kişi anlayışla başını salladı.

"Şimdi ikiniz de beni iyi dinleyin."

İkiniz mi? İkiniz mi? İkimiz? Ne! Mirat da kontrolünü yitirmek üzere olduğunu hissetti. JANUS şirketinin logosunda kullandığı iki kafalı şekil geldi gözünün önüne.

"İkimiz mi?"

Uzman kişinin otoriter sesi her ikisini de sakinleştirecekti:.

"Evet, ikiniz de beni dinleyin. Esra Hanım, geçtiğimiz şubat ayında şirketimizden JANUS hizmeti almak üzere bir poliçe imzalamıştınız. Bedeninizin ölümü halinde zihninizin bir başkasının zihnine transfer edilmesi konusunda size hizmet vermek üzere..."

Ne! Öldüm mü ben? Ben ölmüş olamam. Ne saçmalıyorsunuz! Ne yaptınız bana?

"Şu anda ne kadar şaşkın olduğunuzu tahmin edebiliyorum. Lütfen beni dinleyin, sizi Mirat Bey'le tanıştırmak istiyorum. İçinde bulunduğunuz zihin kendisine ait."

Mirat mahcup bir ev sahibi gibi susuyordu. Uzman kişinin ipleri eline alması onu sakinleştirmişti.

"Kendisi emekli bir matematik öğretmeni."

Üniversite hocası! Mirat içinden sinirlendi. Emekliymiş!

"İyi anlaşacağınızı umuyorum. Az sonra size küçük bir eğitim vereceğiz. Lütfen şimdi sakin olun."

Soğuk burası.

Mirat hafiften titredi, yatağın içinde çıplaktı.

"Çok üşüyorum."

"Peki. Bir ara verelim. İsterseniz giyinebilirsiniz. Birazdan devam ederiz."

Uzman kişi odadan çıktı. Mirat yataktan kalktı. Giysileri paravanın ardında, bıraktığı şekliyle asılı duruyorlardı. Tekerlekli bir küvetin içinde yüzen tulum, cansız bir bedeni andırıyordu.

Aman Allahım, o nedir?

Merak etme, transfer sırasında giydiğim tulum sadece.

Bir insan bedeni sandım. Her şey çok bulanık.

Bir an ben de öyle sandım ama sonra şu ağız yerine giren şeyden tanıdım.

Biz... Böyle konuşabiliyoruz.

Evet, galiba.

Bu, bu inanılmaz bir şey!

Evet, gerçekten de.

Esra'nın içinden büyük bir coşku dalgasının yükseldiğini, kendi bedeninin sınırlarına çarpıp kalp atışlarını hızlandırdığını hissetti Mirat. Bir başkasının coşkusunu kendi içinde hissetmek müthiş bir duyguydu. Seri hareketlerle giyindi. Her geçen dakika kendini daha iyi hissediyordu.

* * *

"Şimdi daha iyisiniz değil mi?"

"Kafam karışık... Sürekli istasyon değiştiren bir radyo gibi."

"Dengeniz nasıl?"

"Önce biraz baş dönmesi vardı ama geçti galiba."

Ben de buradayım! Ama konuşamıyorum.

Ben seni duyuyorum.

Ama ben böyle mi kalacağım? Burada? Ne yapacağım?

Bilmiyorum.

"Mirat Bey?"

"Efendim?"

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır da, hem kafamın içini hem sizi dinlerken zorluk çekiyorum. Bu durumu idare etmek pek de kolay değilmiş."

"Nasıl yapacağınızı daha önce anlatmıştım, şimdi tekrar edeceğim, beni dikkatle dinleyin, kısa sürede alışacaksınız. Evet Esra Hanım, siz de beni duyuyorsunuz değil mi?"

Evet, duyuyorum.

"Duyduğunu söylüyor."

Ama iyi göremiyorum, sanki buzlu bir cam var önümde.

"Güzel... o halde..."

"Bir saniye, göremediğini söylüyor. Buğulu bir camın arkasındaymış gibiyim diyor."

"Hımm... Şimdi Mirat Bey, bunu takar mısınız?"

İki yüzlü JANUS kabartmalı bir yüzük uzattı. Mirat sağ elinin yüzük parmağına taktı.

"Kabartmanın üzerine bastırın."

Ne oluyor?

Bilmiyorum.

Mirat sol işaretparmağıyla yüzüğün üzerine dokunur dokunmaz korkunç bir acıyla kasıldı. Zihninin içinde kocaman bir çana vurulmuştu. Hayal kırıklığıyla uzman kişinin yüzüne bakıyordu.

"Nedir bu! Çok canım yandı."

Mirat şokun etkisiyle titreyen sağ eline bakıyordu. Yüzüğü çıkarıp atmak istiyordu ama tekrar dokunmaya cesaret edemiyordu. Parmağından tüm bedenine yayılan acı dalgası azalarak devam ediyordu.

"Şu anda Esra Hanım zihninizin derinliklerinde kayboldu. Bir süreliğine."

"Neden yaptınız bunu?"

"Çünkü yalnız konuşmamız gerekiyor."

"Yolu bu mu?"

"Evet. Ne yazık ki daha kolay bir yöntem henüz bulamadık. Elektrik şoku size acı verdiği anda bedeniniz sizi korumaya alıyor, tüm zihinsel odağınızı kendinize kaydırıyorsunuz. Böylelikle 'konuk zihin'e ayrılmış tüm sinir ağları asli görevlerine dönüyor, yani sadece sizinle ilgili hale geliyor."

"Korkunç bir acı hissettim."

"Biliyorum. Birisini unutmak her zaman acı vericidir."

Dalga mı geçiyor benimle? Mecaz mı bu? Gerçek mi? Mirat uzman kişiye düşmanca baktı. Mecazlardan, kelime oyunlarından hoşlanmazdı.

"Ne kadar sürecek etkisi peki?"

"Bu size bağlı, isterseniz onunla ilgili bir anıyı düşünüp geri çağırabilirsiniz. Ama şimdi yapmayın. Bazı bilgileri sadece size vermem gerekli."

"Dinliyorum."

"Bakın, siz bedenen ölmüş birini zihninizin içine aldınız, onu konuk ediyorsunuz. Ev sahibisiniz. Bu ilişkide tüm denetim sizin elinizde olmalı. Yani zihninizin içinde ona ne kadar yer açacağınız, onunla ne kadar özelinizi paylaşacağınız hep size ait kararlar. Şimdilik zihninizde yaşamasına izin verdiniz. Dilerseniz ona gözlerinizle bakmayı öğretebilirsiniz. Bedensel deneyimlerinize ortak edebilirsiniz."

"Nasıl?"

"Çok zor değil. Sözcüklerle..."

"Konuşarak mı?"

"Sözcüklerin gücünü küçümsemeyin. Zihnimizdeki tüm duygulanımların sözcüklerle doğrudan bir bağı var."

"Garip."

"Değil aslında. Neyse... Zihninizin içinde ikinci bir insan var artık Mirat Bey. Bundan sonra kendinizi asla yalnız hissetmeyeceksiniz."

Mirat bu sözlerin ağırlığını tartamadan uzman kişi devam etti.

"Şimdi Esra Hanım'ı çağırabiliriz."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Onun anılarından birini düşünün. Transfer sırasında mutlaka gözünüzün önünde canlanan bazı sahneler olmuştur."

"Bölük pörçük şeyler..."

"Evet işte onlardan birini tekrar düşünün. Ayrıntılarıyla hatırlamaya çalışın. Çabalarsanız emin olun hatırlayacaksınız. Bu başlı başına tuhaf bir durum tabii. Daha önce yaşamadığınız ama zihninizde anı olarak kaydedilmiş zamanlara gidebileceksiniz. Unutulmuş rüyaların ansızın hatırlanması gibi... Bir an önce zihninizde yok ama bir an sonra tüm ayrıntılarıyla var."

Sümela Manastırı'na çıkan yolu düşündü Mirat. Daha önce hiç gitmemişti ama düşündükçe aklında canlanıyordu. Ortamın sesleri, nemli orman kokuları, kendisiyle birlikte tırmanan turistler... Yolda bir süre durup bir ağacın köklerine baktığını hatırlıyordu.

Ne kadar güzel değil mi? Kayalara ahtapot gibi sarılmış kökler... Büyüleyici.

Esra?

Evet...

Buradasın.

Evet. Az önce ne oldu? Sana bir şey oldu...

Yok, bir şey olmadı.

Bir acı hissettin sanki. Korkunç bir çığlık duydum gibi geldi. Ya da bir tren düdüğü gibi kulakları sağır edici...

Elime bir şey battı da... Ondan.

Şimdi iyisin değil mi? Sümela Manastırı nerden geldi aklına? Gittin mi daha önce?

Evet. Gitmiştim.

"Mirat Bey? Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet... Şeyi konuşuyorduk, eski anıları..."

"Güzel. O halde Esra Hanım beni duyabiliyor değil mi?"

Evet.

Mirat başını salladı.

"Güzel. Şimdi ikinize bazı teknikler öğreteceğim. Bunlar çok işinize yarayacak..."

Uzman kişiyle bir suç ortaklığı içindeymiş gibi hissetti Mirat ve sonra aceleyle bu düşünceyi uzaklaştırdı zihninden. Esra'nın farkına varıp varmadığını merak etti ama sonra bu duyguyu da geldiği yere gömdü.

* * *

Mirat dışarı çıktığında güneş batmak üzereydi. Uzman kişinin verdiği eğitimden yorgun düşmüştü.

Nereye gidiyoruz?

Bilmem, nereye gitmek istersin.

Deniz görebileceğimiz bir yere.

Kolay...

Maçka'dan aşağı doğru yürümeye başladılar. Mirat yolun üzerindeki kafelere hayretle baktı, her şeyi ilk kez görüyor gibiydi. Yeni aldığı ceketin yakası ensesine sürtünüyordu. Aldırmadı. Akşam oluyor, serinlik çöküyordu. Bu saatleri hiç sevmezdi. Alihan gibi.

Alihan kim?

Kız kardeşimin oğlu.

Demek bir kardeşin var.

Evet, adı Sema.

Alihan'ın nesi var?

Akşam hüznü dedikleri bir şey...

Hastalık diyecekti, dili varmadı.

Yani küçük çocuklarda olurmuş. Hava kararmaya başladığında çocuğun üzerine bir hüzün çöküyor, anne içimden ağlamak geliyor, diyor. Tabii Sema da çok kötü oluyor. Sema biraz şeydir... Her şeyin en doğru şekilde yapılmasını ister. Alihan'a en iyi şekilde annelik yapamadığını düşünüp kahroluyor.

Babası?

Baba, yıllar önce bir trafik kazasında öldü.

Üzüldüm. Başınız sağ olsun.

Biliyor musun bu çok delice bir şey. Kafamın içinde bir kazada ölmüş bir insanı yaşatıyorum ve o bana yeğenimin ölmüş babası için başsağlığı diliyor. Bense her şeyimi rahat rahat anlatıyorum.

Evet, gerçekten de delice bir durum.

Bir süre konuşmadan sadece yürüdüler. Daha doğrusu Mirat yürüyordu ve Esra onun gözlerinden dünyaya bakıyordu. Mirat da bu sırada bir başkasının, Esra'nın gözleriyle görüyordu dünyayı. Bir yandan da yeğeni ile kendisi arasındaki bu ortaklığı yeni fark ediyordu. Akşam çökmeye başladığında bir an önce evlerine ulaşmaya çalışan insanların koşturmacası içinde o da telaşa kapılır, panik içinde evine girip, kapısını kapatıp her şeyi unutmaya çalışırdı. Oysa şimdi kendine güvenle dolup taşıyor, adımları sağlam basıyordu.

Yokuş bittiğinde sola doğru yürümeye devam etti. Kırmızı ışıkta beklemeye başladı. Sanat öğrencileri renkli kıyafetleriyle kalabalığın içinden seçiliyorlardı. Eskiden onlara bakmak beni tedirgin ederdi, şimdi neşe içindeyim. Çok iyiyim. Işık yeşile döndü. İki büyük kalabalık birbirinin içinden geçti. Herkes istediği kaldırıma vardı. Mirat, Deniz Müzesi'nin önünde durakladı. Bu saatte kapalıdır. Bir ara bu yeni halini ziyaret etmeliyim. Sağdan otelin önünden devam etti, bir an önce Boğaz kıyısına

varmak istiyordu. Yolun sağında sıra sıra dizilmiş TOMA' lar, polis otobüsleri ve silahlı nöbetçiler vardı. Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı. TOMA. Polislerle göz göze gelmemeye çalışarak yürümeye devam etti. Polis otobüsü çalışır durumdaydı. Egzozundan çıkan dumanla kararmış duvarı görünce bu otobüsün hiç durmadan çalıştığını anladı.

Yolun sonunda, iskelenin yanında korkuluklara yaslanıp Boğaz'ı seyretmeye başladı.

Çok güzel.

Evet. Görebiliyor musun?

Evet, daha iyi. Alıştım galiba. Hatta kokuları bile duyabiliyorum.

Deniz kokuyor.

Biraz da mazot. Galiba yosun da kokuyor.

Garip şey, sanki ben de daha iyi alıyorum bu kokuları.

Mirat şehir hatları vapurunun iskeleden ayrılışını, arkasında beyaz köpükler bırakarak manevra yapışını, yolcuları, martıları, denizin gittikçe kararan sularını izledi büyük bir açlıkla. Baktığı her yerde yeni bir şeyler görüyordu. Korkulukları elledi, güneşten ısınmış paslı metal yüzey dostane bir his verdi.

Yaşamak ne kadar güzelmiş.

Mirat bir cevap veremedi ama o da böyle hissediyordu. Canlanmıştı. Esra'yı içine aldığından beri yaşamak arzusuyla dolmuştu sanki. Ama şimdi Esra'ya bir yorum yapamıyordu. Sonuç olarak Esra bir ölüydü. Yani bedenen... Ona yaşamdan söz etmek pot kırmak gibi tuhaf bir durum olacaktı.

Yaşıyorum ben Mirat. Yaşıyorum. Çok teşekkür ederim sana. Sen olmasaydın şu anda, burada Boğaz'ın nemli yosunlu havasını içime çekemezdim. Hayır, hiçliğin içinde yok olup gitmiş olacaktım. Uçup gidecektim. Ama sen beni içine

aldın. Yaşattın. Sana sarılmak istiyorum Mirat, seni kucaklamak, sımsıkı sarılmak. İyi ki varsın demek istiyorum.

Mirat uzun zamandır tatmadığı ama ne olduğunu çok iyi bildiği bir duyguyu yaşıyordu. Sevinç!

Ben de sana sarılmak istiyorum.

Sarıl o zaman.

Mirat kollarını kendi bedenine doladı. Gözlerini kapattı. Dışarıdan nasıl göründüğünü umursamıyordu.

Evet, işte böyle.

İyi ki varsın Esra.

Sen de... Asıl iyi ki sen varsın.

Mirat'ın gözleri yaşarmıştı. Kollarını çözdü, korkuluğa iki eliyle tutundu. Hayır, ağlamak istemiyordu. Çok saçma olurdu bu. Ağlayan erkeklerden tiksinirim. Salya sümük duygular. Aptalca. Ben akıl insanıyım, her şey akılla çözümlenebilir. Böyle düşünüyordu Mirat. Karşısına çıkan sorunların da bu şekilde üstesinden gelineceğine hep inandı, her ne kadar böyle olmasa da.

Şu anda ne istiyorum biliyor musun Mirat?

Ne? Anladım galiba.

Dans etmek istiyorum. Zıplamak, koşmak, yuvarlanmak.

Mirat ansızın koşmaya başladı. Motorların olduğu iskeleye doğru koşuyordu. Yüzünde delice bir gülümseme olduğu için herkes ona bakıyordu. Ellisine merdiven dayamış bir adam sevinç içinde koşuyordu.

Müthiş bir şey yaşamak! Harika bir şey!

Evet! Evet! Evet!

* * *

"Rakı?"

"Otuz beşlik getir. Peynir olsun tabii, haydari, pilaki, patlıcan."

Börülce de söyleyelim mi?

"Börülce de olsun."

Garson meze tepsisindekileri tek tek masaya yerleştirdi.

"Kavun?"

"Hayır."

Bayılırım.

"Tamam kavun da olsun."

"Çok güzel ağbi, bal bal..."

Fonda inceden Erkin Koray çalıyordu, Beşiktaş Balık Pazarı'nın meyhaneleri biraz mahcup ışıklarını yakıyor, ramazanda olmanın getirdiği bir ağırbaşlılık içinde müşterilerini kabul ediyordu. Havada yumuşak bir sessizlik vardı. Mirat tek başına oturduğu masada kendini hiç yalnız hissetmiyordu. Daha önce bölümden arkadaşlarla geldiklerinde kalabalık olmalarına rağmen yine de o insanlardan biri gibi hissedememişti kendini. Çünkü yalnızlık insanın çevresiyle ilgili bir şey değildi. Yalnızlık insanın içindeki boşluğun büyüyüp onu yutmasıydı.

Mirat bir çatal deniz börülcesi attı ağzına, ardından bir parça beyaz peynir ve kızarmış ekmek...

Müthiş bir şey bu. Peynirin tadı...

Hissediyor musun?

Hissetmek kelimesi az kalır. Damağında kalan peynir parçasını dilinle ittirmeni bile hissediyorum. Tuzlu, koyun peyniri bu.

Mirat iri bir yudum rakı aldı ağzına, tadını çıkara çıkara yuttu.

Biliyor musun ben ilk kez rakı içiyorum. Yani tadıyorum mu demeliyim? Rakıyı içen sensin ama ben de içiyorum sanki... Güzelmiş. Çok komik... Rakıyı ilk kez ölümden sonra tadan biriyim.

Ciddi misin?

Evet. Genelde bira içerdim.

Neden?

Kokusunu sevmem. Bana babamı hatırlatır.

İstersen başka bir şey söyleyeyim.

Yoo, şimdi kötü gelmedi. Normalde midem bulanırdı. Ama mide senin, herhalde o yüzden şimdi iyi geldi. Kokusunu da duymak istiyorum yediklerinin.

Mirat çatalına barbunya taneleri doldurdu. Burnuna yaklaştırdı. İçine çekti.

Barbunya pilaki! Ne kadar acayip.

Haydariden de bir kaşık alıp kokusunu derin derin içine çekti.

Sarmısaklı... Nefis kokuyor.

"Ağbi çok tazedir mezelerimiz."

"Ne?"

"Yaramaz bir durum yok değil mi? Kokluyorsun da..."

"Yok yok, çok güzel. Mis gibi kokuyor..."

"Afiyet olsun. Ara sıcak ne yaptırayım? Paçanga böreğim var, midye, kalamar..."

"Hepsinden yap biraz."

Ekmeğe dokunsana.

Mirat kızarmış ekmeği eline aldı. Parmaklarının ucuyla çeşitli yerlerine dokundu.

O kadar güzel ki ekmeği hissetmek. Gözeneklerini, pütürlerini, iyice kızarıp sertleşmiş kabuğunu hissedebiliyorum. Bu inanılmaz...

Mirat keyifle ekmeği ağzına attı.

Tamamen hissedebiliyor musun?

Çok ince bir eldiven takmışım gibi. Gerçek dünyayla aramda bir tül var sanki ama yine de hissediyorum. Varım.

Güzel...

"Ağbi ara sıcakların. Hepsinden böyle bir tabak yaptırdım."

"Sağ ol."

Yan masaya genç bir grup geldi. Mirat masadaki gözlüklü oğlanı öğrencilerinden birine benzetti. Çocuk onu fark etmedi. Demek ki değildi. Son yıllarda çok sık yaşadığı bir deneyimdi bu. Tüm gençleri birbirine benzetiyordu. Yüzlerindeki ifadesizlik birbirinin tekrarı gibiydi. Evet, ifade eksikliği vardı çehrelerinde, belki de henüz kırışmamış, gergin ciltleri bu etkiyi yaratıyordu. Öğrencilerinden biri olma olasılığı yüksek olan genç, bir sigara çıkarıp yaktı. Dumanı Mirat'ın olduğu tarafa doğru sinsi bir yılan gibi yaklaştı.

Sigara içmez misin?

Hayır, sen?

Ben içerdim.

Şimdi? Şimdi canın istiyor mu?

Hayır.

Ben eskiden içerdim aslında. Yani birkaç kez denemiştim. Üniversite yıllarında. O tarihlerde büyüdüğümü kanıtlamak için...

Mirat zihninin içinde bunları Esra'ya anlatıyordu ama sanki Esra orada değildi.

Esra? Esra?

Kapkara bir boşluk vardı zihninde. Mirat afalladı. Şu ânı ayakta tutan her ne ise o yok olmuştu. Esra yok olmuştu. Böyle bir şey olabilir miydi? JANUS'un uzman kişisi böyle bir olasılıktan söz etmemişti. Zihninin içinde bağırdı.

Esra! Esra!

Mirat kendi içini dinledi. Oradaydı Esra ama karanlık bir suskunluğa gömülmüştü. Mirat önündeki mezelere, yarısı boşalmış yirmilik Yeni Rakı şişesine acıyla baktı. Oysa bütün gece ne kadar iyiydi her şey. Esra'yla yalnızlığını tamamen unutmuş, dopdolu bir insan gibi hissediyordu.

Esra ne oldu? Neredesin?

Buradayım.

Az önce ne oldu?

Hiç.

Bir şey oldu.

Hiç.

Mirat'ın gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Şaşırdı. Panik içinde peçeteyle gözlerini sildi. Mirat asla ağlamazdı. Tiksinirdi ağlamaktan. Bunlar... Esra'nın gözyaşlarıydı. İçinde bir yer acıyordu ama kendine ait olmayan bir yer. Tuhaf bir his. Esra ağlıyordu... Bademci Mirat'ın haline üzüldü.

"Boş ver be ağbi, değmez. Badem vereyim mi? Her tür acıyı alır. Buzlu..."

Mirat başını salladı. Şaşkındı. Demek bedenim başkasının acılarına da ev sahipliği yapıyor. Çok garip.

Neden üzgünsün?

Bilmiyorum. Birdenbire çok kötü bir hisse kapıldım. Canın istiyor mu, diye sordun ya... Canım yok artık benim. Cansızım. Kendi ölümüne ağlar mı insan?

Sen ölü değilsin. Yaşıyorsun. Benim içimdesin.

Biliyorum ama belki de bu doğru değil. Bu yaptığımız...

Hayır, böyle söyleme. Bak beni de üzüyorsun. Biliyor musun, ben çocukluğumdan beri ilk kez ağladım. Yani gözümden yaşlar aktı...

Özür dilerim. Seni üzmeye hakkım yok. Sen bana zihnini açtın, bense seni üzüyorum. Ne olur üzülme. Sen harika bir insansın.

Bunu bilemezsin.

Neden?

Beni tanımıyorsun.

Ama beni içine aldın. Hiç tanımadığın birini yaşatmak için kendi içinde yer açtın.

Çok yalnızdım.

Esra yine suskunluğa gömüldü. Mirat rakıdan büyük bir yudum aldı. Midesi bulandı. Hemen çatalının ucuyla beyaz peynir aldı, ağzına götürdü. Bir parça da kızarmış ekmek. Gerçi ekmekler soğumuş, havadaki nemle biraz gevşemişti. Tam zamanında masaya gelen sıcak midye tavanın kokusunu içine çekti. Esra konuşmuyordu.

Orada mısın?

Evet.

Neden susuyorsun?

Bilmiyorum. Aklım karıştı. Gerçekten de seni hiç tanımıyorum.

Korkuyor musun?

Neden?

Hiç tanımadığın birinin içinde olmaktan?

Korkmalı mıyım?

Mirat içinde korkunun kaygan, soğuk bir deniz yılanı gibi dolandığını hissetti, bu duygu hoşuna gitti.

Beni cezalandırmak mı istiyorsun?

Ceza mı? Nerden çıktı şimdi bu?

Böyle bir his var içinde.

Sen, sen benim duygularımı görebiliyor musun?

Görmek değil... Ama bir şekilde hissediyorum.

Mirat durakladı. Tedirgin oldu. Bir an o korku yılanının kendisi için yüzeye çıkmış olduğunu fark etti.

Nasıl bir yerdesin?

Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum.

Bir yerden başla işte. Karanlık mı mesela?

Hayır hayır, karanlık değil. Dışarıyı görebiliyorum, senin gözlerinle tabii. Sonra etrafımda çeşitli görüntüler yanıp sönüyor. Tanımadığım insan yüzleri var Bazı yerler... Her biri arkasında bir renk bırakarak soluyor.

Mirat paniklemek üzereydi ki yüzüğü hatırlayıp sakinleşti.

O *nedir?*

Ne nedir?

Bir yüzük resmi belirdi, sonra mavi yeşil bir ışık...

Mirat yalan söyleyemeyeceğinin farkındaydı. Saklamak için birazını söylemek zorundaydı.

JANUS şirketi bir yüzük verdi. Hatıra olsun diye.

Öyle mi?

Mirat bir yudum rakı daha içti. Alkol zihnini bulandırmaya başladı.

"Balık ne yaptırayım ağbi?"

Garson kendinden emin bir şekilde bekliyordu.

"Ne var?"

"Çok taze kalkan var, barbun var..."

"Pahalıdır onlar. Başka ne var?"

"Levrek var, çupra var."

"Çiftlik balığı tabii."

"Yoo, deniz levreği de var. Olta balığı."

Yalan söylüyor.

Boş ver.

"İyi getir ondan bir porsiyon."

"Yarım mı yaptırayım?"

"Yok ya, tam yap, iki kişiye anca yeter."

"Birini mi bekliyorsun ağbi?"

Galiba biraz sarhoş oldum.

Evet, burası biraz karıştı. Sanki uykum geldi.

"Yok yok... Haklısın yarım olsun."

"Bir arkadaşın gelecekse servis açayım."

"Hayır, kimse gelmeyecek."

Garson uzaklaşınca Mirat bir kadeh daha doldurdu, buzunu suyunu kendi ayarladı. Büyük bir yudum aldı. Başı hafiften dönüyordu. Bu hissi sevdi. Ama idrar kesesi patlamak üzereydi. Kalktı. Sendeledi ama hemen toparlandı. Çevredeki masalarda herkes kendi halindeydi. Ramazan olduğu için ortalık sakindi. Derin bir nefes aldı, tuvalete doğru emin adımlarla yürümeye başladı.

Tuvaletin kapısını açtı, içeri girdi, pisuara işemeye başladı. Çok sıkıştığı için rahatça işeyemiyor, gevşeme hissi çok yavaş geliyordu. Bu kadar tutmamalıyım. Çok zararlı. Acaba prostatım mı büyüdü? Kabak çekirdeği yemeliyim. Tam toparlanırken içinde bir yerde Esra'nın izlediğini hissetti. Ne yapacağını bilemedi. JANUS'taki uzman kişiyle bu konu hakkında hiç konuşmamıştı.

Esra? Orada mısın?

Evet...

Sen hep orada mıydın? Yani ben işerken de...

Esra cevap vermedi. Mirat utanç içinde tuvaletten çıktı.

* * *

Yürüyordu. Akşam serinliği yüzünü yalıyordu. Çok kalabalıktı, her yerden insan fışkırıyordu. Sokak satıcıları, taksiciler, mesaisi bitmiş asgari ücretle kölelik yapan gençler, sivilceli ergenler, kısa sürede şehre uyum sağlamış turistler, nerden geldiği anlaşılmayan çalgıcılar, kahvelerden dışarı taşanlar, bekledikleri otobüs gelmediği için yorgun babalarının kucaklarında ağlayan çocuklar, dilencilik yapan Suriyeli aileler, belirli bir standardı ayakta tutabilmek için çabalayan şehirlerarası otobüs şirketlerinin havasız büroları, nohut-pilav satıcıları, Uzakdoğu'dan getirilmiş göbek atan dansöz oyuncakları, havaya atılınca ışıl ışıl yanan çubuklar, her köşeden yayılan şarkılar, Beşiktaş bayrakları, Atatürk posterleri, geçen seçimden kalma parti afişleri, duvar yazıları, stensil grafiti öldürülmüş çocuk yüzleri, yarım, yarım, yarım, siyah bir maddeyle nakşedilmiş, kırmızıdan yeşile dönen trafik lambaları, gecenin bu saatinde herkesi şaşırtan yoğun trafik...

Evin nerede?

Biraz daha var...
Yoruldun...

Mirat apartmanın kapısında girerken tedirgin oldu, onları bir gören olacak sandı. Saçma bir düşünce. Hepsi burada. Kafamın içinde.

* * *

Ellerini görmek istiyorum.
Mirat kendi ellerine bakmaya başladı Esra'nın gözleriyle. Ne kadar yaşlanmışım. Derim buruşmaya başlamış. Tırnaklarım yeterince temiz değil.
Aynaya baksana.
Neden?
Yüzünü görmek istiyorum.
Doğru ya...
Mirat önce banyoya doğru ilerledi ama son anda vazgeçti. Oradaki çiğ beyaz ışıkta hortlak gibi görünürdü. Yatak odasına yöneldi. Elektrik düğmesine dokundu. Ortamı acıklı, sarı bir ışık aydınlattı. Yatağını kapatmamıştı, ortamda mutsuz insanlara özgü bir dağınıklık vardı. Aynanın karşısına geçti. Kendi yüzüne bakmaya başladı.
Esra sesini çıkarmıyordu.
İşte bu benim.
Esra sessizliğini koruyordu.
Bir şey demeyecek misin?
Gözlerin ne renk?
Gözlerim mi?
Yaklaşsana aynaya.
Mirat aynaya yaklaştı.
Biraz daha.
Daha fazla yaklaşırsam göremezsin. Yakın gözlüğü lazım...

Sanırım açık kahverengi.

Öyle mi? Sen nasıl birisin peki?

Mirat aynaya arkasını döndü. Daha fazla görünmek istemiyordu. Aslında JANUS'taki uzman kişinin gösterdiği videoda görmüştü Esra'yı ama şu anda hatırlamıyordu. Kıvırcık saçlı, esmer, otuzlarında genç bir kadındı belleğinde kalmış olan.

Bilgisayarını açsana.

Mirat tabletini açtı. Esra Facebook kullanıcı adını ve şifresini söyledi. Şimdi Esra'nın profilini görüyordu Mirat.

Çok fazla fotoğrafın yok.

Evet. Pek meraklı değildim sosyal medyaya.

Bu kim?

Esra'nın yanağına ateşli bir öpücük konduran neşeli bir adamı işaret etti.

Tuncay.

Sevgilin miydi?

Evet.

Bir süre bu fotoğrafa dalıp gittiler. Fotoğraf gün batımı saatlerinde çekilmiş olmalıydı, Tuncay'ın başında kırmızı bir bandana vardı. İki günlük sakalı, güneşten yanmış teni, siyah gür bıyıklarıyla yaşam enerjisiyle dolu bir adam izlenimi veriyordu. Sessizliği Esra bozdu.

Çok yoruldum.

Mirat tableti yatağın üzerine fırlattı. Kendini de yatağa bıraktı.

Uyuyalım mı?

Mirat birden gülmeye başladı.

Ne oldu?

Hiç, çok komik şeyler geliyor aklıma. Görebiliyor musun?

Bilmem, yatağa çarşaf serme, yastık kılıfı arama görüntüsü belirdi az önce. Sonra midende bir kasılma oldu.

Seni... Salonda yatırmak için yatak yapmayı planlıyordum. Sanki gerçekten buradaymışsın gibi...

Esra bu durumu komik bulmamış olacak ki cevap vermedi.

Yani demek istiyorum ki...

Mirat doğruldu.

Ben ne yapıyorum böyle? Saçmalıyorum.

Mirat yalpalayarak kapıya doğru yürümeye başladı. Ayakkabılarını giydi. Bağcıkları bağlamaya üşendiği için ayakkabısının kenarlarına soktu. Kapıyı açtı, merdivenden ikişer-üçer inmeye başladı.

Hey, nereye?

Esra'nın sesinde panik vardı.

Geri almalıyım, onu geri almam lazım.

Dur, düşeceksin!

* * *

Sokaklar oldukça tenhaydı. Yaşlı bir adam kapısının önüne oturmuş, küçük bir leğenin içindeki kirazların çürüklerini ayırıp yanındaki çöp kovasına atıyordu. Mirat'ı fark etmedi. Bir polis devriyesi ağır ağır geçti yanından. Mirat koşar adım yürüyordu. Taksi durağında şoförler telsizden gelen seslere kulak kabartıyorlardı. Onu önce müşteri sandılar, yanlarından geçip gidince bütün ilgileri dağıldı. Zargana gibi uzun bir delikanlı bir kova suyla arabasını yıkıyordu. Köpükler kaldırımın kenarında kendilerine incecik, bembeyaz bir yol bulmuş, mazgala doğru akıyordu. Mirat kovanın üzerinden zıplayıp geçti. Pencereden bakan yaşlı bir kadın Mirat'ı göz takibine aldı ama Mirat fark etmedi, kalbi hızlı çarpıyordu. Yanlış yaptım, çok yanlış yaptım. Geri almalıyım. Geri almalıyım. Geri almalıyım... Sayısız kedinin algılama alanına girip çıkarak koşar adım yürüdü.

Bankta oturmuş sessiz sedasız biralarını yudumlayan üç delikanlının yanından hızla geçti. Delikanlılar homurdandılar. Yok bir şey. Yok bir şey. İşinize bakın siz.

Çöp konteynırının yanına vardı. Bu muydu? Evet. Evsel atık. İçine baktı. Yok. Üç-beş tane çöp torbasını çekip çıkardı.

Mirat ne yapıyorsun!

Ceketimi arıyorum! Ceketimi buraya atmıştım.

Çok pis kokuyor.

Mirat umutsuzca çöpleri dışarı çıkardı. Fazla bir şey yoktu. Ağzı sıkıca düğümlenmiş market poşetlerinin dibinden pis sular sızıyordu. Çöpler bir-iki saat önce alınmıştı belli ki. Mirat ellerine baktı. Pisliğe bulaşmıştı.

Ne yaptım ben!

Ne olur eve dönelim, haydi. Lütfen Mirat. Benim için. Lütfen pişman olma...

* * *

Ellerini yıkadı. Bir daha yıkadı. Bir daha... Yetmedi, duşun altına girdi. Çöp kokusu burnunun içine yerleşmişti. Burun deliklerine sabunlu su çekti, genzine kaçtı, öksürmeye başladı.

Mirat iyi misin?

Kusacağım galiba.

Midesinden yukarıya doğru müthiş bir basınçla yükselen sıvılar ağzından fışkırarak banyonun içine, ayaklarının dibine döküldü. Rahatladım biraz. İkinci bir dalga daha geldi. Bu sefer daha az. Midesinde hiçbir şey kalmamıştı. Çiğ rakı kokusu içini bulandırdı. Küvetin içinde yüzen sindirilmemiş mezelere bakıyordu. Demek çiğnemeden yemişim bunları.

Neydi o?

Ne?

Çöpün içinde aradığın neydi?

Esra'nın sırlarını bilmediğini fark etti. Bu iyi. Çok iyi.

Ceketim.

Ceket mi?

Bugün yeni ceket aldım, eskisini de o çöpe atmıştım. Sonra pişman oldum. Saçmalık işte. Boş ver.

Mirat bir an çıplak olduğunun farkına vardı. Buruşuk penisine baktı, tüm güçleriyle sarkmakta olan testislerine, yana doğru kaykılmış seyrek kıllarla kaplı göbeğine, çeşitli renk ve biçimlerdeki benlerine... Bunları Esra da görüyor olmalıydı. İçini dinledi. Sessizlik.

Esra?

Efendim.

Orada mısın?

Evet.

Görüyor musun?

Sessizlik.

Sana bir şey sordum! Cevap ver!

Öfke içinden dalga dalga yükseliyordu. Ağzının içindeki mide asidi ve çiğ rakı tadı öfkesinin sosu olmuştu.

Sessizlik.

Mirat küvetten dışarı çıktı. Lavabonun üstündeki aynanın karşısına dikildi. Ellerini iki yana açtı. Bir yandan kendini seyrediyor, bir yandan da bağırıyordu.

"Bak bana! Görüyor musun! Ne kadar çirkin olduğumu görüyor musun?"

İçindeki sessizlik sürdükçe Mirat'ın öfkesi paniğe dönüşüyordu. Lavabonun kenarında kalmış olan tıraş bıçağına bakmamaya çalıştığını fark etti. Paniği kartopu gibi büyümeye başladı. İçinde ne kadar acılı, hüzünlü, yaralayıcı duygu varsa bu panik çığına katılıyordu. Ben ne yapıyorum? Deliriyorum galiba. Esra!

"Esra! Nerdesin?"

Yüksek sesle bağırdı bu sefer.

Böyle bir şey mümkün mü? Olabilir mi böyle bir şey! Saçmalıyorum ben. Deliriyorum. Belki de çoktan delirdim. Esra kim? İçime aldığım ölü kadın.

–derin bir iç çekiş–

Oradasın biliyorum. Esra lütfen ortaya çık.

Ne istiyorsun benden?

(Alihan'ın ağlayan yüzü. Karanlık olmasın anne. Akşam olmasın.)

Özür dilerim.

Mirat aynaya arkasını döndü.

Delisin sen. Manyaksın!

Hayır Esra... Hayır.

Öylesin işte. Şu haline bak. Çıplak... Sapık.

Ben böyle olsun istemedim. Ne zaman bu hale geldi her şey, onu da anlamadım. Ben her zamanki gibi matematik anlatıyordum. Hep yaptığım gibi. Matematik değişir mi? Aynı sayılar, teoremler, yöntemler... Artık istemiyoruz dediler. Beni dışarı attılar. Ben dışarıda ne yapacağımı bilmiyorum. Ben kabuğumu kaybettim. Bir salyangoz ne yapabilir kabuksuz?

Git yıkan. Küveti de temizle. Her yeri batırdın.

Evet. Evet, tamam. Ama bir daha yok olmayacaksın değil mi?

İstesem de yok olamam ki... Sadece susuyorum. Bak... Bak bana... Gör beni...

Mirat, zihninin içi olduğunu sandığı loş bir yerde duvara dayanmış ayakta duran esmer bir kadın gördü.

Bu sensin.

Evet.

Seni görebiliyorum! Seni görebiliyorum!

Esra gülümsedi. Arkasını dönüp karanlığın içinde kayboldu. Siyah büyük yüzgeçlerini dalgalandırarak yüzen bir Siyam balığı gibi...

* * *

Mirat deniz kıyısındaydı. 1990'larda popüler olan bir televizyon dizisindeki serseri ruhlu ama zeki ve cesur dedektife özenerek satın almış olduğu güneş gözlüğünü takmış, amaçsızca yürüyordu. Havada çok eski zamanlara ait bir duygu vardı. Belki yetmişli yıllara ait bir koku. Mirat'ın mavi beslenme çantasının içine bir kırmızı elma ve ekmek peynir koyup ilkokula gittiği yıllarda olan bir şey... Serin İstanbul güneşi, arapsabunuyla silinmiş apartman girişi, lastik atlayan kızlardan yayılan alaycı kahkahalar... Renkli bir silgiyi sıkıp duran sıra arkadaşının terli avuçlarından gelen ılık koku. Biraz da poğaça, demli çay ve öğretmen parfümü. Kokular... Mirat bir rüyanın içinde gibiydi. İnsanlar, güneş, gemiler, kuşlar, ağaçlar... tüm bu şeyler eskisi gibi birbiriyle ilgisi olmayan acı verici saçmalıklar değildi, hepsini birbirine bağlayan çok güzel bir şey vardı. Esra'nın bakışı. Mirat tüm bunları Esra'ya gösterebiliyordu.

Aşiyan'a gelince durakladı. Boğaz'ın bu noktasında ona her zaman esrarengiz gelen bir şey vardır. Balık tutan adamlara baktı. Oltayı çeken adamın yüzündeki üzgün ifadeyi çözmeye çalıştı. Belki de balıklar çok küçük olduğu için üzülüyordu. Banklardan birinde bir adam, yanında tekerlekli sandalyede oturan kadına yüksek sesle gazete okuyordu. Mirat onların yanına yaklaştığında kadının boşluğa baktığını fark etti. Adamın okuduğu haber ilgisini çekmişti: "Ölüm yalnız birini seçti. Varto ilçesine bağlı Karaköy'de yıldırım, binici ile atı kömüre çevirdi. At üzerindeki ikinci kişi ise kurtuldu." Adam, Mirat'ın kendisini dinlediğini fark edince sustu ve Boğaz'ın kaynayan sularına bakmaya başladı. Kıvırcık, gür beyaz saçlar. Bu adamı bir yerden tanıyacağım.

Kadın kendinde değil galiba.

Evet. Adam, kadının zihni çalışsın diye okuyor sanırım.

Sence hangimiz daha iyi durumdayız? O kadın mı ben mi?

Kesinlikle sen.

Neden? Belki de kadın kendi zihninin içinde farklı bir deneyim yaşıyor. Olamaz mı?

Sanmam.

Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

Emin değilim tabii. Ama sanmıyorum. O kadın bitkiye dönüşmüş, adamın umudunu kesmeyişinde soylu bir yan var. Oysa kadın çoktan çekip gitmiş, bedenini bir kabuk gibi geride bırakmış.

Mirat'ın zihninde, tüm mürettebatı öldükten sonra otomatik pilota bağlanmış bir uzay gemisi canlandı.

Ama o gerçek Mirat.

Sen de gerçeksin.

Ben senin aklının içindeki bir düşünceyim sanki. Bir kukla.

Hayır, öyle değil.

Onun bir bedeni var hiç değilse.

Senin de bir bedenin var artık.

Saçmalama ya! Sen erkeksin.

Mirat dün geceyi hatırladı, utandı. Yürümeye devam etti.

Şunları gördün mü? Aşk yaşa başa bakmıyor.

Mirat üstünde durmayacaktı ama Esra dikkatini çekince yavaşladı. Kır sakallı kendi yaşlarında bir adamla çocuğu olacak yaşta bir genç kız. İkisinin de yanlarında birer köpek. Gülüp konuşuyorlar.

Köpekler sahiplerine benzermiş, baksana, adamın köpeği de kendisi gibi sakallı.

Tuhaf gerçekten.

Sevgililer mi sence?

Sanmam, adam kıza göre çok yaşlı.

Yine de aralarında bir şey var gibi.

Bu sırada genç kız denizin üzerinde ipe dizilmiş balonlara tüfekle ateş ettiren adama yaklaştı. Adam tüfeği kıza uzattı, ateş etme mekanizmasını kurdu, kızın eline verdi. Kız nişan aldı. Mirat tüfeği kendi yanağında hissetti. Askerlik günleri. Saçmalık. Mirat arkasını dönüp yürümeye devam etti.

Hey, kızın atışlarını izleseydik.

Boş ver, sonu başından belli bir hikâye bu.

* * *

Bütün gün dolaştılar. Esra her yere, her şeye bakmak, dokunmak, koklamak istiyordu. Mirat da onunla birlikte her şeyi yeniden öğreniyordu. Taze sevgililerin birbirlerini bulmuş olmaktan kaynaklanan o muhteşem teklik hissini Mirat ve Esra tartışmasız bir şekilde yaşıyorlardı. Üstelik sürekli birbirlerine ne düşünüyorsun diye soran sevgililerden fersah fersah ilerideydiler. Birbirlerinin içinde erimiş gibiydiler. Akıllarına gelen her şeyi yaptılar, lunaparka gidip dönme dolaba bindiler, Rumelikavağı'na gidip balık yediler, sinemaya gittiler, gece olunca sahilde oturup ayın doğuşunu izlediler...

Ay safran rengi büyük bir leke gibi Kandilli sırtlarında parlarken Mirat'ın zihninde daha önce hiç hissetmediği türden bir kıpırdanma oldu. Büyük karanlık bir göle benzeyen siyahlığın içinde Esra'nın onu çağırdığını hissetti. Oradaydı. Kışkırtıcı bir Siyam balığının devasa tüle benzeyen yüzgeçleri dipteki suyu hareketlendiriyordu... Karanlık bir gölün içinden yavaş yavaş çıkıyordu. Önce yüzünü gördü. Gözlerinde insanın aklını başından alacak bir parıltı vardı.

Esra... Sen ne yapıyorsun?

Şşş... şşşş....

Omuzları ayın ışığında parlamaya başladığında Mirat'ın kalp atışları hızlanmıştı. Esra onu çağırıyordu. Oydu. İlk kez çıplak gördüğü bu bedenin her kıvrımını tanıyordu. Sağ omzunda bir dövme vardı, çok tanıdık bir şekil, biri geriye diğeri ileriye bakan iki yüzlü JANUS.

Bak bana! Gör beni...

Esra'nın dudakları ona doğru yaklaştı.

Mirat oradaydı, gölün kıyısında bekliyordu. Yaldızlı karanlık sular Esra'nın çıplak bedeninden pırıltılı bir tül gibi akıp gidiyordu. Esra ona doğru geliyordu, kıvrılarak, yaldızlanarak... Dalga dalga...

Yaklaş... Yaklaş... Yavaş yavaş... Şşşş...

Hiç bitmeyen bir yaklaşma... Esra yavaşladıkça Mirat'ın arzusu yoğunlaşıyordu.

Gel benimle...

Neresi burası?

Mirat bunun bir göl olmadığını fark etti. Deniz kıyısındaydılar. Yaz gecesinin içinde ılık tuzlu bir meltem saçlarını okşuyordu. Çıplak ayakları denizin içindeydi. Gecenin karanlığında parıldayan yıldızlara baktı. Ay yoktu. Başka bir zamanın, Esra'nın belleğindeki bir zamanın içindeydiler.

Haydi gel.

Esra bir yunus gibi denize dalıp çıkıyor, oyunlar yapıyordu. Mirat bir adım atacak oldu, Esra'nın suyun içinde çırılçıplak yüzdüğünü gördü.

Soyunmayacak mısın?

Mirat kendisinin farkına vardı, pantolonunun paçalarını kıvırmıştı her nasılsa ama yeni ceketi üzerindeydi. Etrafa bakındı. Boş kumsal karanlığa doğru uzanıyordu. Biraz ileride genç bir grup, ateş başında şarkı söylüyorlardı. Sakallı biri gitar çalıyordu. Hep birlikte bir Bülent Ortaçgil şarkısı söylüyorlardı. Mirat üzerindekileri çıkarıp kıyıya bıraktı. Ama şimdiki halinde değildi. Hayır.

Çok daha genç görünüyordu. Karnı dümdüzdü. Omuzları genişlemiş, kolları güçlü ve biçimli görünüyordu. Ilık denize bıraktı kendini. Bir süre parlak karanlığın içinde yüzdü. Harika bir gece bu! Ama ben bu geceyi hiç yaşamadım ki... Bir anda Esra yanında belirdi. Gözleri arzuyla parlıyordu. Kollarıyla Mirat'ı sardı. Bir ahtapot gibi...

Birlikte suyun içinde dönüyor, yüzüyor, nefesleri bitene kadar denizin dibine iniyor, sonra hızla yüzeye çıkıp gecenin serinliğini içlerine çekiyorlardı.

Yumuşak bir deniz hayvanı yiyor beni. Bu... Çok... Güzel... Çok...

Zaman akıyor. Akıyor zaman.
Duruyor zaman. Zaman duruyor.
Yok zaman.
Siyah.

Yorgun ve terliydi. Gözlerini açtı. Neredeyim? Yanında sırtı dönük yatan çıplak kadının Esra olduğunu anladı. Etrafa baktı. Küçük ama güzel döşenmiş bir yatak odası. Duvarda iki poster asılıydı: bilindik bir Afrika manzarası. Sıcak günbatımında hüzünlü zürafalar... Bir de Slash posteri. Silindir şapkalı, siyah kıvırcık saçlı, koyu renk gözlükleri olan bir adamın elinde tuttuğu gitardan bir yılan çıkmakta. Tavanda bir pervane tembel tembel dönüyordu. Perdelerin arasından yol bulan güneş huzmeleri Esra'nın pürüzsüz sırtının, çıplak kalçalarının üzerinde ışık oyunları yapıyordu. Mirat uzanıp küçük öpücüklerle Esra'nın bedenini keşfe çıktı. Bir süre sonra tatlı bir meyve yemiş gibi dili zevkten uyuşmuştu. Esra ona döndü ve gülümsedi. Başucunda duran sigara paketine uzandı. Siyah bir sigara çekip yaktı. Mirat, Esra'nın hareketlerini hayranlıkla izliyordu. Akıp giden su gibi. Sigara çırtılarla yanarken odayı karanfil kokusu doldurdu. Esra,

Mirat'ın yüzüne yaklaştı, Mirat ağzını açtı, Esra dumanı Mirat'ın ağzının içine doğru üfledi. Beni besliyor, beni esir alıyor, bana ruhunu üflüyor... Ben başkalaşıyorum. Mirat tüm bedeninin dirildiğini, sertleştiğini hissediyordu. Esra onu iki eliyle kavradı. Uysal bir yılan gibiydi. Esra dudaklarından öptü. Bacaklarının arasına doğru indirdi kafasını. Yumuşak, sıcak, nemli bir mağaranın içine doğru girdiğini hissetti. Sonsuz birleşme. Mirat'ın bedeninden geriye bir şey kalmamıştı. Tümüyle, her şey olarak Esra'nın içinde kaybolmuştu. Yeniden ılık siyah bir yaz gecesinin denizinde birlikte yüzüyorlardı. Kumsal uzanıp gidiyordu belirsiz bir geleceğe doğru.

Geç vakit eve dönüp de yatağa yattığında Mirat, "Bu benim hayatımda yaşadığım en güzel gün," diye mırıldandı ve mutlu bir uykuya daldı.

Ama...
Kısa bir süre sonra...
Kalbi kulaklarında atarak uyandı.

Biri titreyerek, anlaşılmaz sözcükler mırıldanarak ağlıyor. Kim bu? Bir kadın uykusunda konuşuyor sanki. Ne dediğini anlamıyorum. Esra!

Mirat'ın zihni uyanmıştı ama Esra halen korkulu bir düşün içindeydi. Önce bir bardak su içip Esra'yı da uyandırmayı denemeye karar verdi. Ama sonra vazgeçti. Gözlerini kapattı, zihninin içini hayal etmeye çalıştı. Esra neredeydi?

Karanlık koridorlarda yürümeye başladı. Esra'nın sesine doğru yaklaşıyordu. Gitgide hızlandı. Hızlandı. Bu bir koridor değildi, hayır. Asfalt yolun üzerinde kayıp gi-

diyordu. Beyaz yol çizgileri altından akıyordu. Hızlıydı. Bir motorun üzerindeydi. Ama kendisi değildi o. Tuncay. Esra, Tuncay'ın arkasına oturmuş, kollarıyla sıkı sıkıya sarılmıştı beline. Hızın tadını çıkarıyordu. Rüzgâr ikisini de yalayıp geçiyordu. Esra'nın içi titriyordu. Âşıktı. Mirat onların çok yakınındaydı. Esra'nın burnunu Tuncay'ın deri ceketine yasladığı yerdeydi. Birden motor kontrolden çıktı. Esra önce büyük bir korkuya kapılmıştı ama hemen ardından müthiş bir rahatlama, bir ferahlık hissi: Evet, bir kazanın içindeyim, kaza yapıyoruz şu anda ama bak bana bir şey olmuyor, olmayacak da, bana bir şey olamaz, çok iyiyim ben... Tok bir çarpma sesi, Esra'nın ellerinin çözülmesi, Tuncay'ın arkasından fırlaması, ne güzel serbestim artık, kazadan kur-tu-lu-yo-rum, diye düşünürken taklalar atarak yuvarlanması. Karanlık.

Esra? Esra, uyan. Rüya görüyorsun.

Mirat yolun kenarında kendini gördü. Ayakta duruyordu, yanında da Esra vardı. Her ikisi de kazada ölen Esra'nın bedenine bakıyorlardı.

Böyle mi oldu?

Sanırım. Tam hatırlamıyorum.

O Tuncay mı?

Evet.

İleride motorun altında kalmış olan Tuncay'ın sürünerek kendini kurtarışını, eldivenini dişleriyle tutup çıkarışını, cep telefonuyla yardım çağırışını izlediler. Kısa bir süre sonra Tuncay'ın kendinden geçmesiyle sahne yavaş yavaş soldu.

Mirat, senden beni bir yere götürmeni istiyorum.

* * *

Burası mı?
Evet.

Hafif parazitli bir kapı zili kendiliğinden iki kez üst üste basılmış gibi çaldı. Mirat irkilip bir adım geri çekildi. Kapının aşınmış kilit çevresine bakarken Esra'nın acı çektiğini hissedebiliyordu. Esra kim bilir kaç kez bu kapıyı kendi anahtarıyla açıp girmişti, kaç kez anahtarını unutup kapının açılmasını beklemişti, kaç kez bu kapıyı evin kızı olarak açmıştı.

"Buyurun kimi aramıştınız?"
Kapıyı açan kadın, kırklarının başında olmasına karşın daha yaşlı gösteriyordu.
Oya Abla. Komşumuz.
"İyi günler. Türkan Hanım evdeler mi? Ben..." Bu noktada ailenin acısını paylaşmaya geldiğini ifade eden bir es verdi. "... Esra'nın hocasıyım."
Çok iyi. Onu inandırdın.
"Buyurun... Geçin."
Oya Abla derin bir iç geçirdi.
Yemin ederim senin kısmeti olduğunu düşündü.
Ne kısmeti?
İşte... Anlarsın canım. Yıllarca kahve telveleri arasında bir belirip bir kaybolan o hayırlı kısmet. Oya Abla'yı şu hayatın içinden çekip çıkarmasını beklediği kurtarıcı.
Üzücü.

Mirat ayakkabılarını çıkarıp kenara koydu. Oya terlik vermek üzere ayakkabılığa hamle edince Mirat, "Zahmet etmeyin," dedi. Oya kızararak, "Ne zahmeti, olur mu hiç?" diye cevap verdi, terlikleri Mirat'ın önüne koyarken karnını içeri çekti. Oya'nın kızardığını fark eden Mirat da kızardı. Esra da bir süreliğine onların bu haliyle

ilgilenerek moralini yüksek tutmaya çalıştı. Ama küçücük evin çok da uzun olmayan koridorunda yürürken Mirat kafasının içinde Esra'nın paniklemeye başladığını hissediyordu. Evin kendine has kokusuna son zamanlarda eklenmiş olan yoğun limon kolonyası, zihninin derinliklerinde kuvvetli dip akıntılarını harekete geçirmişti.

Bak, istersen hemen dönebilirim.

Hayır. Lütfen... Görmek istiyorum. Son bir kez görmek.

Mirat oturma odasına adımını attığında içinde bir yerin çatladığını, her tarafa ılık bir duygunun yayılmaya başladığını hissetti. Tek kişilik koltukta burnunun üzerinde yakın gözlükleri olduğu halde elindeki çerçeveyle uğraşan yaşlı kadına koşup sarılma arzusu duyuyordu. Bu Esra'nın duygusuydu ama o kadar güçlüydü ki elinde olmaksızın acılı kadına doğru birkaç adım attı.

"Oya, bir türlü açamıyorum şu mereti."

"Türkan Abla, bu bey Esra'nın öğretmeniymiş."

Esra'nın annesi sanki kızından yeni bir haber gelmiş gibi sevinerek baktı Mirat'a ve eşzamanlı olarak gözleri doldu. Mirat normalde asla yapmayacağı şekilde yaslı annenin yanına gitti, diz çöktü, elini avuçlarının arasına aldı.

"Başınız sağ olsun. Başınız sağ olsun Türkan Hanım."

"Siz de sağ olun."

Türkan Hanım içini çeke çeke ağlamaya başladı. Elinde tuttuğu çerçeve kaydı. Mirat yere düşmeden yakaladı. Ucuz, gümüş taklidi çerçevenin içinde Esra'nın üniversiteden mezun olurken çektirdiği kepli fotoğrafı vardı. Çok güzel görünüyordu. Hafif bir makyaj yapmıştı. Dudağına parlatıcı sürmüş, saçlarına fön çektirmişti. Siyah cüppenin içine beyaz bir gömlek giymişti. Gülümsüyordu ama biraz küskün gibiydi.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Annemle kavga etmiştik makyajım yüzünden.

Çok güzel olmuşsun.

Saatlerce ağlamıştım annemi ikna etmek için.

Mirat, Esra'nın garip bir şekilde bocaladığı duygusuna kapıldı: Hem annesine sarılıp, "Seni çok özledim, seni çok seviyorum," dememek için kendini zor tutuyordu hem de hayatımı zehir ettin, boğdun beni, boğuldum bu evin dantelleri, halı püsküllleri, terlikleri, kahve takımları, konu komşu akraba dedikoduları içinde, diye haykırmak istiyordu.

Türkan Hanım derin bir iç çekerek ağır ağır kendine geldi.

"Kusura bakmayın. Kendimi tutamıyorum. O kadar acı ki... Allah kimseye evlat acısı göstermesin. Allah düşmanıma vermesin..."

Mirat ne diyeceğini bilemedi.

"Kader..."

Mukadderat diyecekti ama eski filmlerden aklında kalmış bir replik olduğundan şüphelendiği için sadece kader, dedi. Oysa kader diye bir şeyin olmadığını çok iyi biliyordu. Sadece olasılıklar ve olgular vardı. Birdenbire Türkan Hanım'ın yüzü değişti.

"Kader mi! Hayır efendim. Kader falan değil. Bile bile ölüme gitti benim yavrum. Hepsi onun yüzünden... Boynu altında kalasıca."

Tuncay'dan söz ediyor. Hiçbir zaman onaylamadı onunla ilişkimi.

Türkan Hanım daha galiz laflarla devam edecek oldu ama Oya "Abla" ev baklavası ve limonatadan oluşan taziye setiyle Mirat'ın burnunun dibinde bitti.

"Türkan Abla, sana da hazırlayayım mı bir tabak?"

"Yok kızım yok... Benim içim parçalanıyor, ciğerim yanıyor."

Oya üzgün bir şekilde Mirat'a baktı. Türkan Hanım'ın durmaya niyeti yoktu. Her taziye ziyaretine gelene aynı şeyleri anlattığı çok belli oluyordu.

"Dedim ona, bin kere dedim, bu adam senin başını yakacak, dedim. Kızım bu adam havai. Adam gibi birini bul, aileni kur, evini barkını bil. Ama yok. Takıldı peşine. Motorların tepesinde. Ben senin yaşındayken, çoktan ana olmuş, evimi barkımı kurmuştum. Uğursuz bir adama takıldı. Bak kızım gitti, o kaldı..."

"Nasıl? Anlamadım? Ben bir kaza olduğunu duydum ama..."

"Allah canını almadı ama! İşte çekiyor şimdi! Makinelere bağlamışlar! Beter olsun! İki âlemde elim yakasında olacak! Allah bile almıyor yanına. İnşallah daha yıllarca çekecek... Yıllarca..."

Türkan Hanım'ın kendini kaybetmek üzere olduğunu anlayınca Mirat ev baklavasının ikinci dilimini yemekten vazgeçti, ayağa kalktı.

"Tekrar başınız sağ olsun. Bir şeye ihtiyacınız olursa..."

Türkan Hanım'ın başından tülbent kaymış, göğsünü yumruklamaya başlamıştı. Mirat cevap beklemeden çıkışa ilerledi. Oya'nın yüzündeki hayal kırıklığı açıkça okunuyordu.

Gidelim buradan, hemen, hemen...

Esra bir an önce bu evden, annesinden, Oya Abla'dan, her şeyden uzaklaşmak istiyordu.

Dışarı çıktıklarında derin bir nefes aldı Mirat. Ağzının içinde cevizli ev baklavasının dolgun tadı ve kafasının içinde Esra'nın soluksuz ağlama isteği çarpışıp duruyordu.

Şimdi nereye gidiyoruz?

Beni ona götür lütfen.

Kime?

Kim olduğunu biliyorsun. Artık hazırım...

Mirat sustu. Kafasının içinde görüntüler dolaşıyordu. Eskiden izlemiş olduğu bir filmden sahneler gibiydi. Es-

ra'nın Tuncay'la ilk tanıştıkları zamanlardan kalma anılar, öğlen yemeklerinde komik hikâyeler anlatan genç adam, güneşin yüzündeki sakalları belirgin hale getirdiği yaz günleri, çıplak bedenine sarılan Esra'nın kolları, Tuncay'ın dudaklarının bedeninde gezinmesinin yarattığı ürperti, neresi olduğu belli olmayan açıklık bir yerde gece vakti doyasıya öpüşme, sigaranın dumanını içinde gezdirdikten sonra Tuncay'ın ağzının içine üflemesi... (Hayır!) Muazzam bir baş dönmesiydi aşk... (Hayır!)

Onu sevdim ben. Çok sevdim. Aşk diye bir şey varsa bu oydu işte.

Mirat'ın içinde bir yerler kanadı: Kıskançlık, nefret, korku, tiksinti karışımı duygular her yanını sarıyordu, ateşli bir hastalık gibi.

Mirat günün geri kalanında hasta gibiydi. Aslında ne Tuncay'ı merak ediyordu ne de Esra'yla ilgili bir şeyler düşünmek istiyordu. Yorulmuştu. Eve vardıklarında ceketini çıkarıp özenle astı. Canı çok sıkılıyordu. Eski ceketi geldi aklına.

Beni Tuncay'a götür.

Hayır!

Lütfen! Yalvarıyorum sana!

Hayır! Yoğun bakımdaymış işte. Artık unut.

Lütfen! Lütfen!

Mirat, Esra'nın yalvarışlarına kulaklarını tıkayıp başka şeylerle uğraşmaya karar verdi.

Onu seviyordum. Onu görmek istiyorum. Ona son bir kez dokunmak, onun yanında olmak istiyorum. Lütfen!

Hayır. Unut onu. Sen artık benimsin.

Hayır değilim. Ben senin malın değilim. Bana bu şekilde davranamazsın!

Hayır dedim Esra! Sana zihnimi açtım. Ben olmasaydım sen çoktan ölmüştün.

Keşke ölseydim! Bu acıyla yaşayacağıma ölseydim!

"Yetti artık. Saçmalık bu. Bana ne Tuncay'dan! Bana ne senin eski sevgilinden!"

Evin içinde yüksek sesle bağırıp çağırarak dolaştığını fark edince daha da öfkelendi. Ani bir kararla yüzüğüne hamle etti, JANUS'un iki yüzüne birden parmağını bastırdı ve korkunç bir acıyla kasıldı.

Kafasının içinde dev bir çan çalmıştı.

Esra yok olmuştu.

* * *

Sabah telefonla uyandı. Arayan Zafer'di. Özel üniversitelerden birinde matematik dersleri için bir hoca arıyorlardı. İlgilenir miydi? Evet, dedi. İlgilenirim. Aslında zerre kadar ilgilenmek istemiyordu ama bu teklif, boğulmakta olduğu denizde son anda fırlatılmış bir can simidiydi. Ayrıntıları görüşmek için öğle yemeğinde buluştular. Zafer onu görür görmez yeni ceketine iltifat etti.

"Çok güzel, çok yakışmış. Bambaşka biri olmuşsun. Tatile gittin herhalde. Valla Mirat, on yaş gençleşmiş gibi duruyorsun. Ne yaptın?"

Mirat kendisindeki değişikliğin nedenini anlatmadı. İşin ayrıntılarını öğrendi. İş kesin değildi, bir olasılıktı aslında. Özgeçmişini üniversitenin dekanına göndermesi gerekiyordu. Bu canını sıktı. Daha Zafer'le konuşurken bu işin olmayacağını anlamıştı. Hayatının hiçbir döneminde bir şeye ulaşmak için çaba göstermemişti, mücadele onun için yabancı bir kavramdı. Herhangi bir şeyi isterse, istediğini belli ederse, hatta kendine itiraf ederse sonucun hayal kırıklığı olacağından emindi. Bu öyle bir oyundu ki herkesin yenileceği bir aşaması vardı. Mirat yenilmekten nefret ederdi.

Ardından bölüm dedikodularına geçtiler. Mehmet Tonguç bölüme yeni gelen genç hocayla kırıştırıyormuş,

son olay buymuş. Zafer'i yarım kulakla dinledi. Bölümde olup bitenler onun eski hayatından olaylardı. Mirat o hayatta ölmüştü, şimdi yeni bir hayata geçmişti. Geriye dönemezdi.

* * *

Bir süre özel üniversitenin internet sitesinde dolaştı. Gazetelerde haber sanıp okuduğu, sonra da sayfanın bir kenarında küçücük harflerle "bu bir ilandır" yazan üniversite reklamlarından birine benziyordu. Tasarımcıların görüntü bankalarından aldıkları yabancı mutlu kolej öğrencilerinin fotoğraflarıyla donatılmış sayfaların gerçeği ne kadar yansıttığını merak etti... Gülümseyen sağlıklı üst sınıf orta yaşlı bir profesörün fotoğrafının eşlik ettiği "Dekanın Mesajı" sayfasını birkaç kez okudu. Araştırmaya verdikleri önemi vurguluyordu dekan. Üniversite sanayi işbirliğinden söz ediyordu, mezunlarının kolayca eriştiği iş olanaklarından... Mirat bu yeni dünyada kendine yer olmadığından iyice emin oldu.

Eski ders notlarını toparladı, atmak istiyordu ama yapamadı, bir kutuya koyup kaldırdı... Çalışma masasını temizledi. Hem çalışma hem de oturma odası olarak kullandığı salonun ortasında durup yaşadığı yere başka bir gözle bakmaya başladı. İki odalı küçük bir dairede yaşıyordu. Beşiktaş'ta, eskiden yerinde tek katlı gecekonduların olduğu bu alanda şimdi çok katlı apartmanlar yükseliyordu. Kendisi de bunlardan birinde, yirmi dört katlı bir binanın on üçüncü katında oturuyordu. Komşularını tanımıyordu, sadece karşı büyük dairede oturan bunamış adamın yabancı bakıcısıyla selamlaşıyorlardı. Mutfakları apartman aydınlığına bakıyordu, zaman zaman yaşlı adamı da evin içinde ayaklarını sürüyerek dolaşırken görüyordu, elinde hep kalem, sarı not kâğıtları... Ba-

zen dalgalarla boğuşan bir geminin içinde yürüyormuş gibi koridorun duvarlarına tutunuyordu yaşlı adam.

Sema'nın zoruyla bu daireyi iki yıl önce almıştı. Taksitleri sekiz yıl daha sürecekti. Yine Sema'nın kılavuzluğunda, IKEA'dan aldığı ucuz ama her birinin özel isimleri olan eşyayla döşediği evi başlangıçta çok güzel görünmüştü gözüne. Ama şimdi her yanı dökülüyordu. Sema'nın üflediği iç mimar ruhu uçup gitmişti. Güçbela monte ettiği taburelerin vidaları gevşemiş, her an dağılacak gibi oynuyorlardı. Adını öğrenemediği beyaz kitaplıklar bel vermişti. Lambalar çalışıyordu ama garip bir şekilde hepsi ölmüş gibi görünüyordu gözüne. Sadece eşya değil, evin içindeki her şey. Burası bir ölü evi. Keşke eski ceketimi atmasaydım, girişe halı niyetine sererdim, ayı postu serilen şatolar gibi, hah ha!

Son bir gayretle kitaplarını düzenledi. Büyük bölümü Sema'nın iyi niyetle armağan ettiği ve Mirat'ın ne yazık ki ilk sayfalarında uyuyakaldığı romanlardı. Çok eskiden zevkle okuduğu birkaç kitaba yabancı gözlerle baktı: *Mai ve Siyah, Aylak Adam, Bir Bilim Adamının Romanı, Kum Kitabı, Aurélia.*

Bu kitaplardan aklında kalanlar çok sınırlıydı. Ahmet Cemil! Öğretmendi. Lise yıllarında bir edebiyat ödevi nedeniyle okumuş olduğu romanın kahramanını sonradan yerli yersiz hatırlardı. Belki de öğretmen olduğu için, belki kendisi de bir ağabey olduğu için, geçim zorluğu çektikleri için... Ama kendisinin şiirle, edebiyatla bir ilgisi yoktu. Ahmet Cemil'in hayalleri vardı. Onun yoktu. *Bir Bilim Adamının Romanı*'nı da hatırlıyordu. Mustafa İnan'ın hayatını anlatan bir kitaptı. İdealist bir hocaydı. Kendisi değildi. Hayır, kesinlikle değildi. Matematik öğretiyordu evet. Başlangıçta seviyordu da. Hevesliydi. Her şeyin matematik olduğuna, matematiğe hâkim olmanın her şeye hâkim olmak anlamına geldiği-

ne kalpten inanıyordu. Kısa bir süre sonra meselenin o kadar basit olmadığını fark etti. İşler karmaşıklaşmaya başladı. Matematik onun içine asla giremeyeceği, girenlerin de bir daha geri dönemeyeceği bir labirent saraydı. Cesareti ve zekâsı onu ancak bu sarayın dış duvarlarına kadar getirmişti. Bu yüksek tepeye kurulmuş hakikat sarayının kapısına kadar gelmeyi başarmıştı ama içeri asla giremeyecekti. İçerisi bambaşkaydı. Ama daha kapıdaki ilk şifrede pes etmişti. Tepeden aşağı doğru süngüsü düşmüş bir şekilde inmeye başlamıştı. Üzüntüyle popüler bilim kitaplarının tozunu aldı. Üzerinde, tumba çalarken çekilmiş bir fotoğrafının basılı olduğu bir dâhinin, Feynman'ın kitabını hüzünle okşadı. Neden o kadar zeki olamamıştı ki? Olamayacağını anlayınca da gerisin geri topuklamıştı matematik mabedinin kapısından... Keşke bu JANUS teknolojisi o zaman olsaydı, diye düşündü. Hemen ardından kendini küçümsedi: tabii Feynman'ın zihnini de bana bırakırlardı...

Kum Kitabı'nın sayılarla bir ilgisi vardı galiba, Sema'nın bu kitapları düşünerek onun kişilik özelliklerine göre alıp hediye ettiğine emindi. Garip kısa öykülerden oluşan kitaptan aklında kalan, sonsuz sayıda sayfası olan bir kitaptı. Mirat bu türden mecazların önemini takdir etmekle birlikte onların gerçek anlamlarını asla kavrayamayacağını düşünürdü. Ne demekti *Kum Kitabı*? Öyküyü açtı, hızla göz attı. "Bu kitabın sayfalarının sayısı tam olarak sonsuz. Hiçbiri ilk değil, hiçbiri sonuncu değil." Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, bu cümlelerle aslında neyin kastedildiğini anlamıyordu. Çünkü bu mümkün değildi. Ancak bir öykünün içinde pekâlâ gerçek gibi duruyordu. Sema nasıl anlamış bu kitabı acaba? Ne demek istiyor yazarı? Fantastik bir kitap icat ederek nereye varmaya çalışıyor? Gerçi zamanımızda o kadar da imkânsız değil. İnternet denilen ortamda da sonsuz sayıda sayfa yok mu? Neredeyse sonsuz... Belki de gerçek hayatta

olamayacak kimi şeylerin edebiyatın içinde var olabileceğini anlatmaya çalışıyordu. Gerçi matematiksel açıdan bakıldığında o kadar da imkânsız değildi. En ufak bir doğru parçasında bile sonsuz sayıda nokta yok muydu? Vardı tabii. Kum taneleri gibi. Zaten matematik de bir noktadan sonra o bir türlü içine giremediği edebî mecazlar gibi soyutlaşıyordu. Belki de bu her şey için geçerliydi. Hangi konu olursa olsun, insan derinlemesine düşündüğünde önünde sonsuz olasılıklar açılıyordu.

Peki ya *Aurélia*? Kitabın ilk sayfasını açtı, rüya ikinci hayattır, yazıyordu. Mirat güldü. Bu benim için fazlasıyla geçerli. Sayfalarını karıştırdı. Anlatılanlar sahiden de rüya gibiydi. Bir askerin yatağı, bir hastane, eski eşyayla dolu bir oda, kendi benzerine rastlayan bir adamın kısa bir süre sonra öleceğine dair duyulan bir inanç, rüyalar, hayaller, bir kadın, adı Aurélia, gerçekten var mı yok mu belli değil... Bu da benim durumuma uygun sayılır. Ama Sema bu kitabı bana armağan ederken henüz durumum bu kadar karmaşık ve belirsiz değildi. Belki de sadece romantik bir kitap olduğu için almıştı Sema. Ağbisinin bir gün gerçek aşkı bulacağını umarak... Gerçek aşk. Başlı başına bir paradoks. Gerçek ve aşk. Mümkün mü ikisinin bir arada olması?

Mirat kitapları yerine koydu. Şu basit gerçeği kavradı: İnsan neye elini atsa kendi hayatından bir yansımayla karşılaşıyor. Çünkü insan bir aynadan başka bir şey değil. Kendisi kadar yansıtabiliyor dünyayı.

Sema'ya göre ben bunların toplamı olabilir miyim? Ne tuhaf bir bileşim olurdu... Okuyup da unuttuğum kitapların toplamı. Her biri belli katsayılarla çarpılırsa neden olmasın? Ani bir kararla kalkıp tıraş olmaya karar verdi. Kendimi kazımak istiyorum.

* * *

Reyonlar arasında dolaşırken bir sürü şey koydu sepetine. Peynir çeşitleri, beyaz, kaşar, dil, lor, tulum... Dilimlenmiş salam, kokteyl sosis, kangal sucuk... Günlük süt, süzme yoğurt, ayran, tereyağı... Sızma zeytinyağı, salça, hardal... Köftelik kıyma, biftek, pirzola... Yeşil salata, roka, maydanoz, dereotu, nane... Yeşil elma, kırmızı elma, Amasya, Arapkızı, kayısı, İspanyol eriği, portakal, ananas... Ayçekirdeği, kabak çekirdeği, tuzlu fıstık, fındık, kuru üzüm... Kâğıt havlu, peçete, ıslak mendil... Sonra... Yavaşça, kendiliğinden, çok doğal bir şekilde çıplak gerçek görünür oldu: Hayatı çok sıkıcıydı. İnsanı boğacak kadar sıkıcı. Tıka basa dolu alışveriş sepetini bir köşede bırakıp usulca çıkışa doğru yürüdüğünü hayal etti. Aylak Adam olmak isterdi. Romanın tek satırını dahi hatırlamıyordu ama Aylak Adam, olmak isteyebileceği bir kişiydi, bu kadarını söyleyebilirdi. Sanırım o beni anlayabilirdi.

* * *

"Ağbi ne yaptın? Bütün marketi almışsın."

"Aldım işte, lazım olur..."

"Olur da... Niye zahmet ediyorsun? Hay Allah! Alihan! Koş bak dayın geldi."

Sema'nın bu sözleri, Alihan'ın yalınayak koridorun pırıl pırıl taş zemininde koşarken çıkardığı ses, havadaki naneli yoğurt çorbası kokusu, derinden gelen Nina Simone'un sesi Mirat'ı mest etmeye yetti. Her şey yolunda. Benim de bir ailem var. Sıcak, gerçek, harika!

Mirat, Alihan'ı kucakladı. Cebinden çıkardığı gofreti uzattı.

"Ama yemekten sonra..."

Alihan gofreti ağırbaşlı bir şekilde aldı. Mirat bir an kuşkuya kapıldı. Belki de Alihan'ın en sevdiği yiyecek bu

değildi. Bu gofretleri ben severim ama... Belki de Alihan nefret ediyor bunlardan.

"Sevmedin mi yoksa?"

"Sevdim."

Alihan durgun görünüyordu. Gofreti gidip annesine verdi.

"Yemekten sonra yerim."

Mirat şaşkınlıkla baktı Sema'ya.

"Aferin Alihan ya... Ben senin yaşındayken asla tutamazdım kendimi."

"Ceketin yeni mi ağbi? Çok yakışmış."

"Evet, yeni aldım. Diğeri biliyorsun çok eskimişti."

"A, evet, ne yaptın onu? Yardım topluyoruz Suriyeliler için."

"Yok, verdim birine."

"İyi yaptın... Benim de eskileri ayıklamam lazım... O kadar gereksiz şeyi biriktiriyoruz ki... Halbuki ihtiyacı olanlara versek hem yaşadığımız yer genişler hem de birilerinin yükü hafifler."

Mirat'ın gözünün önüne çok canlı bir görüntü geldi: Çöpleri karıştıran evsiz bir adam eski ceketini buluyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış adam Mirat'ın dişsiz ve delirmiş haliydi, ceketi giydi ve ona sırıtarak el salladı. Son zamanlarda hayal gücü iyice kuvvetlenmişti. Mirat görüntüyü kovalamak için Sema'ya kaş göz yaparak, "Nesi var bunun?" diye sordu. Alihan ağırbaşlı bir suskunlukla içeri gidince Sema fısıltıyla açıkladı durumu.

"Bu ara biraz öfkeliyiz."

"Niye ki?"

"Anlatırım..."

Yemeğe oturdular. Sema çok iyi görünüyordu. Yemek boyunca Mirat'ı ve Alihan'ı neşelendirmeye çalıştı. Alihan'ın gerçekten de keyfi yoktu. Çorbasının içinde

yüzen ekmek parçalarını dalgın bir şekilde kaşıklayarak bitirdi.

"Dayı beni sen yatırır mısın?"

"Tabii ki... Gel bakalım... Of, ne kadar ağırlaşmışsın... Koca adam oldun Alihan."

"Olmadım."

Mirat, Alihan'ın odasına girdiğinde içi huzurla doldu. Tüm odayı kaplayan yumuşak kalın halının üzerine kıvrılıp uyusam... Her şey beş yaşındaki oğlan çocuğu için düzenlenmişti. Mükemmel bir kozmos. Duvar kâğıtlarını süsleyen çocukluğun mutluluk ormanından kareler: bal ve dostluk dışında bir şey düşünmeyen ayıcık, uykulu eşek, yaramaz kanguru, neşeli tavşan... Benzer figürlerle donatılmış gece lambası, okunmayı bekleyen harika masal kitapları...

"Hangisini okuyalım Alihan? *Sinbad* mı, *Küçük Kırmızı Balık* mı?"

"Fark etmez, sen seç..."

"Peki o zaman... *Sinbad*'ı okuyalım."

Mirat büyük bir keyifle masalı okuyordu. Alihan dalgın bir şekilde dinliyordu. Bir-iki yerinde gülümsedi, Mirat çocuğun doğru yerlerde tepki göstermesine sevindi. Demek şu "akşam hüznü" denilen şey değil... Masalın sonuna yaklaştıkları sırada Mirat da her şeyi unutmuş gibiydi. Sanki zorunlu olarak emekli olmamıştı, eski ceketini atmamıştı, içine Esra adlı ölü bir kadını almamıştı (Hayır! Aklına getirme onu!) her şey eskisi gibiydi... Tam o anda Alihan bir soru sordu.

"Dayı... Annem o adamla evlenecek mi?"

Mirat donup kaldı ve şaşırdığını belli etmemeye karar verdi. Alihan'ın kimden söz ettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama Sema'nın, "Sonra anlatırım," dediği

durumla ilgisi olduğunu hemen anladı. Demek kardeşinin hayatında biri vardı.

"Bilmiyorum Alihan. Bunu annene sordun mu?"

"Sordum ama söylemiyor. Ben başka baba istemiyorum."

Alihan başka baba derken başucunda duran babasının fotoğrafına bakmıştı. Mirat ne diyeceğini bilemedi. Hazırlıksız yakalandı.

"Şimdi uyuyalım, sonra konuşuruz."

"Annem de hep öyle diyor..."

"Kapat gözlerini, haydi..."

"İyi geceler."

"Çok güzel rüyalar göreceksin bu akşam Alihan."

"Tamam."

Bu konuşmayla tüm sorun çözülmüş gibi huzur içinde uykuya daldı küçük çocuk. Minik kollarıyla sarılmış olduğu mor eşeğin gözleri ise uykulu bir şekilde Mirat'a bakmaya devam ediyordu. Mirat da bir süre ölü eniştesinin fotoğrafına baktı. Kerim'in kucağında bebek Alihan, babasını bekleyen karanlık gelecekten habersiz ellerini kameraya doğru uzatıyordu. Alihan için babasının resmi babasının ta kendisiydi, bunu hissedebiliyordu. Alihan'a sarılmak istedi, gözleri doldu. Nereden çıktı şimdi bu? İyice sulugöz oldum.

* * *

Buzdolabını açtı. Yarısı küflenmiş kaşarpeynirini görünce midesi bulandı. Dolabın dibine yuvarlanıp saklanmış bir şişe sodayı alıp açtı, büyük bir susuzlukla içti. Demek kardeşimin hayatında yeni biri var. Bu düşünceyle ne yapacağını bilemedi. Kerim'i kaybedeli dört yıl oluyordu. Nedense Sema'nın tekrar evleneceğini aklının ucundan bile geçirmemişti oysa daha genç sayılırdı, kırk-

larının başındaydı. Ben ne diyebilirim ki? Ömür boyu yas tut mu diyecekti?

Sema, Alihan uyuduktan sonra bütün hikâyeyi anlatmıştı Mirat'a. Adam boşanmıştı, onun da bir kızı vardı, bir bankada çalışıyordu, doğa yürüyüşü grubunda tanışmışlardı vesaire vesaire... Mirat tüm akşam aklı başında bir ağbi olarak dinlemiş, desteklemişti Sema'yı. Kardeşinin gözleri ışıldıyordu, belli ki yeniden âşık olmuştu, yalnızlığına bir ilaç, bir önlem bulmuştu. Yalnız başına ölmeyecekti. Oysa kendisi... İşte bu IKEA dekorunda, bu daha sekiz yıl taksitlerini ödemek zorunda olduğu 1+1'de mezara kadar yapayalnız yaşayacaktı (Yalnızlar için çok özel bir hizmet!). 1+1 bir ev etmiyordu. 1+1'e razı olmak baştan yenilgiyi kabul etmekti. Bir artı bir eşittir sıfır... Haksızlık ettim. Esra'ya kötü davrandım. Her şey benim istediğim gibi olsun dedikçe hiçbir şey olmuyor. Ben bencilim. Ölü bir kadını bile hak etmiyorum.

Yatağa uzandı. Yattığı yerden görebildiği Einstein'ın boy fotoğrafını izledi bir süre. Sema'nın gözünde ağbisi bu adam gibi olağanüstüydü. Ne büyük bir yanılgı. Oysa başarılı olan Sema'ydı. Bir adamla evlenmişti, Alihan'ı doğurmuştu, bir yandan çalışıyor, bir yandan da bir evi ayakta tutuyordu. Kerim inanılmaz saçmalıkta bir trafik kazasında göçüp gittikten sonra bile hayata tutunmaya devam eden cesur bir kadın. Her bir köşesi yaşıyordu Sema'nın evinin. Mutfağı, oturma odası, kitaplığı, Alihan'ın duvar kâğıtları, kapısının önündeki paspas, salondaki saksı çiçekleri, duvardaki resimler, arka balkonda toplanan yardım kolileri... her şey gerçekti! Buram buram yaşam fışkırıyordu. Oysa kendi evinde, şu anda, burada yaşayan tek şey kaşarpeynirinin üzerini maviye boyayan küftü.

Parmağını yüzüğünün üzerindeki JANUS kabartmasında gezdirdi.

Keşke Esra'yı göndermeseydim. Ama geri getirebilirim. Tek yapmam gereken onun anılarından birini düşünmek. Hayır, bitti. Sağlıklı bir şey değil bu. Ölü bir insanın zihnini yaşatmaya çalışmak! Beni delirtecek bu. Uyuşturucu gibi bir şey. Onu istiyorum, şu an burada, zihnimin içinde olsun, benim gözlerimle dünyaya baksın, çıkalım beraber dolaşalım sokaklarda... Bu saçmalıklarla dolu dünyaya tek başına bakmak ve görmek azabı bitsin artık. Tek başınalık! Tek. Baş. Başlar, yüzler... JANUS'un iki yüzü. Biri kadın galiba...

Mirat gözlerini kapadı. Akdeniz kıyısında parlak bir yaz gecesinde ateş başında şarkı söyleyen gençleri düşledi: *Yüzünü dökme küçük kız... Bırak üzülmeyi... Yalnız sen misin bir düşün... Unutan sevilmeyi...* Esra siyah denizde beyaz bir hayal olarak yüzüyordu. Mirat denizin kıyısındaydı.

Esra! Affet beni! Esra!

Esra aniden denizin içinden çıktı, belinden aşağısı büyük bir deniz yılanıydı. Mirat'a öfkeyle tısladı: *Beni Tuncay'a götür!*

* * *

"Önce ben ölmeliydim."

Acılı baba hastane koridorundaki banklardan birine çökmüş vaziyette konuşuyordu. Ellerindeki tüm damarlar dışarı fırlamış gibiydi. Önce tüm ayrıntılarıyla Tuncay'ın durumunu anlatmıştı. Hangi makinelere bağlandığını, masrafları karşılayabilmek için evini satışa çıkardığını, her şeyini feda etmeye hazır olduğunu ama doktorların hiç ümit vermediğini, Tuncay'ın okuldaki üstün başarılarını, motorla tüm ülkeyi baştan sona kat ettiğini, ne kadar usta bir sürücü olduğunu heyecanla sayıp dökerken Mirat'ın içi parçalandı.

"Oğullar babalarından önce gidiyorsa vay halimize... Vay bize..."

Mirat bu "biz"in kim olduğunu sormak isterdi ama susması gerektiğini düşündü.

"Ben niye yaşadım ki? Niye? O benden önce ölüp gidecekse... Niye büyüttüm onu? Neden? Allahım neden bu acıları yaşatıyorsun? Neden sınıyorsun beni?"

Mirat yaşlı adamın zihninin acıdan delirmemek için direndiğini düşündü. Ama kaybedecek. Sonunda kaybedecek. Sonunda hepimiz kaybediyoruz. Biz? Biz kim?

"Tuncay'ı görebilir miyiz?"

Biz derken kimleri kastettiniz diye sorma sırası acılı babanındı ama yaşlı adam bu tür ayrıntıların farkına varacak durumda değildi.

"Tabii görebilirsiniz... Tabii..."

Mirat odaya girdiğinde Esra'nın nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu. Şimdilik kafasının içinde mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sanki Esra hiç var olmamıştı. Mirat sahiden de Tuncay'ın eski bir arkadaşıydı ve onu yaşam ünitelerine bağlı olarak seyretmek için gelmişti.

Tuncay orada yatıyordu. Yapılı bir adam olduğu her halinden belliydi. Esra'nın belleğindeki görüntülerden hem çok farklıydı hem de oydu. Esra susmaya devam ediyordu. Bir kadının sevdiği adamı ölüm döşeğinde gördüğü an hissettiği acıyı Mirat tam içinde hissediyordu. İç organlarından bazılarını acımasız bir el burarak acıtıyordu. Bu çok garip bir histi. Esra'ya saygı duydu. Bu kadar ayak diredi için kendini bencil ve kötü biri olarak hissetti. Ama sonra Esra'nın hafiflediğini, umutla dolduğunu da fark etti. Bu çok garipti. Bir yandan Esra'yı dinliyor bir yandan da Tuncay'ı incelemeyi sürdürüyordu. Saçları Esra'nın belleğindeki görüntüden daha azdı. Bı-

yığını tıraş etmişlerdi, burnuna hortumları daha rahat sokabilmek için herhalde. Ama sağ kolundaki dövme duruyordu. JANUS'un iki yüzlü başının çizimi.

O nedir?

Sana anlatmadılar mı?

Yoo...

Sonra konuşuruz. Şimdi ilerle. Yaklaş biraz.

Mirat, Esra'nın ne yapmasını istediğini anlamıştı. Solunum cihazının fişini gözüyle takip etti. Bir an tereddüt etti. Acılı baba sanki Tuncay izleyebilirmiş gibi odada bulunan televizyonda bir müzik kanalı arıyordu. Bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. Mirat, adamın terliklerinin tuhaflığına takıldı. Üzerlerinde mavi yunus kabartması olan havuz terlikleri. Esra'nın belden aşağısı pul pul yılan derisi gibiydi.

"Doktor müzik dinlemesinin iyi geleceğini söyledi. Yani gelebilirmiş..."

Şimdi! Çabuk ol!

Mirat, Tuncay'ı yaşama bağlayan karmaşık cihazlardan birinin fişini çekti.

Bir, iki, üç, dört...

İçinden ona kadar sayıp fişi tekrar eski yerine taktı.

Bu hareketi yapmak için olağanüstü bir istek duymuştu. Böyle olması gerekiyor, başka çare yok hissi vardı içinde. Bunun korkunç bir şey olduğunu haykırmak isteyen tarafı ise ne olduğu belirsiz bir gücün etkisinde gibiydi. Kalbi müthiş bir hızda çarpıyordu. Kulakları uğuldıyordu ama hiçbir şey olmamış gibi davranmayı sürdürüyordu. Hareketsiz duruyordu.

Acılı baba olup bitenden habersiz, konuşmayı sürdürüyordu. Ekranda kanalları değiştiriyor, bir türlü uy-

gun bir müzik kanalı bulamıyordu. Bir ara bir türküde durakladı: "Her nesnenin bir bitimi var ama aşka hudut çizilmiyor Mihriban..." Acılı baba bir an dalıp gitti, gittiği yerden aynı hızla döndü, anlatmayı sürdürdü.

"En büyük pişmanlığım nedir biliyor musunuz? Onu mühendis olmaya zorladım. Keşke yapmasaydım. Keşke bıraksaydım istediği gibi yaşasaydı. Bir seferinde çok feci kavga etmiştik. Okulu bırakacağım diye tutturmuştu. Hakkımı helal etmem demiştim. Ona tokat atmıştım. Şimdi ne kadar pişmanım. Allahım beni al onun yerine, beni..."

Mirat iliklerine kadar pişman olmuştu, neredeyse ağlayacak gibiydi ancak ortalık bir anda karıştı. Önce bir hemşire girdi içeri, ardından bir başka hemşire, sonra doktorlar... Mirat ortada son derece doğal bir ölüm varmış ve kendisi de aile yakınıymış gibi yaşlı babanın koluna girdi. Baba vedalaşmak isteğiyle oğlunun bedenine doğru hamle ediyor, Mirat tutuyor, doktorlar bu durumda yapmaları gerekenleri ders kitaplarında anlatıldığı şekliyle harfiyen uyguluyorlardı ama sonuç değişmeyecekti. Tuncay ölecekti.

* * *

Çok zor bir gün geçirmişti Mirat. Mutfak dolaplarını açıp kapatıyor, atıştıracak bir şeyler arıyordu. Son iki dilimi kalmış tost ekmeğini ve yarısı küflenmiş taze kaşarı bulunca sevinçten neredeyse ellerini çırpacaktı. Küflü kısımları bir cerrah titizliğiyle sıyırdı. Tost makinesini fişe taktı ve az sonra midesine indireceği tostu düşünerek makineyi bir eliyle nazikçe bastırırken diğer eliyle de bir türlü önünü alamadığı mutfak güvelerini kovaladı. Esra derin bir karanlığın içinde gibiydi. İstese onu saklandığı yerden çıkarabilirdi ama şu anda karnını doyurmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Sonra çok sıradan bir şeyi hatırlar gibi o düşünce parladı aklının içinde: Ben katil mi oldum şimdi?

Hastane odasında güvenlik kamerası var mıydı? Allah kahretsin! Esra! Esra! Neredesin? Senin yüzünden katil oldum. KATİL! Midem bulanıyor.

Tuvalete koştu, yediklerini çıkaracaktı, öğürdü, bir kez daha... ama sonra yavaş yavaş sakinleşti.

Saçmalıyorum. Katil falan olmadım. Sadece fişini çektim. O zavallı babanın son kuruşuna kadar kaybetmesinin önüne geçtim. İyilik yaptım.

Tuncay'ın inip kalkan göğsü... Kollarından birindeki JANUS dövmesi... Babanın ayağındaki terlikler, genelde havuz kenarında giyilir bunlar, diye düşünmüştü Mirat, babanın ellerinin üzerindeki fırlak damarlardan bazılarının Tuncay'ın elinin üzerinde olduğunu fark etmesi, solunum cihazından gelen ses... Yaşıyordu! Her şeye rağmen yaşıyordu. "Her nesnenin bir bitimi var ama..." Ama ben aşkı öldürdüm. Ben babanın aşkını öldürdüm. Ben çok pişmanım. Bu işe bulaştığım için çok pişmanım.

Mirat.

Ne var!

Sakinleşebilecek misin?

Hayır! Hayır! Beni katil ettin. Katil! Bir insanın canını aldım.

Mirat lütfen beni dinler misin?

Niye? Benim katil olduğum gerçeğini değiştirebilir misin?

Evet! Evet, lütfen beni dinle.

Ne?

Beni dinle, her şeyi düzeltebiliriz. Lütfen sakin ol. Sen çok iyi bir şey yaptın.

Ne diyorsun?

Gel benimle... Kapat gözlerini.

Mirat gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. Esra onun için bir anıyı canlandırmaya başladı.

JANUS şirketindeki uzman kişi bilgi veriyordu. Tuncay ve Esra el ele tutuşmuş dinliyorlardı.

"Eğer programımıza kaydolmaya karar verirseniz pratikte yapmanız gereken iki şey var. Birincisi bir video kaydı. Kendinizi tanıtacağınız bir kayıt. Zihninizi konuk edecek kişilere kim olduğunuzu en iyi siz anlatırsınız."

Tuncay araya girdi.

"Bütün bunları anlıyorum da... Kafama takılan bir şey var. Çok aniden ölürsek... Yani ne bileyim, bir kaza oldu, dağ başında... kimse kurtarmadı, öldük. Demiştiniz ki belli bir süre içinde bu kopyalama ya da her neyse o işlem belli bir süre içinde yapılabiliyor, süreyi geçersek işlem yapılamıyor. E, bu durumda, yani dağ başında ölürsek? O zaman ne oluyor?"

Uzman kişi gülümsedi.

"Sizi bulup getiriyoruz."

Esra bu cevaptan tatmin olmamıştı.

"Dünyanın neresinde olursak olalım, bizi bulup getiriyorsunuz... Nasıl yani?"

"Şöyle ki... Az önce size pratikte yapmanız gereken iki şey var demiştim."

"Evet, biri pazarlama kaydı... Video kaydı yapacağız onu anladık. İkincisi?"

"İkincisi de bir dövme."

"Dövme mi?"

"Dövmemize bakıp mı tanıyacaklar bizi? Oho, ölme eşeğim ölme!"

"O kadar basit değil tabii. Dövmenin altına küçük bir biyo-çip yerleştiriyoruz. Hem vücudunuzdaki biyolojik değerleri ölçüyor hem de sizin dünyadaki koordinatlarınızı merkez ofise sürekli bildiriyor. Riskli bir durum olduğunda, örneğin kalbinizin ritmi ya da tansiyonunuz tehlike sınırlarını aştığında hemen bir kurtarma ekibi yola çıkıyor."

"O zaman bizi ölmekten de kurtarabilirler."

Uzmanın canı sıkıldı.

"Ne yazık ki bu ekibin yetki alanı sizin bedeniniz öldüğü an başlıyor. Onların tek görevi beyninizi bozulmadan merkeze nakletmek."

Tuncay gömleğinin kolunu sıyırdı.

"Tamam o zaman, başlayalım. Yapalım şu dövmeyi. Burası iyi mi?"

Mirat gözlerini açtı.

Yani sen demek istiyorsun ki şu anda Tuncay JANUS'ta kendini konuk edecek bedeni bekliyor.

* * *

Mirat, yeni ceketinin içinde rahatsızca kıpırdandı.

"Ne demek mümkün değil?"

Uzman kişi sabırla yeniden anlatmaya başladı.

"İkinci bir kişiyi zihninizin içine alamazsınız. Şirketimizin ilkelerine aykırı bir durum bu."

Israr et. Yapabilirler... Yaptıklarına eminim.

"Anlamıyorum. Teknolojiniz buna yeterli değil mi?"

"Hayır, bunun teknolojik donanımımızla bir ilgisi yok. Bu sizin kapasitenizle ilgili bir durum."

"Siz bana hakaret mi ediyorsunuz?"

"Ne münasebet... İlgisi yok. Siz derken herhangi bir insanı kastettim."

"Ben herhangi biri değilim. Ömrümü matematik soruları çözmeye adamış biriyim. Benimkisi sıradan bir beyin olamaz."

Mirat bunları söylerken, bir yerlerden Mehmet Tonguç'un çıkıp yetersizliğini haykıracağını hayal etti. Çöplüğe fırlatıp atmış olduğu eski ceketini kalın bir maşayla tutmuş, ona doğru sallıyordu. Bir yandan da burnunu

tutuyordu Mehmet. Bu sırada ilginç bir şey oldu, bu hayalin ortasında biri belirdi, uzun saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Esra'ydı bu. Dosdoğru Mehmet Tonguç'un üzerine doğru uçan bir tekmeyle saldırdı, zavallı adam neye uğradığını şaşırmış gibiydi, aldığı darbenin etkisiyle dağıldı, elindeki ceket de fırlayıp zihinsel karanlığın içinde yok oldu. Mirat bu canlı hayalle kendinden geçmiş gibiydi. Çok zevkli, çok iyi bu. Esra müthişsin! Bu sırada konuşmaya devam eden uzman kişi sesini alçalttı.

"Bakın 'çoklu zihin konukluğu' henüz deney aşamasında."

Mirat tartışmayı kazanmış gibi sevindi.

"JANUS projesi için de öyle demiştiniz."

"Evet ama bu tanımlanmış, yasal bir deneme. Çoklu zihin konukluğu ise laboratuvar aşamasında! Bu ülkede uygulama iznimizi henüz almadık."

"İşte, tamam, ben de gönüllü denek olmak istiyorum."

"Ama bu şekilde olmaz. Belli prosedürler var. Her isteyeni gönüllü olarak alamayız. Ayrıca biz sadece bir çevre ofisiyiz. Asıl merkez laboratuvarında yapılıyor bu tür çalışmalar..."

"Neden direniyorsunuz ki? Size her türlü güvenceyi veriyorum. Her tür evrakı imzalamaya hazırım. Belli bir kişiyle ilgileniyorum. Şu anda öleli 24 saat olmak üzere. Eğer onu konuk edebilirsem geçerli bu teklifim. Bizim için özel bir insan."

Mirat "bizim" dediğinde uzman kişi irkildi. Karşısındaki kişinin normal olmadığının bilincine varmış olmalıydı. Mirat o anda gözlerinde sıradan insanlarda görülmeyen bir pırıltı olduğunu hissediyordu. Uzman kişi gözlerini kaçırdı.

"Üzgünüm, merkez ofise danışmadan karar veremem."

Uzman kişinin direncini kırmalıydı, elini elinin üzerine koydu. Mirat'ın avucunun içi yanıyordu. Uzman

kişi korkuyla baktı Mirat'a. Şu anda uzman kişiye dokunan Esra'ydı...

"Danışın o zaman. Harika bir denek bulduğunuzu, her türden işbirliğine açık olduğunu söyleyin. Kabul edeceklerdir. Müthiş bir şey bu... İki kişiyi zihnimin içinde konuk edeceğim."

"Ama yan etkileri çok fazla olabilir."

"Umurumda değil! Konuşun merkezinizle!"

Çok iyiydin.

Dur bakalım, henüz sonuca varmadık.

Olacak, görürsün. İzin verecekler.

Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

Çünkü ellerinde çok sayıda vaka yok. Araştırmıştım. Amerika'da birçok eyalet bu tür araştırmaları yasaklamış.

Neden?

Etik nedenlerle... Hukuksal nedenlerle... Dinî nedenlerle... Zihnin ölmeyişi, bedeninin içi boş bir kabuk gibi fırlatıp atılması tüm dinlerin altını oyuyor. Muhafazakârlar bu deneylerin yasaklanması için çok ciddi bir mücadele veriyorlar. Şirket de çalışmalarına bizimki gibi ülkelerde devam ediyor.

Burada da karşı çıkılmayacak mı?

Bilmiyorum, çıkarlar herhalde... Eğer yaygınlaşırsa... Şimdilik işi kılıfına uydurmuşlar sanırım.

* * *

"Mirat Bey? Beni duyuyor musunuz?"

Mirat, uzman kişinin gözünün içine küçük bir fenerle ışık tuttuğu anda kendine geldi. İnce bir battaniyenin altında çıplaktı, titriyordu.

"Çok üşüyorum."

Uzman kişi beklediği cevap buymuş gibi gülümseyerek elindeki kâğıda bir şeyler not etti.

"Kolum acıyor."

"Kolunuzda artık çok güzel bir dövme var Mirat Bey."

Mirat yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Zihninin içi bomboştu. Dövme biyo-çip için gerekliydi. Artık o da JANUS projesinin bir parçasıydı; nereye giderse gitsin vücudundaki değişim kayıtlara geçirilecekti. En gelişkin tıbbi izleme altında olacaksınız, demişti uzman kişi. Çünkü artık bedeninde iki kişiyi barındıran yetmiş sekiz denekten biriydi. Dünya üzerindeki en özel yetmiş sekiz insandan biri olmak nasıl bir duygu diye kendini yokladı. Üşüyorum. Soğuk. İçimse bir çöl gibi kuru. Soğuk bir çöl.

"Su içebilir miyim?"

"Tabii..."

Uzman kişi omzunun üzerinden Mirat'a dikkatle baktı.

"Henüz bilinç düzeyine çıkmadılar, değil mi?"

Esra ve Tuncay'ı kastettiğini anladı, başını salladı.

"Eğer kendiliğinden bilinçlenmezlerse onları yüzeye çıkarmak için ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Biliyorum, onlara ait anılardan birini düşünmem gerekiyor.

"Tabii, onları susturmak için de öteki yöntemi uygulayacaksınız."

JANUS yüzüğü başucundaki komodinin üzerinde duruyordu, uzanıp aldı, parmağına geçirdi.

"Şimdi giyinebilirsiniz. Bir şeyler yiyin, biraz kafanızı toplayın, sonra yeni konuğumuzla tanışabiliriz. Acele etmeyin... Gücünüzün yerinde olması lazım."

Uzman kişi odayı terk ettikten sonra Mirat bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Çok yorgunum. İlkinde böyle olmamıştı. Tabii saatler süren testler ilkinde yapılmamıştı.

Mirat?

Kafasının içinde Esra'nın sesi yankılandı.

Sen orada mıydın?

Başka nerede olabilirim ki?

Doğru ya... Hiç aklımdan çıkmıyorsun!

Mirat daha önce hiç yapmadığı şekilde bir kahkaha attı. Yataktan indi, giysilerinin asılı olduğu vestiyere ilerledi. Aynada sol koluna baktı. Dövme çok afili görünüyordu. Ani bir şekilde yorgunluğundan kurtulduğunu fark etti. Bir anda kokain çekmiş gibi... Ama ben hayatımda kokain kullanmadım ki...

Mirat iyi misin?

Çok iyi. Hiç olmadığım kadar iyi.

Mirat? Tuncay'ı bulamıyorum.

Tuncay, kalbimizde yaşıyor artık, biraz aşağılara inmen lazım, hah ha!

Tuncay? Sen misin?

Hayır canım, Tuncay'ın fişini beraberce çekmiştik hatırlarsan. Ah, hatırlamak dedim de... Tuncay'ın anılarından hangisini hatırlayalım?

Mirat, sen gibi konuşmuyorsun. Sen bu kadar alaycı değildin.

Artık böyleyim Esrarım.

Ne dedin?

Ne dedim?

Esrarım dedin.

Bir meşgul etmezsen donumu giymek istiyorum. Kıçım dondu.

Mirat kendini bir filmin içinde gibi izliyordu. Hem kendisiydi hem bir başkası gibiydi. Bu bazen olur. Bazı kâbuslarda örneğin... Bu bir kâbus mu? Pek değil...

Mirat gömleğinin üzerine ceketini de geçirdi, yine de üşüyordu. Buzhane gibi burası.

Ya da morg gibi! Hah ha!

Mirat bir anda buz kesti. Bu Esra'nın sesi değildi.

Kafasının içinde yankılanan kendi sesine çok benzeyen ama bir başkasının, bir erkeğin sesiydi. O sırada bir hemşire bol peynirli bir tost, dört kayısı ve bir bardak çayla içeri girdi.

"Yiyebildiğiniz kadarını yiyin. Daha isterseniz getirebilirim. Afiyet olsun."

Hemşire tepsiyi hasta yemek masasının üzerine bırakıp çıktı. Mirat iştahla tostu ısırdı, çıtır çıtır ekmeğin arasındaki taze kaşar peyniri ağzının içinde dağıldı. Güzeldi, çok güzeldi!

Demek ölümden sonra ilk yiyeceğimiz bir tost olacakmış.

Tuncay?

Tuncay? Sen misin?

Önce Mirat, ardından Esra sormuştu. Mirat, Tuncay'ın kendiliğinden bilince çıkabileceğini sanmıyordu. Kaldı ki bunlar karanlığın içindeki çaresiz yankılardan ibaretti. Tuncay'a bilincine çıkma iznini henüz vermemişti. Yedikçe güçlendiğini hissediyordu.

Seni göremiyorum. Nerdesin? Tuncay! Tuncay?

Esra'nın sorusu yanıtsız kalacaktı. Mirat tostu ve çayı afiyetle bitirdikten sonra kayısılara yumuldu. Ne kadar acıkmışım! İnanılır gibi değil... Kaç saattir uyuyorum acaba?

Uzman kişi içeri girdiğinde Mirat yediklerini sindirmek için yatağa uzanmıştı. Kuzu yutmuş bir boa yılanı gibi, diye düşünmüştü uykuya dalmadan önce.

"Evet, şimdi nasılız?"

Mirat gözlerini açtığında saatlerdir uyumuş olduğunun farkına vardı. Çünkü yine acıkmıştı.

"Sürekli uyuyor muyum ben?"

Uzman kişi saatine baktı.

"Yaklaşık dört saattir..."

"Şimdi değil... Hayır... Yani... Kafam çok karışık... Bir dakika, toparlayacağım... Buraya nakil için geldiğimden bu yana ne kadar oldu?"

Uzman kişi Mirat'ın gözlerinin içine dimdik baktı.

"Bir hafta."

* * *

Uzman kişinin açıklamalarını endişe içinde dinlemişti. Özetle, Tuncay'ın beyni günlerdir komada kalmış olması nedeniyle çok hasar görmüştü. Kopyalama sırasında hatalı veya bozulmuş kayıtları ayıklamaya çalışmış olsalar da birçok sorun çıkmıştı. Süreci durduramadıkları için Mirat'ı bir hafta uyutmuşlardı. Bu yüzden de çok zayıf düşmüştü. Peki şimdi ne olacaktı? Bildikleri prosedürleri uygulayacaklardı ancak sonucun ne olacağını onlar da bilmiyorlardı. Ama şu kadarını söyleyebilirlerdi: Esra'yla yaşadığı kadar kolay olmayacaktı. Şimdi Tuncay'ı bilince çıkarmaya hazırlanıyorlardı. Mirat, Tuncay'ın çoktan bilince çıktığını söylemedi, işlemlerin bir an önce sonuçlanmasını ve oradan çıkıp gitmeyi arzu ediyordu.

"Şimdi, yeni konuğunuz Tuncay'la ilgili hatırladığınız en canlı anıyı ayrıntılarıyla gözünüzün önüne getirmenizi istiyorum."

Mirat hatırlamaya çalıştı. Bir sürü görüntü aklından geçiyordu. Bisiklete binen bir çocuk, tıraş olan bir baba, beyaz köpük üzerinden ince ince sızan kan, canın yandı mı baba, küçük ekmek parçasının üzerinde tereyağı ağır ağır hareket ediyor bal, aniden hızlanıp annesinin parmağına bulaşıyor, dudaklarının arasında kayboluyor, topa vuran bir çocuk, uzak bir yerden gelen maç tezahüratı, televizyonda çizgi film, *Pembe Panter*, okulda sarı sıcak sıralardan birinde yazı yazan bir el, ön sıradaki kızın ölü bir atın kuyruğu gibi cansız duran sarı saç örgüsü,

tahtada dünya haritası, keşifler ve icatlar ansiklopedisini uzatan amcası, birden canlanıp göğe yükselen uçurtmaya hükmeden ipi geren kolları, bir uçak bileti, uzun saçları rüzgârda savruluyor, üniversitenin bahçesinde gece karanlığında içilen biralar, hızla avucunun içine çarpan frizbinin acısı, ağzı çikolata kokan bir kızın dudakları, annenin cenaze töreni, gözyaşları, kamuflajlar içinde sınav çekmekten yanan kollar, mülakatta verilen kendinden emin cevaplar, yemek masasının altından okşadığı bacaklar, prezervatifin içine boşalırken yaşadığı boğulma hissi, motosikletin gücü, Sümela Manastırı'na çıkan yoldaki nemli serinlik... *Kum Kitabı*'nın sayfalarını çeviriyor kuvvetli bir rüzgâr.

"Evet, hazırım."

Mirat tüm gücüyle o ânın içine daldı. Sümela Manastırı'na çıkan yoldalar. Serin bir hava var, her an yağmur inecek gibi. Yanık odun kokusu geliyor bir yerden. Kırmızı bir taburede oturan kemençecinin önündeki kutuya cebindeki bozuklukları bıraktı...

... bozuklukları bıraktım. Adam inanılmaz derecede lisedeki tarih hocamıza benziyordu. Bir süre durup adamı inceledim. Adam kemençe çalışını sevdiğimi sandı, daha da coştu. Esra koluma girmişti.

Hatırlıyorum. Ayaklarım ağrıyordu. Tuncay demek Karadenizliymiş, diye düşünmüştüm. Sonra sana sorduğumda alakası yok demiştin.

Esra! Buradasın.

Evet.

Ama kımıldayamıyorum!

Tuncay, JANUS'u hatırlıyor musun?

Evet. Bir kâbus olabilir bu. Evet... Son hatırladığım... Motorla gidiyorduk. Çok güzel bir akşamdı. Sonra...

Yaz gecesinin içinde yol alan motor canlandı. Şimdi Mirat çok tuhaf bir deneyim yaşıyordu. Hem motoru süren ellerin sahibiydi, Tuncay olarak o anı yaşıyordu hem Esra olarak başını Tuncay'ın sırtına yaslamış hızı hissediyordu hem de onların yanı başında Mirat olarak tüm bunları bir film gibi izliyordu. Kontrolden çıkan motorun sürüklenirken Tuncay'ın bacak kemiğini kırmasını da Esra'nın kurtuldum hissini de aynı anda içinde hissediyordu.

Birdenbire Tuncay'ın sesini duydu Mirat.

Peki ama sen kimsin? Neden bizi zihninin içine aldın? Neden bizi yaşatıyorsun?

Mirat önce geriledi. Sonra korktuğunu belli etmemeye çalıştı. Bir şeyler söylemeliydi ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Çünkü çok yalnızdı.

Esra'nın kendiliğinden söze girmesi Mirat'ı iyice gerdi.

Teşekkür etmenizi beklerdim! Bunu değil. Burası benim zihnimin içi, benim beynimin içindesiniz, bunu asla unutmayın! Siz ölüsünüz. Tıbben, kanunen ölüsünüz. Benim sayemde yaşamaya devam edeceksiniz.

Gözlerini açtı.

Uzman kişi sorduğu soruya yanıt bekleyen bir ifadeyle bakıyordu. Mirat terlemişti.

"İçeride her şey yolunda mı?"

"Evet... Evet yolunda. Tuncay'la da tanıştık. Bilince çıktı."

"Peki o halde... Bir sorun yaşarsanız 7/24 arayabilirsiniz. Zaten sağlık konusunda endişe etmeyin, sürekli verileriniz izleniyor olacak."

"Gidebilir miyiz?"

Uzman kişi kuşkuyla baktı.

"Kafanız çok karışırsa..."

Sözüne devam edemedi.

"... ne yazık ki bunu uzaktan anlamamız mümkün olmayacak. Kendi başınıza olacaksınız."

Kendi başıma mı? Hah ha... Çok komiksiniz uzman kişilik. Ben bir daha asla kendi başıma olmayacağım.

* * *

JANUS'tan çıktığında cep telefonunu açtı. Onlarca cevapsız çağrı vardı. Birçoğu Sema'ya aitti. Daha mesajları okumayı bitirmeden telefonu çaldı.

"Ağbi! Nerdesin ya? Öldüm meraktan! İyi misin?"

"İyiyim iyiyim... Merak etme. Telefonum bozulmuştu."

"Ama evde de yoktun, çok merak ettim seni."

Sema telefonda ağlıyordu. Aslında hayatta o kadar da yalnız değilmişim.

"Sana bir şey oldu sandım. Bir yerde başına bir şey geldi sandım."

"Sonra anlatırım Sema, endişelenecek bir şey yok, gerçekten..."

Telefonu kapattı. Diğer aramalara baktı. Zafer! Tabii ya, adamlara randevu vermişti ama bir hafta JANUS'ta kalınca her şey sarpa sarmış olmalıydı. Bunun da icabına bir ara bakabilirdi.

* * *

Berber şaşkındı.

"Emin misiniz?"

Mirat aynadaki yansımasına gözlerini dikmişti. Biraz değişim hiç de fena olmazdı.

"Evet. Tamamen kazımanı istiyorum."

Berber içini çekti, müşterisiyle işbirliği yapmak dışında bir stratejisi olmadığı için onu destekleyecek düşünceler üreterek Mirat'ın kafasını kazımaya başladı.

Mirat gülümsüyordu. Kendinden emindi. Esra'yı ve Tuncay'ı içine alması ona gençlik aşısı gibi gelmişti. Yıllardır hiç bu kadar enerjik ve neşeli hissetmemişti kendini. Sadece bir hafta yatmaktan kasları pelteleşmişti, biraz kendine bakması gerekiyordu, kısa sürede toparlayacaktı.

* * *

Sahilde koşuyordu. Kaslarını, eklemlerini, nefesini zorluyordu ama bir yandan da müthiş zevk alıyordu. Ellisine yaklaşmış biri gibi değil de çok daha genç biri gibi taze ve güçlü hissediyordu kendini. Dazlak kafası güneşte güzel bir renk alsın diye bronzlaştırıcı yağ sürmüştü. Gözünde yeni aldığı güneş gözlükleri, ayağında yeni spor ayakkabıları, bacaklarına yapışan koşucu şortuyla başka biri gibiydi. Kulaklığından gelen tempolu müzik sadece spor yapmasını kolaylaştırmıyor aynı zamanda yaşamını bir film gibi hissetmesine de hizmet ediyordu. Tuhaftır, o sakallı köpeği dolaştıran sakallı adamla genç kız yine Aşiyan'daydılar, kız tüfekle balonlara ateş ediyordu. Bu anı daha önce yaşadım. Kesinlikle... Tek fark, o zamanlar Esra benimle daha çok konuşuyordu, şimdiyse içimde bir yerlerdeler, Tuncay'la beraber... İstesem onları bulabilirim ama böylesi hoşuma gidiyor. Kaslarım canlanıyor, koşuyorum, bedenimin zorlandığını hissediyorum, yaşadığımı hissediyorum.

* * *

İki büyük biftek dilimini yağsız tavada pişiriyordu. Güzel bir kırmızı şarap açmıştı. Kurtlar gibi açtı. Bir büyük haşlanmış patatesi ikiye böldü. Dünyanın kalbini hatırlatan sıcaklıktaki patatesin içine büyük bir tereyağı

parçası koydu, eriyerek dokularına girmesini zevkle izlerken epeyce tuz boca etti.

Yıllar sonra nefis bir yemek yiyecekti, nihayet! Şarabı ağzında dolaştırırken televizyonu açtı. İlk kanaldan sonuncusuna kadar tümünü görmek isteğiyle birer birer geçmeye başladı. Ama ortalarda bir yerde kalakaldı. Haber programının konuğu bir profesördü, sürekli gülümseyen bir ifadesi vardı. Mirat'ı çok yakından ilgilendiren bir konuyu tartışıyorlardı.

"Siz bir psikiyatr olarak bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Ölen kişilerin zihinlerinin yaşayan kişilere aktarılması psikolojik sorunlara yol açabilir mi?"

"Öncelikle... Bakınız bu anormal bir durum, doğal değil. İnsanın zihinsel becerileri evrimle gelişmiştir, doğada yaşayabilmek için... Şimdi zihninin içine ölmüş insanların zihinlerini alması komplikasyonlara yol açabilir. Çeşitli kişilik bozuklukları yaratabilir. İnsanın zihinsel bütünlüğü önemlidir. Kişiliğin bölünmesi, zayıflaması... Huy değişiklikleri... Tüm bunlar potansiyel tehlikeler."

"Ancak araştırmalar zihinlerini başkalarına açanların son derece mutlu olduğu yönünde veriler içeriyor. Gündelik yaşamlarında daha başarılı oldukları, işlerinde performanslarının arttığı yönünde..."

"Bakınız, bu çok yeni bir teknoloji, henüz uzun dönemli sonuçlarını bilemiyoruz. Verilerin çoğu bu uygulamayı yürüten şirket tarafından sağlanıyor. Bu da çok anlamlı değil. Hem ahlaki olarak çok yanlış uygulamalar olduğunu da duyuyoruz."

"Bunu biraz açabilir misiniz? Ahlaki olarak ne gibi sorunlar yaratabilir?"

"İstismara son derece açık bir alan. Örneğin öldükten sonra birbirlerinin zihnine girmek üzere anlaşma yapan karıkocalar var. Daha vahimi akrabalar arası zihin konuklukları... Özellikle anne babalarla evlatlar arasında

bu tür aktarımlar son derece sakıncalı. İnsan ne kadar severse sevsin, annesini ya da babasını zihninin içine almamalı. Zaten erişkin olurken anne ve babayla çatışarak bir noktaya geliyor insan kişiliği. Böyle bir transfer son derece zararlı olur. Kişinin annesine babasına belirli bir mesafesi olması gerekir, özel alanını yaratması gerekir. Bu ölümü kabullenememektir. Oysa ölüm doğal bir olgu. Zamanı gelince insanlar ölür, çocuklar büyür yetişkin olur, sonra yaşlanır ve ölür. İnsan elbette annesinin babasının ölmesini istemez. Bu duyguları sömüren anne babaların varlığını da duyuyoruz. Hamburglu bir annenin oğlunun zihnine konuk olması sonucu, geçen yıl biliyorsunuz, literatüre Hamburg Sendromu olarak geçen büyük bir trajedi yaşandı."

"Haklısınız ancak şirketin yetkilileri bu tür intihar, cinayet gibi vakaların genel popülasyon içinde daha fazla olduğunu söylüyor. Şu âna kadar JANUS teknolojisiyle zihinlerini başkalarına açanların sayısı küresel olarak on binlerle ifade ediliyor. Elimdeki yazıda şöyle denilmiş: Dünyada intihar ortalaması on binde otuz ikidir. JANUS şirketinden hizmet alanların sayısı otuz beş bini bulmuş olmasına rağmen intihar edenlerin sayısı yirmi ikidir. Yani normal nüfustan daha az..."

"İstatistiklerle kolayca insanları etkileyebilirsiniz ama gerçekte birçok faktör vardır. Mesela bu otuz beş bin kişinin yarıdan fazlası son bir yıl içinde şirketten hizmet almış. Yani önümüzdeki yıl bu sayının dramatik olarak artıp artmayacağını bilemeyiz. Buradan yetkililere sesleniyorum, lütfen önlem alın. Bu tür deneysel çalışmaların ülkemizde kontrolsüzce yapılmasına engel olun. Yarın çok geç olabilir..."

Mirat kanalı değiştirdi. Demek otuz beş bin. Bir de benim gibi yetmiş sekiz kişinin hiç kimsenin aklından bile geçirmeye cesaret edemediği bir deneyim yaşadığını

bilseler... Bir gün intihar eder miyim? Hiç sanmıyorum sayın televizyondaki uzman kişilik! Avucunuzu yalarsınız! Eski Mirat yok karşınızda. Kanallar arasında dolaşmaya devam etti. Başka kanallarda da JANUS üzerine konuşmalar vardı. Dindarlar da derhal bu uygulamanın yasaklanmasını istiyorlardı. İnsanın ruhu –onlar zihin demiyorlardı– bedeni ölünce arafa gidip beklemeliydi. Kıyamet koptuğu gün herkesin günahları ve sevapları tartılacak, iyiler cennete kötüler cehenneme gideceklerdi. Bunun dışında bir durum sapkınlıktı. Ölen kişinin ruhunun başka bir insanın bedeninde yaşatılması Allah'ın gücüne giderdi, şirk koşmak anlamına gelirdi. Ancak daha reformcu olan İslam âlimleri farklı görüşler de öne sürüyorlardı: Belki de o ruhların arafı da bu şekilde tecelli ediyordu. Allah'ın iradesine karşı çıkılamazdı. Bu uygulama da Allah'ın külli iradesi dahilinde gerçekleşiyordu, zaten başka türlüsü mümkün değildi. Yani bu uygulama insanın fıtratına aykırı olsaydı Allah zaten keşfedilmesine izin vermezdi. Gerçi muhalif olanlar bu son akıl yürütmeyi kolaylıkla çürütebiliyorlardı. Allah insanın işlerine karışmazdı, yoksa atom bombasının yapılmasına da izin vermezdi. İnsan bu dünyada yalnızdı. Bu yalnızlık meselesini fazla vurgulamamaya özen gösterdiklerini düşündü Mirat. Sonsuza kadar uzayan ilahiyat tartışmaları Mirat'ın ilgisini hiç çekmiyordu, televizyonu kapattı. Zihninin içini yokladı. Tuncay geldiğinden beri her şey çok değişmişti. İçinde hem Esra hem de Tuncay vardı, evet ama ilk zamanlardaki gibi değildi. Hiç değildi. Esra başlangıçta Mirat'ın her şeyiyle ilgileniyordu, onun elleriyle dokunuyordu dünyaya, onun gözleriyle bakıyor, onun diliyle tadıyordu. Her an yanındaydı. Tuncay ise çok farklıydı. Varlığı asla Esra kadar sürekli değildi. Bazen çok kuvvetli bir şekilde tüm bedenini ele geçirmiş gibi hissediyordu, kollarındaki güç, bacaklarındaki gerginlik Tun-

cay'a ait gibi geliyordu ama bazen de hiç yokmuş, hiç var olmamış gibi karanlığa gömülüyordu. Esra denizin tuzunu yalayan bir meltem gibi Mirat'ın her ânına temas ediyordu başlangıçta. Şimdilerde içinde dolaşan bir hayalet gibiydi. Tuncay ise aniden bastıran sağanak yağmur gibi kuvvetli ama geçiciydi. JANUS'taki uzman kişilik Tuncay'ın uzun zamandır komada kalmış olmasının bunda etken olduğunu söylüyordu. Aslında bir şey bildikleri yoktu, sadece tahmin yürütüyorlardı. Mirat başka bir durumdan kuşkulanıyordu. Benden kaçıyorlar. Saklanıyorlar. Belki de benim içimde, benden gizli bir hayat kuruyorlar. Kursunlar. Parmağıyla yüzüğündeki kabartmayı okşarken Mirat kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyordu.

* * *

Mirat gecenin içinde uyandı. Bir şeyler yapmalıydı. Yataktan kalkmadan bir süre dışarıdan gelen sesleri dinledi. Binlerce makine, araba, otobüs, iş makinesi, uçak ve insandan oluşan şehir uğulduyordu. İnsanlar vardı dışarıda. Gerçek insanlar. Yaşayan, nefes alan, umutlanan. Bunalan, intihar etmeyi planlayan, kendini pencereden atmayı düşünen, bileklerini kesmeyi, elinin altındaki tüm ilaçları yutup yere sırtüstü yatarak ölümün gelmesini beklemek için cesaret toplayan insanlar. Mutsuz insanlar, yalnız, yapayalnız. Başkalarının kendisini yalnızlığa mahkûm ettiğini düşünen yalnızlar ordusu.

Düşündükçe gece daha karanlık bir hal alıyordu. Gözlerini kapadı. Az sonra uykunun bedenini teslim alacağını biliyordu ama önce yapması gereken bir şey vardı. Zihninin içinde ondan gizli birtakım yerler oluşmuştu. Bunu hissedebiliyordu. Tıpkı kimi iç organlarının yavaş yavaş çürüdüğünü hissettiği gibi. Gözünün önünde gö-

rüntülerin canlanmasına izin verdi. Koridorlar... Çöp yığınları. Üst üste yığılmış tabakalar. Koyu ağır sisli bir patika var önünde. Yürüyor. Etrafta gelişi güzel büyümüş dikenler, kurumuş çalılar, çok yaşlı bir adamın göğüs kıllarını hatırlatan gri yosunlar... Burada her şey ne kadar soğuk. Sanki birisi onun buraya gelmesine engel olmak istiyor. Burası benim topraklarım. Benim ülkem. Zihninin içindeki karanlıkta yürümeye devam etti.

Yıkılmış bir şehre geldi. Yıkık dökük binalar, sağda solda unutulmuş bisikletler, uçurtmalar, beş taş oynanan taşlar, havası inmiş meşin futbol topları, eriyen kardan adamlar, buğulanan deniz gözlükleri, büzüştürülüp atılmış sigara paketleri, boş içki şişeleri, yapış yapış prezervatifler, ekşi ekşi kokan kadın iç çamaşırları, eski klavyeler, monitörler... Dağınık yataklar, su alan çizmeler, okunmamış kitaplar... Mirat yürüdükçe etrafını saran dünya şekilleniyordu. Aydınlık bir gecenin içinde yürüyordu. Tuncay'ın dünyasının sınırlarıydı buralar. Dağınık anı parçalarıyla çevrilmişti.

İçinden geçtiği dünyanın, kendi dünyasının içine gizlenmiş ikinci bir dünya olduğunu anladığında Mirat'ın içi burkuldu. İnsan virüs gibi bir şeydi. İçine girdiği her ortamı kendini çoğaltmak için kullanıyordu.

Mirat yürüdükçe çevresini saran nesnelerin hepsinin aynı malzemeden yapılmış olduğunu fark etti. Siyah madde. Adsız, şekilsiz, imgenin içini dolduran, bakıldığında ışıldayan ve sonra sönüp giden bir madde. Tuncay benden çaldıklarıyla kendi dünyasını kuruyor. Bu yüzden hatıralarım soluyor.

Hey, saklanmana gerek yok! Buradayım Tuncay. Çık ortaya.

Yıkık bir duvarın üzerinde oturmuş sigara içiyordu. Mirat gitti, yanına ilişti. Tuncay montunun cebinden sarma sigara tütünü çıkardı. Ustaca hareketlerle bir sigara sarıp Mirat'a uzattı.

Ölmenin en kötü tarafı nedir biliyor musun?

Cevap beklemeden konuşmaya devam etti.

Her şey yarım kalıyor. İnsana koyan şey, tüm o yarım kalan işlerin yarım kalmasının hiç de öneminin olmadığını anlaması. Yaşarken, günler boyunca yaptıklarının bir anda puf diye uçup gitmesi... O halde neden her sabah kalkıp işe gittim? Neden kredi kartlarımın borçlarım ödemeye çalıştım? Neden gelecek için kaygılandım? Neden seviştim? Neden aldattım? Neden kendimi bir bok sandım? ... Yok. Bütün bunların bir cevabı yok. İşte görüyorsun geriye kalanları... Belleğimde kalanlar bunlar. Yıkık dökük bir hayat, anlamsız nesneler... bir çöp yığını. Daha kötüsü ne biliyor musun Mirat Hocam? Yaşarken bunların üzerine düşünmezdim, düşünmenin gereksiz bir saçmalık olduğuna inanırdım. Yaşamalı insan, doya doya yaşamalı derdim. Ama yaşamak dediğim şeyden geriye kalanlar bunlar işte. Bak...

Mirat sarma sigarayı içine çekti. Hayatında ilk kez sigara içiyordu. Tuncay'ın deneyimiydi bu. Tütünün kekremsi tadını dilinin üzerinde hissetti.

Ölü olmak pek fena bir şeymiş hocam. İnsan amaçsız, endişesiz kalıyor.

Mirat sigarayı yere atıp ayağıyla söndürdü. Zihnimin içinde bir yangın çıkarmayayım. Tuncay'ı zavallı dünyasında yalnız bırakmaya karar verdi.

Nereye gidiyorsun? Daha konuşmamız bitmedi.

Tuncay'ın sesindeki tehditkâr hava hoşuna gitmedi. Arkasını dönüp yürümeye devam etti. Oysa insan kızgın bir adama, hele ki daha önce onu öldürmüşse asla arkasını dönmemeli. Tuncay inanılmaz bir hızla duvardan atlayıp karşısına dikildi.

Beni öldürmeyecektin. Benim fişimi çekmeyecektin.

Ama komadaydın. Kendinde değildin. Sana iyilik ettim.

Beni öldürdün. Buna hakkın yoktu. Bir bedenim vardı.

Çekil yolumdan, seninle tartışacak değilim.

Mirat bir adım atacak oldu ama Tuncay ani bir hareketle boynunu sıkmaya başladı.

Bunun bedelini ödeyeceksin. Kendini üstün görmenin hesabını vereceksin.

Mirat'ın kalbi heyecanla atıyor ama boynunu sıkan eller gitgide daha da boğucu hale geliyordu.

Tuncay bırak! Bırak onu, bırak!

Mirat'ın gözleri kararmıştı, Esra'nın bir yerlerden çıkıp geldiğini, Tuncay'ın üzerine saldırdığını hissediyordu. Boğuşmaya başladılar. Esra da en az Tuncay kadar güçlüydü. Siyah dev yüzgeçleriyle dalgalanan büyük bir Siyam balığı Tuncay'ın üzerine kapanmıştı. Birden Tuncay'ın elleri gevşedi, zihninin karanlık sularına kapılıp uzaklaştı.

Mirat gözlerini açtı. Yatağındaydı. Yastığı terden sırılsıklam olmuştu. Neydi bu? Kâbus muydu? Yoksa gerçekten Tuncay onu öldürmeye mi çalışmıştı? O bir hayalet, salt bir zihinsel durum değil miydi? Hayaller insanı öldürebilir miydi?

Sabah ezanı okunuyordu. Gözlerini tekrar kapadı, gerçekten uyumaya ihtiyacı vardı.

* * *

"Mirat? Bu sen misin? Bakayım... İnanamıyorum, gerçekten sensin."

"Nasılsın Mehmet Hoca?"

"Ben iyiyim de... Sen... Yani inanılmaz bir şekilde değişmişsin. Emeklilik yaramış diyeceğim ama çok yetersiz bir laf olacak bu. Sen ne yaptın böyle?"

"Biraz değişiklik iyi gelir diye düşündüm."

"Biraz mı? Biraz mı! Kafayı kazıtmak iyi olmuş da... Bu dövmeler var mıydı eskiden beri? Yoktu tabii değil mi? Benimkisi de soru. Ah, sizi tanıştırmadım değil mi? Tülin Hoca, bizim bölümde yeni başladı."

"Hayırlı olsun."

"Teşekkür ederim."

Mehmet Tonguç, Mirat'ın dövmelerinden, motorcu ceketinden ve elinde tuttuğu kasktan gözlerini alamıyordu.

"Sen motor da mı aldın?"

"Evet. Emeklilik ikramiyesini buna yatırdım. Şurada, bak..."

Mehmet ve Tülin, ikisi de yemekhanenin penceresinden dışarı baktılar, girişe park edilmiş BMW F650'yi görüp etkilendiler. Çok pahalı bir model değildi, üstelik ikinci el almıştı ama Mehmet Tonguç için bu durum Mirat'ın uzay aracına binmesiyle eşdeğerdi. Mirat da bunun farkındaydı.

Tülin otuzlarının başında, çekici sayılabilecek bir kadındı. Beyaz gömleğinin açıkta bıraktığı göğsünün ortasında güneşte parlayan akik kolye Mirat'ın gözünü alıyordu. Tülin'in hafif aksanlı hoş bir sesi vardı.

"Emekli olmak için çok genç değil misiniz?"

"Ben eski yasaya tabiyim. Asistanken sigortam başladığı için..."

Tülin'in ilgisi Mehmet'in dikkatini çekmiş miydi? Belki.

"Şu rakamlar... Tahmin ettiğim şey mi?"

Mirat sağ pazusunu iki kez dönen rakamlara baktı.

"Evet. Pi'nin ilk otuz iki hanesi."

"Neden otuz iki?"

"Fırsat buldukça devamını da yaptıracağım... Gittiği yere kadar."

Mirat yeterince oyalandığını düşündü.

"Mehmet Hocam, sana danışmaya geldim. Büyük Bilim Üniversitesi'nden teklif aldım. Ne dersin? Gidip ders vermek iyi bir fikir mi?"

Mehmet Tonguç halen kendinde değildi.

"Evet... Evet ben de geçen dönem bir ders verdim. Olabilir... Ama ben halen şoktayım. Tülin Hocam da anlayamadı tabii neden bu kadar şaşırdığımı. Toplantı odasına gidince göstereceğim eski halini. Bu Mirat Hoca çok enteresan adamdır. Aynı ceketle... Böyle süet bir ceketi vardı, kahverengi... Ama otuz senelik. Değil mi Mirat Hocam, yanlışım varsa düzelt... Bambaşka bir tarz olmuş şimdi..."

Mirat artık Mehmet Tonguç'tan sıkılmaya başlamıştı.

Onları davet et.

Ne?

İçinde Esra'nın sesini duydu.

Evet hocam, Tülin sana kesildi.

Mirat şaşırdı. Tuncay'ı içine aldığından beri onların seslerini pek duymuyordu. Sessizce onu izlediklerini, duyusal deneyimlerine ortak olduklarını hissedebiliyordu ama böylesine bir müdahale pek yaptıkları bir şey değildi. Hoşuna gitti.

Ne yapayım peki?

Bir fırsat yarat.

Mesela emeklilik partisi vereceğini söyle.

"Baksanıza, cuma akşamı bir işiniz yoksa bana gelsenize. Küçük bir kutlama yapmak istiyorum. Emekli olmamın şerefine..."

* * *

"Ağbi..."

"Dayım gelmiş! Dayı?"

"Gel bakayım kucağıma..."

Alihan önce çekindi ama konuşunca bu karşısında dikilen tuhaf görünümlü adam yeniden dayısı oldu, kucağına fırladı. Mirat'ın elindeki kaskın yüzeyinde ellerini dolaştırdı.

"Vaav... Süper bir şey."

Sema şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu.

"Ağbi ne yaptın kafana?"

"Kazıttım."

"Gü... güzel olmuş. Yakışmış."

Mirat içinde Esra ve Tuncay'ın kıkırdadıklarını duyuyordu. Bayılıyorlardı insanları şaşırtmaya. İyi bir üçlü olmuşlardı.

Sema, Mirat'ı mutfakta bir köşeye çekti, hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Ağbi ne oldu sana? İyi misin? Bu kıyafetin..."

"Kötü mü?"

"Yok... ama saçını kazıtmışsın. Sonra bu dövmeler... Çizmeler..."

"Motorda iyi oluyor."

"Motor kullanmayı ne zaman öğrendin? Ağbi, ağbi... Ellisinden sonra motora merak saran herkes kaza yapıyor, ne oldu sana? Bunalımda mısın? Neden anlatmadın bana?"

"Sema, dinle beni. Bunalımda falan değilim. Ama eğer benden utanıyorsan..."

"Hayır da... Türker'e ağbim emekli matematik hocası dedim."

"Tamam işte..."

"Ya lütfen..."

Mirat pazusunu gösterdi kardeşini neşelendirmek için.

"Baksana kızım, pi sayısının ilk otuz iki hanesi... Sema, Sema ağlama, lütfen."

"Tamam, sinirlerim bozuldu."

"Dinle beni... Bu gece her şey yolunda gidecek. Merak etme. Ayrıca biz kız tarafıyız. Sen beni mi beğendirmeye çalışıyorsun elin adamına?"

"Tamam ağbi, tamam... Kusura bakma. İlk anda biraz şaşırdım. Biliyorsun, Türker'le tanışman benim için çok önemli."

"Haydi sil gözyaşlarını. Haydi... Gel bir sarılayım sana. Kızım mimar değil misin sen? Sanatçı sayılırsın. Sanatçı kadının ağbisi de biraz uçuk olabilir, değil mi Alihan?"

Alihan çoktan motosiklet kaskını başına geçirmiş koşturuyordu.

Sen iyi bir ağbisin Mirat. Keşke benim de böyle bir ağbim olsaydı.

Evet, Esra haklı. Alihan'ın odasına gidelim mi? Ona bazı oyunlar göstermek istiyorum.

Haydi Mirat, Tuncay çocuklarla çok iyi anlaşır.

Türker'in de bir kızı varmış.

Oh, bu akşam çok eğleneceğiz.

* * *

Kapı çalındığında Mirat, Alihan'a bozuk parayı elinde yuvarlayıp yok etme ve sonra çocuğun kulağının arkasından çıkarma numarası öğretiyordu. Büyük bir ustalıkla bu hareketleri yaparken Mirat da artık ne kadarının kendisine ait olduğunu kestiremediği ellerini heyecanla izliyordu. İnsanın bedeni kendisinden fazla bir şeydir. Peki acaba kendisi dediği şey nedir?

"Ağbiii! Geldiler..."

Mirat'ın içi sıkıştı.

Gülümse, Sema için bunu yapmalısın.

Rahat ol Mirat Hocam, gerilmesi gereken kişi sen değilsin.

Biliyorum, biliyorum. Tamam...

Mirat yüzüne bir gülümseme yapıştırarak Türker ve kızını karşılamak üzere kapıya doğru yürürken aynada kendini gördü. Sema'nın iç dekorasyon hilelerinden biri, girişi iki kat büyük gösteren boy aynasında kendini tanıyamadı: Olduğundan çok daha genç görünüyordu, sırtı dik, dazlak kafası güneşten yanmış, tişörtünün kenarından görünen pi sayısının rakamları... Acayip bir şey olmuştu Mirat. Almaşık. Aklında canlanan kelime buydu. Belki de doğru bir kelime değildi bu. Muhtemelen benim durumumu anlatacak doğru bir kelime de yoktur.

"Türker, bu ağbim Mirat... Ağbi, Türker..."

Türker elindeki çiçeği Sema'ya verip Mirat'a uzanmaya çalışırken diğer elinde tuttuğu pasta kutusu düşer gibi oldu. Son anda yanındaki kız çocuğu yakalayıverdi.

"Hay Allah... Sağ ol canım."

Türker'in heyecandan elinin ayağına dolandığı ortadaydı.

"Merhaba, memnun oldum."

Kolay lokma olacak Mirat Hocam.

Tuncay! Karışma!

"Ben de... Hoş geldiniz. Bu güzel prenses de..."

"Ben prenses değilim, ben Derin'im."

Aferin kıza!

Feminist!

"Peki, hoş geldin Derin. Bak bu da Alihan."

"Biliyorum. Biz daha önce tanıştık ki."

Yanlış ki kullanımı.

Sakın düzeltme.

Ukala bir kız.

Sakın Mirat, sakın...

Ama bir düşünsenize, bu çocuğun daha ergenliği var, genç kızlığı var, yazık değil mi kardeşime?

Mirat haklı.

"Çok trafik vardı. Geciktik, kusura bakmayın..."

Güzel, özür diliyor. Ezik bir karakter.

Tuncay yeter artık. Sen biraz gelsene benimle.

Nereye? Burada eğlenceyi bırakıp nereye gitmek istiyorsun?

Mirat'ın içinde bir yer sızladı; Esra ile Tuncay'ın gidebilecekleri o kadar çok yer vardı ki... Onlar sevgiliydi. Kendisi, kendi hayatında, kendi başınaydı. Hayır, tek başına değildi. JANUS'un simgesini okşadı parmağıyla, iki başlı JANUS'un...

* * *

Yemekler yendikten, masada yeterince bardak devrilip ortalık rezil edildikten sonra nihayet çocuklar –Alihan ve Derin– televizyonun karşısına oturtulup bir çizgi film izlemeye ikna edildiler. Sema her şey mükemmel olsun diye çırpınıyordu. Mirat sürekli Türker'i izliyordu, nasıl biriydi kardeşinin ciddi ciddi birlikte olmayı düşündüğü adam, bunu anlamak istiyordu. Bankada çalıştığını bildiği için en makul yatırım şeklinin neler olduğunu sordu, Türker kem küm etti.

"En iyisi sepete her şeyden biraz koymak. Biraz döviz, biraz hisse senedi..."

"Riski azaltmanın yolu eşit dağıtmak diyorsun."

"Öyle de denebilir."

"Peki bu Amerikan merkez bankası faiz artırımına gidecek mi?"

"Bunu şu anda Obama bile bilmiyor bence..."

Sema küçük bir çaydanlıkta yeşil çay getirdi, yeşil seramik bardaklar. Sema mutlu olmalı, onun hakkı. Mirat'ın içinde bir yer çok üzgündü. Bir incir ağacı, boşlukta kendiliğinden canlandı. Altına girilemeyecek ka-

dar eğilmiş dallar. Sıcak bir yaz günü, boşluğun ortasında bir incir ağacı. Kocaman bir çalı gibi ya da cadı gibi. Ağaca hiç benzemiyor. Ağaç dediğin göğe doğru yükselir, uzanır. Neredeyse bir merdivendir. Oysa bu incir, müphem bir karanlığın üzerinde oturuyor. Kabarık etekleriyle çömelmiş dev bir kadın. O tatlı meyvesinin tekinsiz anatomisi...

"Ağbi... Ağbi.. Daldın gittin..."

"Yok, dinliyorum sizi."

Sema ve Türker'in endişeli bakışlarıyla karşılaşınca huzursuz oldu. Ona bakıyorlardı. Bu adamın nesi vardı? Kafasını kazıtmış, pazusuna pi sayısının virgülden sonraki ilk otuziki hanesini dövmeyle yazdırmış, tuhaf bir adam. Türker huylanacak, Sema'dan soğuyacak, kardeşim mutsuz olacak. Benim varlığım yüzünden. Acilen bir şeyler yapmalıyım. Hemen bir çıkış yolu bulmalıyım.

"Dün gece pek uyuyamadım, sıcaklar yüzünden. Ne diyordunuz?"

"Türker'e annemlerle gittiğimiz Çanakkale gezisini anlatıyordum. Galiba seksenlerin başıydı. Ben dokuz yaşındaydım, ağbim on sekiz. Babam arkadaşından bir araba ayarlamıştı. Yeşil bir Volkswagen, pat pat pat diye giderdi. Yeşil tosbağa diye isim takmıştık."

Türker heyecanla atıldı.

"Biz o yıllarda yazın Altınoluk'a giderdik. Acayip güzeldi. Geçenlerde yıllar sonra yolum düştü. Nasıl fena olmuş... Her yer ev. Beton. Çok fena."

Bir an önce buradan kalkıp gitmenin bir yolunu bulmalıyım.

Neden hocam, ne oldu?

Çok ayıp olur, Sema için çok önemli bir akşam.

Sema gerçekten de anlatmaya devam ediyordu.

"Ağbimle biraz gezelim dedik. Tabii ağbim kocaman adam. Bana göre yani. Çıktık yürümeye başladık. Yanı-

mıza da yiyecek bir şeyler aldık. Karnımız acıkınca piknik yapacaktık. Yürüdük yürüdük yürüdük, en sonunda böyle bir çiftlik evi gibi bir yere geldik. Kimseler yok. Birdenbire uzaktan kocaman beyaz bir Kangal üzerimize doğru koşmaya başladı... Gerisini anlatsana ağbi..."

Sema, Mirat'a döndü, her seferinde bu anıyı beraberce anlatırlardı, bu noktada Sema sözü ona verirdi. Evet ama Mirat o geziye dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Onun yerine kocaman, garip bir incir ağacı canlanıyor gözünün önünde.

Ne oluyor Mirat?

Hocam iyi misin?

Mirat? Mirat?

Boşluğun ortasında tekinsiz karanlığı örten yapraklarıyla incir cadısı.

Mirat kendine gel.

"Ağbi iyi misin?"

Yalan söylemek dışında bir seçeneğim yok.

"Sema, şurama bir ağrı girdi."

Sema ve Türker birbirlerine endişeyle baktılar. Mirat kalbinin olduğu yeri gösteriyordu. Ayağa kalktı.

"Bir yüzümü yıkayayım geçer."

"Ağbi iyi misin?"

"Belki tansiyonunuz çıkmıştır."

"Yok, yok... İyiyim. Yüzümü yıkarsam geçer."

* * *

Büyük bir gürültüyle uyandı, 1+1 evinde her zamanki buzdolabının mırıltısı dışında olağanüstü bir durum yoktu aslında. Sesler kafamın içinde. Kavga ediyorlar... Ölüler kavga ediyor.

Sen nasıl böyle bir şey yaparsın Esra! Nasıl!

Tuncay hiçbir şey göründüğü kadar basit değil. Nere-

de olduğumu, kim olduğumu, ne olacağımı bilmiyordum. Kafam karışmıştı.

Hayır, hiçbir karışıklık yok! Her şey apaçık ortada. Burası benim evim, benim yatak odam, tavandaki pervane, duvardaki poster! Yalan mı!

Mirat'ın kafasının içinde Esra'yla seviştikleri an canlanmıştı, bu görüntünün üzerine Tuncay ve Esra'nın kavga eden sesleri düşüyordu. Ben neredeyim peki? Beni neden fark etmiyorlar? Ben uyuyorum galiba. Belki de rüya görüyorum. Belki de yarı yarıya uyanığım. Bilmiyorum. Onlara engel olamıyorum. Mirat gözlerini açmaya çalıştı, olmadı. Kıpırdamaya çalıştı, beceremedi. Bu bir karabasan. Tuncay, Esra'ya kötü bir şey yapacak, engel olmalıyım. Esra ağlıyor.

Başka bir yer yok muydu? Neden Mirat'la benim odamın anıları içinde seviştin?

Çünkü seni özlemiştim, seni hatırlamak istedim.

Oh, süper cevap! Harika! Ben aletlere bağlanmış bir şekilde can çekişirken sen beni hatırlamak için benim odamda, benim yatağımda bir başka adamla seviştin. Çok iyi gerçekten.

Tuncay yeter artık! Saçmalık bu. İkimiz de ölüyüz.

Ölü falan değiliz! Buradayız, yaşıyoruz işte. Benim ölmeye hiç niyetim yok.

Tuncay! Tuncay bekle...

Tuncay yıkık bir şehri andıran moloz yığınlarının arasında yürüyordu, Esra ona yetişemeyecekti. Mirat bir süre kalp atışlarını dinledi. Aslolan kalp. Gümbürtüsü dindiğinde bu beden bir çukura atılacak. Orada çürümeye bırakılacak. Hayallerden oluşan zihnimin içindekiler gerçek değil... Ne Esra ne Tuncay... Onlar birer rüya. Bedensiz varlıklar.

Mirat uykunun yerçekimsiz karanlığına yuvarlanırken düşünceleri dağılıyor, zihninin derinliklerini kapla-

yan siyah maddenin içinde çözülüyordu. Lif lif ayrılıyorum, bütünlüğüm kayboluyor, ne güzel bir his...

* * *

"Alo ağbi?"

"Efendim Sema?"

"Ağbi dün gece çok korkuttun beni."

"Gerçekten bir şeyim yok, bomba gibiyim."

Her an patlayabilirim, diye düşündü ama bu düşüncesini kendine sakladı. Sema'yı korkutmak istemiyordu.

"Bir anda fenalaştın, kâğıt gibi oldun. Kalp krizi geçiriyorsun sandım."

"Hayır Sema, bir şey yok dedim. Bak bu sabah beş kilometre koştum."

"Ağbi! Lütfen söz ver, bugün doktora gideceksin."

"Bugün meşgulüm canım. Biliyorsun akşama misafirlerim var."

"Of, o zaman yarın."

"Tamam bu hafta içinde, bilemedin bu ay..."

"Ağbi! Deli etme insanı!"

"Türker tatlı bir adam."

Mirat birden konuyu değiştirerek Sema'nın baskısından kurtulacağını düşündü. JANUS'ta Esra'yı içine almadan önce çok sıkı bir sağlık kontrolünden geçtiğini söyleyemezdi çünkü elinde hiçbir rapor yoktu. Ama kalbinin de bedeninin de sapasağlam olduğunu biliyordu. Mesele kafasının içindeki boşluklardı ama bundan kendine bile söz etmek istemiyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Evet. Kızı da çok şirin."

"Evet, Alihan'la da iyi anlaştılar galiba."

"Neyse şimdi kapatmam lazım. Akşama tonla misafir var, daha hiçbir şey yapmadım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yok canım, ben hallederim."

"Daha önceden söyleseydin çerkestavuğu yapardım."

"Ben hallederim."

Telefonu kapattı. Mutfak tezgâhının üzerinde hazır duran Rus salatası, ton balıklı makarna, kısır, mercimek köftesi, kızartılmak üzere hazır bekleyen top köftelerden oluşan menüye beğeniyle baktı. Mirat hepsini kendi elleriyle yapmıştı. Yani tam olarak kendi elleri sayılmazdı tabii.

Nasıl? İyi iş çıkardık değil mi?

Evet Esra, eline sağlık, millet şaşkınlıktan küçük dilini yutacak.

İkimizin de eline sağlık.

Onlara kardeşinin yaptığını söyle bence.

Nedenmiş o?

Çünkü kadınlar böyle yemekler yapan erkeklerden kuşku duyarlar.

Haydi canım.

Şuraya bak, kısır, mercimek köftesi... Oldu olacak hamur açıp manti da yapsaydınız.

Harika fikir!

Hocam, Mirat Ağbi, sen eski bölüm arkadaşlarına parti veriyorsun, bekâr bir adamsın, çeşitli olasılıkların var, değil mi ama? Böyle bir imaj... Bilemiyorum.

Amma maçoymuşsun sen Tuncay!

Maço değil gerçekçiyim. Erkek adam mercimek köftesi yoğurmaz. Çiğköfte belki. O da zaten Mirat Hocamın tarzına uymaz.

Mirat ellerini yıkayıp mutfaktan çıkarken kafasının içinde Esra ve Tuncay tatlı tatlı atışıyorlardı. Mirat yüzüğünü parmağına takarken içinden hafif bir ürperti geçti.

* * *

Mehmet Tonguç epeyce içmişti. Konuşurken dili dolanıyordu. Misafirler birer-ikişer gitmeye başladıklarında arkalarında onlarca boş tabak ve kirli bardak bırakmışlardı. Bölüm hocalarının yarıya yakını, asistanlardan beşi gelince evde adım atacak yer kalmamıştı. İlk kez on iki kişi ağırlıyordu. Hatta ilk kez bu şekilde insanlar evine geliyordu. Sema ve Alihan dışında doğru düzgün geleni gideni olmamıştı. Bu yüzden de çok hazırlıklı değildi ama Esra sayesinde her şeyi çok güzel idare etti. En sona Mehmet Tonguç, asistanı Selim ve Tülin kalmıştı. Tülin de ortalığı toplamasına yardım ediyordu. Tuncay haklıydı galiba; Tülin, Mirat'a çok sıcak davranıyordu, uzun zamandır tanışıyor gibiydiler.

"Çok güzel bir akşamdı. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

"Sevindim. Doğrusu benim için de öyle oldu. İyi ki emekli olmuşum diye düşündüm."

"Keşke olmasaydım dediğin olmuyor mu? Yani daha çok gençsin."

Gece boyunca samimiyeti ilerletmişlerdi. Tülin sizli bizli konuşmayı sevmeyen, doğrudan bir kadındı. Aksanında tatlı bir tını vardı. Nereli olduğunu anlayamadı. Sormayı da kendine yediremedi.

"Sağ ol da... Artık o defteri kapattım ben."

Tülin gülümsedi.

"Bense yeni açıyorum... Biraz geç oldu ama..."

Mirat şaşırdı.

"Geç mi? Daha çok gençsin."

"Yapma! 39 yaşındayım ve kariyerimin ilk basamağındayım."

"39 mu? Yalan söylüyorsun. Ama hiç göstermiyorsun."

Mirat o kadar samimi bir şekilde şaşırmıştı ki... Tülin sıcacık gülümsedi.

"Sağ ol. Çok iyisin ama gerçek bu. Ufak tefek, bir de zayıf olunca insan olduğundan genç görünüyor. Ama yaşıtlarım..."

"Bırak yaşıtlarını Allah aşkına. Bu bir yarış değil ki. Hayat dediğin tek kulvar, onda da sadece sen varsın."

"Öyle de..."

Bu sırada Mehmet Tonguç arkalarında belirdi. Tuvaletten çıktığı pantolonunun önündeki su damlalarından belli oluyordu. Yüzünü de yıkamıştı.

"Bir anda çarptı bu şarap. Hiç böyle olmazdım."

"Kahve ister misin?"

"Yok ya, o da çarpıntı yapar bu saatten sonra."

Tülin bir anda inisiyatifi ele aldı.

"Hayır, mutlaka bir kahve içmelisiniz Mehmet Hocam. Ben şimdi yaparım. Cezve neredeydi?"

Farkında mısın?

Neyin?

Tülin sana çok özel biri gibi davranıyor.

Oldu bu iş hocam.

Nasıl yani?

Ben oldu diyorsam olmuştur.

Tuncay!

Ne?

Bilmiyorum, ses tonunu beğenmedim. Bu işte bir yanlış yapıyoruz hissine kapılıyorum.

Bence bu hislerinde yanılıyorsun.

Umarım.

Mirat Hocamın da gerçek ilişkiler yaşamaya ihtiyacı var değil mi?

Mirat'ın zihninin içinden pastel renklerde bir utanç duygusu kıvrılarak geçip gitti. Bu sırada Tülin kanepeye kaykılmış olan Mehmet Tonguç'a kahve içirmeye çalışıyordu. Mehmet Tonguç tüm sarhoşlar gibi acınası bir görüntü veriyordu. Mirat içinden sevindi. Bu sırada hiçbir

şey olmamış gibi asistan Selim'le sohbet ediyordu. Selim, Mirat'ın Slash posterini işaret edip, "Sizin bu tür müzikler dinlediğinizi hiç tahmin etmezdim," dedi. Mirat içinden, "Ben de," dedi. Ama dışından sadece gülümsedi.

Kahvenin etkisiyle biraz açılan Mehmet Tonguç birden Mirat'a döndü ve dik dik bakmaya başladı. Mirat gülümsemeye çalıştı.

"Sen Mirat değilsin."

Tülin, Mirat'a dönüp baktı, bu söylenene bir anlam veremedi. Çünkü Mirat'ın eski halini bilmiyordu. Selim de kuşkuyla bakıyordu Mirat'a. Bölümdeyken pek bir iletişimleri olmayan bu obez delikanlının gözlerindeki soru işaretini Mirat gülümseyerek etkisiz hale getirdi:

"Şişede durduğu gibi durmuyor tabii..."

Mehmet iyice kendine gelmişti, gerçi konuşması halen peltekti, pantolonunun üzerine çıkmış olan gömleği lekelenmişti, yakası yiyip içtiklerinin kırıntılarıyla süslüydü.

"Ciddi söylüyorum. Bu adam, Tülin Hocam, bu adam o değil. Yemin ederim o değil. Mirat değilsin sen."

Mirat'ın canı sıkılmaya başlamıştı.

Anladı adam.

Evet, durumda bir tuhaflık olduğunu fark etti.

Ne yapacağız?

Üzerine git, evet değiştim de.

"E Mehmet Hocam, emeklilik insanı çok değiştiriyor."

"Hayır hayır... Sendeki başka bir şey. Bu... bu ancak uyuşturucu kullananlarda olur. Bu kadar büyük bir değişim... Mümkün değil."

Birden Mirat'ın kolunu yakaladı, gömleğini sıyırmaya çalıştı. Mirat refleks olarak çekmeye kalktı.

Bırak baksın.

Tülin de Selim de şaşkınlık içinde Mehmet'i izliyorlardı. Mirat'ın kollarından birinde JANUS dövmesi vardı ama daha yukarıdaydı, onu göremezdi. Zaten Mehmet

Tonguç'un aradığı iğne izleriydi, o derece emindi Mirat'ın bir şey kullandığından. Bulamayınca kısa süreliğine bir hayal kırıklığı yaşadı. İstediği oyuncak alınmamış bir çocuk gibi dudağını büktü.

"Sakin ol Mehmet Hocam, sakin... Tamam, sorun yok."

"Hayır var. Sorun var. Sen kimsin bilmiyorum. Onun yerine geçmişsin. Onun!"

Mehmet duvarda asılı aile fotoğrafına yağlı parmağıyla vurup duruyordu. Sema ve Alihan'ın yanında duran, üzerinden eski ceketi sarkan, saçlarını inek yalamış gibi yana yatırmış, herkesin tanıdığı ama şimdiki Mirat'a bambaşka biri gibi gelen eski Mirat'ın yüzü Mehmet Tonguç'un parmağından bulaşan yağla iyiden iyiye tanınmaz bir hale geliyordu. Kaldı ki Mirat o fotoğrafın çekildiği günü artık hatırlamıyordu.

"Kimsin sen? Mirat'a ne yaptın?"

"Mehmet Hocam, içki fena çarptı galiba. Neyse ki yarın bunları hatırlamayacaksın."

Mehmet Tonguç transa girmiş gibi başını iki yana sallıyordu.

"Sen o değilsin. Değilsin!"

Tülin de Selim de rahatsız olmaya başlamışlardı. Tülin müdahale etti.

"Selim, Mehmet Hoca'ya eşlik eder misin? Bir taksi tutun... Evine bırakırsın. Paran var mı?"

"Var hocam."

"Olsun, bunu da al, yanında bulunsun."

* * *

Pencereleri açtı, odaya tatlı bir rüzgâr doldu. On iki kişinin varlığıyla ağırlaşmış hava dağıldı. Alışveriş yaparken Esra'nın zoruyla aldığı kokulu mumlar şimdi ortama bambaşka bir hava veriyordu.

Mirat büfe olarak kullandığı dolabın kapağını açtı, bir şişe tekila ve iki küçük bardak çıkardı. Üzeri jelatinle kapatılmış limon dilimlerini ve tuzu da getirip sehpanın üzerine koydu.

"Gecenin finali için almıştım. Mehmet Hoca bu kadar sarhoş olmasaydı..."

Tülin kısa bir an tereddüt etti ama Mirat'ın büyük bir doğallıkla uzattığı küçük kadehi aldı, göz hizasına doğru kaldırdı.

"Madem öyle, yeni hayatına içelim."

Bu noktadan sonra Mirat çok garip bir ruh haline girdi. Sol elinin başparmağı ile işaretparmağının arasındaki minik çukuru tuzla dolduran, küçük tekila bardağını kafaya diken, hızla tuzu yalayan, limon dilimini kemiren bir başkasıymış gibi algılıyordu. Bir film izler gibi... Ama film izlemekten çok farklı bir yanı vardı: Her şeyi hissediyordu! Tuzu, limonun yapışkan ıslaklığını, tekilanın acı tadını... Üstelik sarhoş da oluyordu. Bir yandan da kendi içine yerleşmiş bir başkası –elbette Tuncay– onun yerine hareketleri otomatik olarak yapıyordu. Alkol beynini etkiledikçe Esra, Tuncay ve Mirat'ın düşünceleri ve algıları iç içe geçiyordu. Bir yandan da Tülin'le konuşmaya devam ediyorlardı.

"Mehmet Hoca sana kafayı takmış biliyor musun? Okulda sürekli senden söz ediyor. Çok değiştiğini anlatıp duruyor."

"Evet farkındayım. Değiştiğimi kabul ediyorum ama buna sebep olan biraz da kendisi."

"Nasıl yani?"

"Boş ver."

"Demek yeterince içilmedi."

Bu sefer Tülin kadehleri doldurdu. Tekila, tuz, limon ve hop: insanın kafatasının yerinden çıkacakmış gibi olması.

"Of, çok fena çarpıyor."

"Evet, dinliyorum."

"Neyi? Ne konuşuyorduk biz?"

"Mehmet Hoca'nın sana takıntısını."

"Bana mı? Ben daha çok seninle ilgili sanıyordum."

Tülin birden zınk diye durdu.

Baltayı taşa vurdunuz çocuklar... Kadınlar bu tür konuşmalardan hiç hoşlanmazlar, hem de hiç.

Toplarız şimdi, merak etmeyin.

"Özür dilerim, yanlış bir şey söylemedim ya?"

Tülin birden gülmeye başladı.

"Haklısın... ben de kimse fark etmiyor sanıyordum. Sen var ya... Sen çok acayip bir adamsın. Çok tehlikeli."

"Ben? Son yirmi beş yılını çocuklara Kalkülüs anlatarak geçirmiş emekli bir hoca."

"Öyle olmadığını biliyorsun."

Mirat'ın elleri birer kadeh daha doldururken Esra bir şekilde huzursuz olduğunu hissettirdi.

Anlat ona hocam, bir sırrını ver. Yakınlaşmanın en önemli şartı bir sır vermektir.

"Mehmet Hoca beni emekli olmaya zorladı."

"Aa, niye ki?"

"Bilmem. Beni biraz eski moda buluyordu galiba."

"Sen de emekli olduktan sonra değişmeye karar verdin?"

"Tam öyle denemez. Fondip?"

Tülin'in yanakları kızarmış, gözbebekleri büyümüştü. Göğsünün üzerinde duran akik kolye bir kalp gibi yanıyordu.

"Çok sıcak oldu burası..."

"Son bir tane..."

Son tekila yudumu daha ağzının içindeyken öpüşmeye başladılar. Tülin'in dudaklarının, dilinin tadını hepsi beraberce hissediyorlardı. Mirat belli belirsiz Esra'nın

başından beri haklı olduğunu düşündü. Bu yaptıklarında ters bir şey vardı. Ama Tuncay'ın coşkusu hepsini bastırıyordu. Cinsel organı belki de ilk kez bu kadar sertleşmişti. Hiçbiri konuşamıyordu. Mirat'ın bedeninin her köşesi hazla diriliyor, üçüne de yaşadıklarını hissettiriyordu. Esra ilk kez bir kadınla öpüşüyordu. Üstelik sevgilisiyle beraber başka bir erkeğin bedenini kullanarak... Sevgilisi! Mirat'ın içi müthiş bir kıskançlık dalgasıyla bulandı. Ama aynı anda Tuncay'ın yükselmiş arzuları doludizgin ilerliyordu. Mirat tüm bu karmaşa içinde kendisini bedeninin çeperlerine doğru itilmiş, parmak uçlarında, ellerinin içinde, dudaklarında, penisinde yoğunlaşmış gibi hissediyordu. Artık düşünen bir varlık değildi, sadece yaşayan bir bedendi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpan kırk dokuz yaşında bir erkek bedeniydi.

İçine girerken Mirat, Tülin'in gözlerinin içine bakıyordu. Ama bu bakış tam olarak hangisine aitti? O anda bu sorunun cevabını hiçbiri bilmiyordu.

* * *

Tülin incecik horluyordu. Mirat çok yorgun olmasına rağmen bir türlü uyuyamıyor, kalbi deli gibi çarpmayı sürdürüyordu. Bir süre dönüp Tülin'i izledi. Uyku ölümün kız kardeşi değil, hayır yalan. Tülin yaşayan, nefes alan bir varlık. Uyuyor ama zihninin gerisinde nerede, kiminle olduğunu biliyor. Benimle, burada...

Meme uçları bir erkeğinki gibi küçüktü. Köprücükkemiği dışarıdan gelen ışıkta çok güzel görünüyordu: ay ışığının altında parlayan bir kumul... Bir çöl gecesinin baştan çıkarıcı pürüzsüzlüğündeydi teni. Parmağını göğsünden meme ucuna doğru kaydırdı, küçük yuvarlaklar çizmeye başladı, Tülin uykusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp Mirat'ın elini tuttu, sevişmek değil uyumak

istediğini belli eder şekilde sarıldı. Mirat içini çekti, kadının şakağına küçük bir öpücük kondurdu. Şimdi biz artık sevgili miyiz? Birlikte olduğumuza göre... Mirat gözlerini kapattı. Kalp atışları bir türlü yavaşlamıyordu. Kafasının içinde bir uğultu vardı, bir şehir hatları vapurunun kazan dairesinin yanında duruyordu sanki. Ya kalp krizi geçirirsem? Kırk dokuz yaşındaydı, bu kadar içkiye alışık değildi. Başı dönüyordu. Başı. Başının içindeki dinmek bilmeyen karmaşa tüm bedenini ele geçirmişti. Tülin'in elini usulca bıraktı. Tülin bu işareti bekliyormuş gibi arkasını döndü, nefesi derin uyku düzenine girdi. Mirat sessizce doğruldu. Ayaklarını yataktan sallandırdı. Kafasının içini dinlemeye başladı. Tuncay? Esra? Uğuldayan bir rüyanın derinliklerinde kaybolmuş gibiydiler. Belki iki farklı rüyanın... Herkes kendi rüyasında. Ben? İnsanın ne kadarı kendisi, ne kadarı başkaları? Tülin'e baktı. Aslında kim acaba?

Uzun uzun işedi. Aynadaki görüntüsüne yüz vermedi. Mutfağa girip ışığı yakmadan bir bardak su almayı planlamıştı. 1+1 evinin içi halen yiyecek, içki ve sigara kokuyordu. Pencereden baktı, apartmanlar, apartmanlar, minik sarı pencereler... onları arı kovanına benzetti. Ama içlerinde bal üremiyor. Bundan emindi.

Soğuk bir bardak suyu çatlarcasına içti. Doktorların uyarısından medet umdu: Bol su için. Bol su için. Her şeyin çaresi bol su. Bir bardak da Tülin için doldurup mutfaktan çıkarken onu gördü. Apartman boşluğuna bakan mutfak penceresinin gerisinde gölgeler içinde duran yaşlı adamı... Orada öylece dikiliyordu. Bir resim gibi. Mirat ürperdi. Çıplak ayakları buz gibi oldu. Yaşlı adamın dikkatle kendisine baktığı vehmine kapıldı. Adam ağır ağır elini kaldırdı. Selam verir gibi bir hareket yaptı. Ardından

öteki elinde güçlükle tuttuğu sarı *post-it* kâğıdını pencere camına yapıştırdı. Çok ağır hareket ettiği için Mirat'a dakikalardır oradaymış gibi geldi. Kâğıdı yapıştırdıktan sonra arkasını dönüp evin karanlık içlerine doğru ilerlemeye başladı yaşlı adam. Dev kabuklu bir böcek gibi...

Mirat'ın kafasının içindeki uğultu azalacağına artmıştı. O sarı kâğıtta ne yazıyordu acaba? Onunla ilgili bir şeydi sanki. Adam, Mirat'a bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Buzdolabını açıp bir ağrı kesici aldı. Susuz bir şekilde çiğnedi. İlaçların bu şekilde daha iyi etki ettiğine, mideye daha az zarar verdiğine inanırdı.

Arkasını dönüp yatak odasına giderken bir an için o yaşlı adamı anladığını sandı. Ama sonra bambaşka hikâyelerin içinde olduklarını düşündü.

* * *

Yeter artık Tuncay! Yapma! Bana eziyet etmekten zevk mi alıyorsun?

Yoo, nerden çıkardın? Sadece velinimetimizi mutlu etmek için köle gibi çalışıyorum.

Mirat bir yandan kafasının içindeki tartışmayı izliyor, bir yandan da omlet yapmak için yumurtaları çırpıyordu.

Sen kendini eğlendiriyorsun! Mirat'a iyilik yapmak falan bahane. Dün gece Tülin'i baştan çıkaran, onunla sevişen sendin. Bu kahvaltı numaralarını da tanıyorum.

Herkesin bir tarzı var Esrarım.

Bana öyle deme.

Neden? Artık benim Esrarımı değil misin?

Kes artık! Kes!

Mirat birden çatalı lavabonun içine fırlattı. Tuncay'ın öfkesi Mirat'ın bedenini kolayca harekete geçirebiliyordu. Mirat bunu fark etti ama önemsemedi.

Yeter artık Esra! Her şeyi kontrol edemezsin.

Sen tanıdığım gibi biri değilmişsin.

Ya sen? Sen benim tanıdığım Esra mısın? Benim evimin, benim yatağımın anılarının içinde Mirat'la sevişmedin mi?

Sus! Öyle bir şey değildi o.

Neydi peki? Dün geceden ne farkı vardı? Ha? Söyle... Bir bedenin olmaması seni melek yapmıyor.

Ben kendim olarak bir ilişki kurdum Mirat'la. Sen Mirat'ın bedenini kullanarak Tülin'i beceriyorsun.

Hah ha. Ne güzel konuşuyorsun öyle. Becermek falan. Dün akşam hep beraber yaptık o işi. Senin de zevk aldığını biliyorum. Tülin'in dilini emen sadece ben değildim.

Konuşmak istemiyorum artık.

Tabii, işine gelmediğinde kaç. Senin derdin ne biliyor musun? Sen Mirat sadece seninle olsun, sana âşık olsun, başka kadınlarla, gerçek kadınlarla, bedeni olan kadınlarla birlikte olmasın istiyorsun.

Evet, istemiyorum. Bu şekilde bir hayat istemiyorum. Bu sapıkça bir şey.

Ama anlamadığın şu, artık Mirat diye bir şey yok. Mirat'ın bedeni var sadece, içini de biz dolduruyoruz.

Mirat, Tuncay'ın sözlerinden etkilenmedi. Esra'nın, zihninin içinde bir yerlere doğru kaçtığını gördü Mirat. Büyük bir Siyam balığı gibi, siyah yüzgeçlerini dalgalandırarak... Saklanacak bir yer arıyordu, Tuncay'ın onu bulamayacağı bir yer. Ona yardım etmeliyim. Esra'yı korumam gerek. Neresi olabilir?

Beşiktaş'taki meyhanedeler. Bu sefer Esra kafasının içinde değil karşısında oturuyordu. Loş ışıkta yüzünün ayrıntıları seçilmiyordu. Masanın üzerinde o gece söyledikleri mezeler vardı. Esra uzanıp Mirat'ın elini tuttu.

"Tuncay bir hataydı. Özür dilerim. Bunu yapmamalıydık."

"Neden öyle söylüyorsun Esra? Ondan çok şey öğrendim. Motor kullanıyorum, koşuyorum, ağırlık çalışıyorum. Hem sağlığım da daha iyi..."

"Seni kullanıyor! Görmüyor musun? Ona dönüşüyorsun. Sen Tuncay değilsin. Sen Mirat'sın."

Mirat bir an için adının anlamını düşündü. Saçma bir tesadüf. Sonra da Esra'ya karşı bir öfke kabardı içinden. Elini sertçe bıraktı.

"Sen de beni kullandın. Tuncay'a ulaşmak için beni kullanmadın mı! Beni baştan çıkardın, her istediğini de yaptırdın."

"Hayır. Onun için yapmadım."

"Lütfen dürüst ol."

"Özür dilerim. Haklısın."

Esra önüne bakıyordu, Mirat'ın içinde bir yer sızladı. Onu seviyorum. Onu çok seviyorum. Ama o yok. O bir ölü... ya da bir düşünce. Bir hayal.

"Esra... Benim bazen kafam bulutlanıyor. Her şeyi bir tülün ardından izliyorum sanki. Bir başkasının hayatını yaşamak gibi... Anlatamıyorum tam olarak..."

"Tüm bunlardan kurtulabilirsin. Bir çıkış var."

"Nereden çıkacağım Esra? İnsan kendinden çıkabilir mi?"

"Hayır ama unutabilirsin."

"Zaten çoğu şeyi unuttum. Unuttukça kendimden uzaklaşıyorum. Eskiden de böyleydim belki ama hayır, bu kadar değildi. O zamanlar insanların arasında sadece bir yalnızdım. Şimdi kendi kendime bile yabancıyım. Şuraya bak... Bunlar, bu mezeler, bu masa... Hiçbiri gerçek değil. Bir hatıra belki. Hepsi o kadar. İnsanların arasında yaşarken böyle değildim. Kendi zihnimin içinde kaybolmazdım. Bir şekilde var olmaya devam ederdim. Ne olu-

yor bana Esra? Ben derken bile kendimden emin değilim. Ben, adı Mirat olan kişi olarak geçmişime dair doğru düzgün bir şey hatırlamıyorum."

Mirat belirsiz bir süre sustu. Ardından devam etti.

"Annemin yüzü aklıma gelmiyor."

Esra'nın yüzünü görmeye çalıştı ama gölgelerin içinde oturuyordu. Yoksa oturmuyor da bir Siyam balığı gibi dalgalanıyor mu? Birden çarşının orada bir hareketlenme oldu. Bir motor sesi duyuldu. İkisi de gelenin Tuncay olduğunu anlamışlardı. İnsan kendi zihninin içinde bir yere kadar saklanabilir.

"Dinle beni Mirat. Çok az zamanımız var. Geliyor..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüzük! Yüzüğü kullan. Bas düğmesine. İkimizi de karanlığa gönder. Sonra beni düşün, beni hatırla, sadece beni..."

"Ne yüzüğü?"

"Hatırlamıyor musun!"

Mirat zihninin içinde yüzükle ilgili anılara erişmeye çalıştı. Ama yakın geçmişten ötesi çok sisliydi, bir şey göremiyordu. Sonra bir yüzük resmi belirdi. Üzerinde JANUS'un iki yüzü olan. Ona basarsa eğer... Dev bir çan çalacaktı galiba ya da büyük bir incir ağacı dallarını eğecek, onu içine alacaktı.

"Ooo, çifte kumrulların buluşma yeri demek burasıymış. Mirat Hocam bu ne hız ya! Daha yeni sevgili yaptın, içerde uyuyor, sen burada Esrarımla kırıştırıyorsun."

Esra korkuyla Mirat'a bakıyordu.

"Hem siz neden söz ediyordunuz? Yüzük falan ne ayak?"

Mirat kendisini bile şaşırtan bir çıkış yaptı. Esra'nın varlığı ona güç veriyordu.

"Bir yüzüğüm var, üzerine bastığımda sizi karanlıklara yollayabilirim."

Tuncay aldırmadı.

"Vay... Yüzüklerin efendisiyim diyorsun ha! Bırakalım bu saçmalıkları. Tülin az sonra uyanacak. İşimize bakalım..."

Mirat'ın koluna girdi, beraber yürümeye başladılar.

"Kadın kıskançlıklarına prim verme hocam ya... Tülin tam sana göre. Hem meslektaşsınız. Üstelik kafa bir kadın. Haydi..."

Zihninin içinde kurduğu Beşiktaş Balık Pazarı hızla eriyip kaybolurken Mirat, Tuncay'a bu kadar kolay teslim olmaması gerektiğini düşünüyordu. Ancak bu düşüncesi çok zayıftı... Çünkü teslim olmayıp ne yapacaktı. Yalnız başına ne yapacağını bilmiyordu.

Mutfaktaydı. Yumurtayı çırpmayı bıraktı. Parmağındaki yüzüğü çıkardı. Avucunda duran yüzüğe bir süre baktı. JANUS'un iki yüzü. Birbirine yapışık iki baş. Gerçekten de bu yüzük bir şeyleri değiştirebilir mi? Mirat'ın içinden büyük bir tiksinti dalgası yükseldi. Yüzükten kurtulmalıydı. İğrenç bir nesneydi bu. Olur olmadık zamanlarda aklına gelen tekinsiz incir ağacı gibi... Onu yok etmeliydi. Tehlikeli bir şey bu. Bir silah adeta. Yüzüğün öldürücü bir gücü vardı. Ama kimin için?

Tuvalete girdi. Yüzük halen avucundaydı. Klozete doğru yaklaştı, kapağını açtı. Bu şekilde ondan kurtulabilir miydi?

Hayır Mirat! Sakın yapma!

Mirat durakladı. Bunu yapmamalıyım. Hayır, onu yok etmeliyim. Hemen.

Sakın! Yüzüğü atarsan bir daha asla kurtulamazsın.

Kes sesini Esra!

Yapma diyorum. Yüzük senin tek şansın! Yapma!

Haydi hocam, at şunu! At!

Mirat yanlış olduğunu bile bile yüzüğü klozetin içi-

ne attı. Arkasından baktı. Halen geri dönüş mümkündü. Suyun dibinde duruyordu. Elini sokup çıkarabilirdi. Ama yapmadı. Soğukkanlı bir şekilde sifonu çekti. Rezervuar boşaldıktan sonra yüzüğün gidip gitmediğini kontrol etti. Gitmişti.

Şimdi mahvoldun işte Mirat.

Mirat aynaya baktığında yüzünde bir başkasının gülüşünü gördü. Tuhaf bir deneyimdi. Herhangi bir şey hissetmedi.

* * *

"İnanmıyorum ağbi, kim tanıştırdı?"

"Bizim eski bölüme gelip hoca olmuş. Ziyarete gittiğimde tanıştık."

"Ay, ağbi, çok sevindim. Peki ne zamandan beri berabersiniz?"

"Benim evde emeklilik partisi verdim ya..."

"Ne! Neredeyse bir ay oldu, benden saklıyorsun... Aşk olsun."

"Semacığım, daha çok başındaydık, emin değildim..."

"Demek artık eminsin. Yaşasın... Ne zaman tanışacağız?"

"Henüz takılıyoruz, yani çok iyi zaman geçiriyoruz. Ama bilmiyorum..."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Bu yaştan sonra çoluk çocuğa mı karışacağım?"

"Ne çocuğu ağbi? Sen niyeti bozmuşsun. Evlenmeyi düşünüyorsun yani."

"Hayır da... Yani bilmiyorum. Kadının hayatına belki yaşına uygun biri girer..."

"Tamamen saçmalıyorsun ağbi. Ne varmış yaşında? Bir erkek için kırk sekiz ne ki?"

"Kırk dokuz!"

"Aman, hemen büyüt yaşını... Ay çok sevinçliyim... Bak hemen bir organizasyon yapalım. Acaba bir konsere mi gitsek? Bana yemeğe gelmeniz de fazla kaçar... Ne yapsak? Belki sende toplanırız."

"Acele etmeye gerek yok."

"Aa, ağbi meraktan öldüreceksin beni. Fotoğrafı yok mu? Kesin vardır."

"Gönderiyorum..."

Mirat telefonun fotoğraf albümünden bir fotoğraf gönderdi.

"Geldi mi?"

"İniyor... Bir dakika... Oh... Ağbi gerçekten de çok gençmiş. Kaç yaşında?"

"Otuz dokuz."

"İmkânsız! Otuza yeni girmiş gibi... Vay vay vay, motorla orman gezileri falan... Ağbi sen meğer emekli olmayı beklemişsin yaşamak için."

"Ben de şaşırıyorum kendime."

"Ama sen üstün zekâlıydın hep."

"Saçmalama... Haydi kapatıyorum."

"Bir de alçakgönüllüdür benim ağbim! Çok tevazu gösterme gerçek sanırlar."

"Peki tamam."

"Tabii kim bu kadar çabuk motora binmeyi öğrenebilir ki... Baksana fotoğrafa... Vallahi sen göndermesen, şu fotoğrafa bakıp seni tanıyamazdım. Sen vücut geliştirmeye falan mı başladın?"

"Yapıyorum bir şeyler..."

"Ağbi, annemle tanıştıracak mısın? O da seni sorup duruyor. Ne zaman İzmir'e gelecek diyor. Hiç aramamışsın kadını."

"Sema gerçekten çıkmam lazım, sonra konuşuruz."

"Gecenin bu saatinde nereye?"

"Biraz hava alacağım..."

Mirat telefonu kapattı. Panik yok. Panik yok. Derin derin nefes alıyordu. Annemin yüzü?

Mirat neyin var?

Annemin yüzünü hatırlayamıyorum.

Olur böyle şeyler, aldırma hocam.

Nasıl yani?

Basbayağı! Hatırlayamıyorum. Annemin yüzünü gözümün önüne getiremiyorum.

Annesini hatırlamaya çalıştıkça dev bir incir ağacı geliyordu gözünün önüne, tekinsiz bir yaratık. Sadece annesini değil, kendi geçmişini ne zaman hatırlamaya çalışsa bu uğursuz ağacın yaprakları engel oluyordu. Zihninin içinde büyüdükçe geçmişi gölgeliyordu. Mirat'ın hatıraları ağacın her zaman gölgede kalan çamurumsu toprağına batıyordu. Sadece annesinin yüzü değil, çocukluğunun geçtiği semt, baba evi, okuduğu okullar, eski arkadaşlar, her şey... Mirat ani bir kararla yerinden fırladı, eski kitaplarının durduğu kolilerden birini parçalayarak açtı, içinden neredeyse yirmi yıl boyunca dersini verdiği matematik kitaplarından birini çıkardı. Kitabın renkli sert kapağı bir dostun yüzü gibi sıcak geldi. Sayfaları hızla çevirdi. Ortalarından bir yerinden bir alıştırmayı gözüne kestirdi. Hızla soruyu çözmeye girişti. Fonksiyonun asimptotlarını kesikli çizgilerle koordinat ekseninde işaretledi. Ardından limitlerine baktı. Yerel maksimum ve minimumlar... her şey tamam. Huzur içinde çalışıyordu. Kafası tıkır tıkır işliyordu. Matematiksel yeteneklerini kaybetmemişti. Ama anıları? Matematik kitabını bir tarafa bırakıp gardırobun en dibine atmış olduğu eski fotoğraf albümünü çıkardı. Elleri titreyerek ilk sayfasını açtı. Orada genç bir kadın kucağında bir bebekle gülümsüyordu. Yanında ince uzun bir adam duruyordu. Bunlar annesi ve babası olmalıydı. Ama fotoğraf Mirat'a hiçbir şey ifade etmiyordu. Aslında ediyordu ama çok cılız bir his veriyordu. Sayfaları merak

ve acıyla çeviriyordu. Birbirine benzeyen onlarca çocuğun dizilmiş olduğu okul fotoğrafları. Duvarda bir tuğla. Ama hangisi? Kendini bile bulamıyordu bu resimlerde. Artık bir başkasının hayatı kadar uzak olan bu anı kırıntıları içindeki boşluğu çoğaltmaktan başka bir işe yaramıyordu. Zavallı bir yaratığım ben. Geçmişini kaybetmiş bir adam.

Bırak bu boş işleri, haydi çıkalım artık.

Ne oluyorsun Mirat? Benimle konuş, Tuncay'a aldırma.

Ya ne ısrarcı bir kadınmışsın sen! Hocam bırak bu Esra mızmızını... Unut hatta. Gönder gitsin.

Mirat buradayım ben! Mirat cevap ver bana. Neyin var?

Kafam çok karışık. Geçmişimi hatırlayamıyorum. Zekâm yerinde ama belleğime bir şey olmuş. Kafamın içinde bir bulut var gibi. Kocaman bir ağaç. Her dakika büyüyen, genleşen bir ağaç. Bir süre sonra kafamın içinde hiç yer kalmayacak gibi...

Mirat beni hatırlıyor musun?

Sen kafamın içindeki bir sessin.

Benim Esra!

Evet, adın Esra. Olabilir yani.

Mirat kendini bırakma lütfen. Yüzüğü atmayacaktın, söylemiştim sana. Ama bir yolu olmalı. Şirketi aramalısın. JANUS'u aramalısın.

Sanki tüm bunlar benim uydurduğum şeyler gibi geliyor.

Neler?

Kafamın içindeki sesler.

Mirat lütfen, kendini topla. Benim, Esra. Lütfen. Bak bana... Buradayım. Zihninin içinde, lütfen.

Ya yürü gidelim, haydi...

Mirat içinden gelen yoğun isteğe engel olamadı, eldivenlerini alıp dışarı çıktı. Esra'nın kaskını al diye bağır-

masına aldırmadı. Motora atladı, seri hareketlerle aleti çalıştırdı. Motorun farı bilmediği bir yönü aydınlatarak ona yol gösterdi.

* * *

Mirat! Mirat kendine gel.

Hocam sen kendini bana bırak. Biraz yaşamanın tadını çıkaralım. Yaşam harekettir hocam. Hareket! Hız! Yer değiştirme!

Mirat ilk kez bu kadar hızlı gidiyordu. Rüzgâr yüzünü serinletiyordu. Gözlerini tam açamıyordu. Kaskı almadığına pişman oldu. Şansına bu saatte caddelerde fazla kimse yoktu. Gerçi önüne araç çıktığında kolayca solluyordu onları. Ellerinin ve ayaklarının kontrolünün başka birinde olduğunu hissediyordu. Aslında bundan emin değildi çünkü bir süredir o bir başkası ile kendisi arasındaki sınırlar incelmişti. Bir de kafasının içinde sızlanan şu kadın olmasa... Hem o kim oluyordu ki? Beni aldattı o. Unutmadım. Bak bunu hatırlıyorum işte. Aldatılmak asla unutulmaz.

Motorun gücünü tüm bedeninde hissediyordu. Araç ivmelendikçe kasları gerilerek motorla tek vücut olma halini pekiştiriyordu. Terk edilmiş bir benzin istasyonunun önünden geçti. Sıkı bir toz kalktı ardından. Kenarda park etmiş olan araçtaki adamlar arkasından ana avrat sövdüler. Biri elindeki boş bira şişesini arkasından fırlattı. Şişe caddenin ortasında patladı.

Hayır Mirat! Hayır... Yavaşla!

Motorun gürültüsü, hızlanmanın verdiği his kafasının içindeki sesleri bastırıyordu. Bedeni bağımsızlığını ilan etmişti sanki. O sesler istedikleri kadar kavga edebilirlerdi artık.

Mirat yalvarırım yavaşla!

Sus be! Sus artık!

Tuncay yapma, lütfen, hepimizi öldüreceksin.

Biz zaten ölüyüz, unuttun mu?

Hayır, lütfen...

Mirat'ı kandırıp beni yok etmek istedin. Beni tamamen unutturup onunla beraber yaşamak istiyorsun. Çok büyük bir hayal kırıklığısın Esra, çok! Ama benden asla kurtulamayacaksın. Anca beraber kanca beraber...

Mirat motorun hızını artırdı. Kırmızı yanan trafik ışığına aldırmadı, durmadan devam etti, bir arabayla çarpışmaktan kıl payı kurtuldu.

Lütfen Tuncay, çok pişmanım. Haklısın, senden kurtulmamız gerektiğini düşündüm.

Neden Esra? Neden bu salak öğretmeni tercih ettin? Ne buldun bu adamda?

Tuncay, senden korktum. Sen onu ele geçirdin. İçinde yaşamakla yetinmedin. Onun bedenini, hayatını, her şeyini ele geçirdin. Onun bedenini kendininmiş gibi kullandın. Ne olur yavaşla yalvarırım...

Peki, bana söz veriyor musun, bundan sonra...

Tuncay'ın lafı yarım kaldı çünkü Mirat aniden köşeyi dönen çöp kamyonuna çarpmamak için refleksle sağa yatırdı motoru ve yüz küsur kiloluk alet kontrolden çıktı. Sürüklenmeye başladı. Garip şey, bedenini hissetmiyordu artık, özgürleşmişti sanki.

Mirat'ın zihnindeki son görüntü, Esra'nın gözyaşları içindeki yüzüydü.

Sakallı bir köpek yeri koklayarak devrilmiş motora doğru yaklaştı. Köpeğin sahibi olan sakallı adam bu sahneyi bir süre üzgün bir şekilde izledi. Yerde yatan adamın dazlak kafası ay ışığında parlıyordu. Mezarından çıkarılmış bir soytarının kafatası, diye düşündü sakallı adam. Gecenin karanlığında şehir uğulduyordu. Fırtınalı bir deniz gibi... Belli ki onlardan sonra da uğuldamaya devam edecekti. Sakallı adam telefonunu çıkardı, ambulans çağırdı. Ardından köpeğiyle konuşarak uzaklaştı.

* * *

"Ağrın var mı?"

"Biraz..."

"Çok şükür ağbi, ucuz atlattın."

Sema'nın yüzünde yorgun ama mutlu bir ifade vardı.

"Ne oldu bana?"

"Bir kaza geçirdin. Bana söz ver, artık motora binmek yok."

"Koluma ne oldu?"

"Metrelerce sürüklendiğin için sol omzun yaralanmış."

"Kırık mı?"

"Neyse ki değil... Ama çok ciddi zedelenmiş. Oranda da bir dövme varmış galiba..."

JANUS! Sol kolunda JANUS'un çift yüzlü başının dövmesi vardı. Evet, bunu hatırlıyordu. Ama aklının içinde çok garip boşluklar vardı. Bir savaş sonrası geride kalan yıkıntılar, molozlar, toz toprak... Böyle bir görüntü. Ya da karanlık büyük bir depo, içinde her ne vardıysa artık yok. Gitmiş. Yoksa daha karanlık bir yerlere mi saklanmış. Gitmeliyim.

"Dur dur, nereye kalkıyorsun?"

"Eve gitmek istiyorum..."

"Yat ağbi yat, çok ciddi bir kaza geçirdin. Ah ah ah, biliyordum başına bir şey geleceğini. Kırkından sonra motor almalar... Sen hayatında motor kullanmadın ki... Nerden çıkardın? Kim girdi aklına bilmiyorum ki..."

Kafasının içinde bir hışırtı oldu. Fısıltılar... Çok uzaklardan gelen birtakım sesler... Neşeli bir hastabakıcı içeri girip yemek tepsisini masaya koydu. Bir-iki şaka yapmayı ihmal etmedi. Sema arkasındaki yastığı dikleştirdi.

"Haydi ağbi, bir şeyler ye."

"Aç değilim."

"Serum yüzünden aç hissetmiyorsun... ama yine de çorbanı iç hiç değilse..."

Sema televizyonu açtı. Haber kanallarından biri çıktı. Cenazeler, mayınlar, canlı bombalar, roketatarlar, operasyonlar...

"İç karartıcı haberler..."

"Korkunç... Korkunç..."

Bir çocuk, babasının bayrağa sarılı tabutu üzerinde oyuncak arabasıyla oynuyordu. Bir başka kanalda evinde öldürülmüş genç bir kadının güzel gözleri ekranı doldurıyordu.

"Sorma ağbi. Alihan çok kötü etkileniyor. Askere gitmek istemiyorum diye ağladı geçen gece."

"Ciddi misin? Parmak kadar çocuk..."

Sema kanaldan kanala geçerek ilginç bir şeyler arıyordu. Sonunda bir tanesinde karar kıldı. Ekranın altında "özel haber" yazıyordu. Mirat ve Sema ilgiyle izlemeye başladılar.

"... Avrupa ve Amerika'da çok sayıda insanı kendine bağlamış olan bu şirkete karşı en sonunda emniyet güçleri harekete geçti. Sağlık Bakanlığı'nın başlattığı inceleme sonucunda izinleri iptal edilen şirketin İstanbul, Ankara ve İzmir'in en seçkin semtlerinde merkezler açtığı

biliniyor. Bu ofislere eşzamanlı olarak operasyon düzenlenerek..."

Akıp giden operasyon görüntülerinden birinde Mirat'ın çok iyi tanıdığı "uzman kişi" bileğinde kelepçeyle polisler tarafından götürülüyordu. Mirat donup kaldı. Polis uzman kişiyi araca bindirirken dazlak kafasından nazikçe tuttu.

"... Ölen kişilerin zihinlerini yaşayan kişilere aktarabilen bir teknolojiye sahip olan JANUS adlı şirketin çok sayıda kişinin ruh sağlığını olumsuz yönde etkilediği biliniyor. Ancak birçok ülkede bu yeni teknolojiye ilişkin bir yasal düzenleme olmadığı için bu korkunç deneyler herhangi bir engele takılmadan yürütülebiliyor. Ülkemizde binlerce kişinin bu hizmetten yararlandığı biliniyor. Ancak kesin rakama henüz ulaşılamadı. Şirketin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki merkezinden yapılan açıklamada, hizmet alanların kimlik bilgilerinin hiçbir şekilde açıklanamayacağı, diğer ülkelerdeki temsilciliklerde herhangi bir kayıt bulunmadığı, tüm verilerin merkezde toplandığı bildirildi. Bir başka deyişle bugün ülkemizde kimlerin bu şirketle bağlantıda olduğu yani kafasının içinde ölmüş kişilerle yaşadığı bilinmiyor. Konunun uzmanlarından birini buraya davet ettik..."

Sema başını salladı.

"Daha neler göreceğiz acaba?"

Sonra Mirat'a döndü.

"Ama bitirmemişsin çorbanı... Haydi ağbi."

"Kompostoyu içeceğim."

"Tamam ama biraz da şu haşlamadan yemez misin?"

Mirat başım salladı. O sırada televizyonda sunucu konunun uzmanına sorularını yöneltiyordu.

"Efendim bu JANUS şirketi gerçekten de ölen kişilerin zihinlerini yaşayan kişilere aktarabiliyor mu? Yoksa bu bir dolandırıcılık mı?"

"Evet, yakın zamanda geliştirilen beyin görüntüleme ve büyük verileri ayrıştırma teknolojileri sayesinde insan zihninin bir kopyasını çıkarmak mümkün hale geldi. Ancak bunun başka bir insanın zihnine aktarılması hep bir tartışma konusu oldu. Duyular yoluyla hızlı veri transferi henüz deneysel aşamada olmasına rağmen ne yazık ki bu şirket tarafından hayata geçirildi."

"Burada sormak zorundayım, neden ne yazık ki dediniz? Yani ne gibi zararları var?"

"Şimdi, bu tür bir işlem muazzam sonuçlar doğurabilecek nitelikte. Dolayısıyla iyice araştırılmadan, sonuçları hesaplanmadan, insan haklarına ve etik ilkelere uygunluğu tespit edilmeden, en önemlisi de yasal düzenlemeler yapılmadan uygulamaya geçince korkunç sonuçlar doğurabilir ki bugün bunu yaşıyoruz."

"Daha açık konuşabilir misiniz? Tam olarak ne gibi zararları var?"

"İki yönden yaklaşılabilir. Öncelikle bir başka zihne ev sahipliği yapan kişi açısından bakmak lazım. Bu kişilerin ruh sağlığı bozulabiliyor. İçlerine aldıkları kişinin etkisi altında kalabiliyorlar. Unutmayın ki ölmüş kişilerin kendi anıları var, sevdiklerini özlerler, onları görmek isterler, ayrıca ölmüş oldukları daha doğrusu bedenlerini kaybettikleri için sinirli ya da öfkeli olabilirler. Tüm bunlar da kişinin ruh sağlığını olumsuz yönde etkiler. Kaldı ki böyle bir hizmetten yararlanmak isteyenlerin zaten ruh sağlıklarının sınırda olduğu, en ufak bir etkiyle istenmeyen noktalara savrulacağı söyleniyor."

"Yani bu kişiler kendilerine ya da başkalarına zarar verebilirler mi?"

Mirat yutkundu. Gelecek cevap çok önemliydi onun için.

"Olabilir. Saldırganlık ve intihar eğiliminin arttığı gözlenmiş."

"Peki, son sorumu yöneltmek istiyorum. Süremiz daraldı çünkü. Bu hizmeti almış kişileri nasıl tanıyabiliriz? İnsanların bu konuda bir farkındalık geliştirmeleri adına soruyorum. Belki yakınlarımızda, ailemizde ya da arkadaş çevremizde kimseye söylemeden bu şirkete gitmiş olanlar vardır."

"Yakından tanıdıkları kişilerde son zamanlarda ani değişimler gözlemliyorlarsa kuşkulanabilirler."

"Ne gibi değişimler?"

"Dikkat çeken her şey olabilir. Giyim kuşamı, konuşma tarzı, yeme içme alışkanlıkları, hoşlandıkları şeyler... Huy değişiklikleri ve bir de ani gelişen, hızla tırmanan bir unutkanlık."

"Peki bu kişiler ne yapmalı?"

Uzman iç geçirdi. Belli ki yapılacak fazla bir şey yoktu.

"Mutlaka bir psikiyatri servisine başvurmalılar..."

"Ağbi?"

"Efendim?"

"İyi misin?"

"İyiyim. Ne oldu?"

Sema'nın bakışlarında bir kuşku vardı. Yok canım olamaz, diye düşünüyor olmalıydı.

"Yok bir şey..."

Mirat birdenbire bu hasta yatağından kaçıp gitmek için dayanılmaz bir arzu duydu. Kaçıp kurtulmalıyım. Gözlerini kapattı.

"Uyuyacak mısın?"

"Evet, televizyonu kapatır mısın?"

"Tabii..."

Televizyondaki uzman tam da bu kişilerin yaptırdıkları dövmelerden söz ediyordu. Televizyon kapandı. Odada sadece havalandırmadan gelen mırıltı vardı. Uyumalıyım. Çok yorgunum. Sema'nın odada bir ileri bir

geri yürüdüğünü duydu. Sonra o ses de kesildi. Telefonunda birine mesaj yazdı. Dışarıdan bir siren sesi geldi. Bir ambulans hastaneye yaklaşıyordu. Acaba benim gibi birini mi yakalamışlardı? Beni akıl hastanesine mi kapatacaklar? Sema yapar mı bunu? Sema'yla ilgili anılarını yokladı. En son evinde yemeğe gitmişti. Küçük bir oğlu vardı, Alihan. Çocuklu bir adamla birlikte olmayı planlıyordu, adı Türker'di. Anıları uzun süre denizin dibinde kalmış nesneler gibi yosun tutmuştu ama o düşündükçe yüzeye çıkıyordu. Annemin yüzü? Evet, o da işte burada, karşımda... Katarakt ameliyatından sonra gözünün içine yerleştirilmiş olan mercek parlıyor, saçlarını topuz yapmış, gri... Mutfakta oturmuş, sabırla bezelye ayıklıyor. Pıtır pıtır dökülüyor taneler. Kafamın içindeki sesler nerede peki? Düşünmemeliyim. Aklıma onları getirmemeliyim. Kimleri? Onları. Kimleri? Ölüleri. Onlar ölmeyen ölüler. Onlar beyninin içindeki bir mağarada saklanıyorlardı. Uğursuz incir ağacı da onlarla birlikte karanlıkların içine doğru çekilmiş, adeta yok olmuştu.

Mağaranın girişindeki karanlık onu çağırıyordu.

Karanlık. Sıkıntılı bir yer.

Şehirlerarası otobüste gider gibi.

Uykunun inceldiği yerlerden dışarısı görünüyor. Hastane odasının uçuk mavi duvarları, çoğaltılmaktan içindeki anlamın çoktan buharlaşmış olduğu reprodüksiyon resimler, havalandırmanın derinden gelen mırıltısı, koridordan telefonuyla konuşarak geçen bir hasta yakını, bir aletten gelen neyi ifade ettiği belirsiz ritmik bir bip sesi... Ama yine de mağaranın önündeydi. İçeride bir ateş yanıyordu. Gölgeler ve hayaller dans ediyordu...

Türker'in içeri girdiğini fark etti. Gözlerini açmadı. Fısıltıyla konuşmaya başladılar.

"Nasıl?"

"Daha iyi... Biraz çorba içirdim."

"Doktorlar ne diyor?"

"Neyse ki kırık yok dediler. İyi diyorlar ama bilmiyorum Türker..."

"Hey, ne oluyor? Ağlama, düzelecek... Merak etme!"

Mirat, Türker'in iyi bir insan olduğunu düşündü. Kardeşimi teskin ediyor. Bu iyi. Ben ölürsem onunla ilgilenecek biri var. Mirat'ın içinde belli belirsiz bir hareketlenme oldu.

Sema ve Türker fısıltıyla konuşuyorlardı. Mirat'ı derin uykunun mağarasında kaybolmuş sanıyorlardı. Oysa ben her şeyi duyuyorum, buradayım, yatakta yatıyorum, koluma saplanmış bir serum iğnesiyle hayata bağlanmış bir ceninim...

"Türker çok korkuyorum. Ağbim... O şirkete gitmiş olabilir."

"Ne şirketi?"

"Şu haberlerde veriyorlar ya... JANUS."

"Ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet. Az önce televizyonda dinledim. Belirtileri çok benziyor."

"Nasıl yani?"

"Türker, ağbim çok değişti."

"Ben eski halini bilmediğim için..."

"Türker şu yatakta yatan adamın ağbim olduğundan emin değilim."

"Şşş, sakin ol. Ağlama ama... Olur mu öyle şey?"

"Çok değişti diyorum. Bambaşka biri oldu. Belki de dedikleri doğru. O JANUS şirketine gitti, kafasının içine birilerini soktu."

Türker güldü.

"Biliyor musun, annem gibi konuşuyorsun. O da böyledir. Ne zaman ona göre yanlış bir şey yapsam bu benim düşüncem olamaz. İlle de aklıma biri girmiştir. Bak Semacığım, ağbin ellisine merdiven dayayan her erkek gibi

bir bunalıma girmiş olamaz mı? Benim tanıdığım o kadar çok adam var ki böyle. Emekli olduktan sonra saçını kazıtıp bir motor alan... Alamayanlar da emin ol bunun hayaliyle yaşıyor. Ağbin de kendine böyle bir şekil yapmış..."

Mirat birdenbire öksürerek uyanmaya karar verdi.

"Ağbi!"

Mirat gözlerini açtı.

"İyiyim, iyiyim..."

Türker gülümsüyordu. Bakışlarında araştırmacı bir taraf vardı. Sema'nın söylediklerinde doğruluk payı olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu.

"Geçmiş olsun. Ucuz atlatmışsınız..."

"Sağ ol Türker, niye zahmet ettin?"

"Olur mu canım, ne zahmeti!"

Sema başının altındaki yastığı düzeltti.

"Ağbi bana söz vermeni istiyorum."

"Ne sözü?"

"Sen uyurken Türker'le de konuşuyorduk, bu motor meselesi, çok tehlikeli... Tamam emekli oldun, bir değişim istiyorsun ama bu motor olmasın, lütfen..."

Türker sesine neşe katmaya çalışarak telaşla ekledi.

"Evet, evet... Benim ne kadar motor kullanan arkadaşım varsa hepsi kaza yaptı. Scooter'la bile kolunu bacağını kıran var. Çok fena bir şey..."

Mirat gülümsedi.

"Tamam."

* * *

Tülin bir demet çiçekle içeri girdiğinde Mirat televizyonda bir *Hamlet* uyarlaması izliyordu. Mel Gibson'ın canlandırdığı Hamlet, Yorick'in kafatasını almış soruyordu: Bu kemikten mağaranın içindeki neşeli insan nereye gitti? Nerede o şakaların, oyunların, şarkıların? Mirat

dikkat kesilmişti bu sahnede, durumuyla ilgili bir sırrı çözmek üzere olduğunu hissediyordu. Tülin'i görür görmez televizyonu kapattı, içgüdüsel olarak onun bu sahneyi görmesini istemedi.

Tülin üzerine eğildi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Akik kolye Mirat'ın çenesine değdi, sıcak ve güzel. Mirat'ın içi rahatladı.

"Geçmiş olsun..."

"Kefeni yırttık."

Tülin, Mirat'ın gözlerinin içine uzun uzun baktı.

"Çok korktum. Ama bir yandan da sanki kötü bir şeyin olmasını bekliyor gibiydim, şaşırmadım."

Elini tuttu. Sıcak, biraz kuru, heyecanlı elin kendi elini kavrayışındaki yakınlığa şaşırdı Mirat. Ne demek istediğini anlamamıştı. Tülin'in gözleri dolmuştu. Beni gerçekten seviyor galiba... Beni... Ama benim kim olduğumu sanıyor?

"Ağbi, doktor öğleden sonra çıkabilir dedi... A, merhaba..."

Sema konuşarak içeri daldığında Tülin sözünü tamamlamak üzereydi ama devamını getiremedi. Sema, Tülin'in kim olduğunu hemen anladı.

"Hoş geldiniz, ben Sema."

"Merhaba ben Tülin. Üniversiteden..."

Sema yumuşacık gülümsedi.

"Biliyorum, ağbim sizden çok söz etti."

"Öyle mi?"

Tülin'in yüzü kızardı.

"Ben bir vazo bulayım."

Sema çiçekleri alıp dışarı çıktı. Kibardır kardeşim, bizi yalnız bırakmak istedi. Tülin yine elini tuttu Mirat'ın.

"Neden diye sormayacak mısın?"

Mirat şaşkındı.

"Neden kötü bir şey olmasını beklediğimi merak etmiyor musun?"

"Ediyorum tabii... Neden öyle söyledin hakikaten?"

"Çünkü ne zaman mutlu olsam arkasından mutlaka kötü bir şey olur. Hemen hiç sektirmez. Sıfır toplamlı bir oyun benim hayatım. Ne kadar çok sevinirsem onu sıfırlayacak büyüklükte korkunç bir şey olur."

Mirat, Tülin'in yüzündeki ifadenin sırrını anlar gibi oldu: Her zaman endişeli bir tebessüm... Evet buydu. Her an kötü bir şey olacakmış hissi.

"Babam mezun olduğum gün öldü. Elimde diplomam ona doğru yürüyordum. Beraber fotoğraf çektirecektik. Çok terlemişti. Alnında boncuk boncuk terleri hatırlıyorum. Gülümsüyordu. Mutluydum. Çok..."

Mirat, Tülin'in avucunun içini öptü. Tülin gözyaşlarını sildi.

"Ne kadar aptalım, hasta ziyaretine gelmiş neler anlatıyorum."

Mirat gülümsedi. Birbirimize benziyoruz sanki. Ben de onun gibi en olmayacak yerde en tuhaf şeyleri söylemez miyim? Ben? Ben neler yaptım böyle! Mirat'ın içinden bir panik duygusu yükseldi. Onu kandırdım. Beni sevebilecek tek kişiyi de kandırdım.

"İyi ki geldin..."

Ancak bunları söyleyebildi. Büyük bir yalancıyım ben. Tülin seni aldattım. Ben olmayan bir ben olarak karşına çıktım, şu anda elini tuttuğun kişi senin sandığın kişi değil ki...

"Tülin ben sana bir şey söylemek istiyorum."

Tülin merakla baktı. Mirat gözlerini indirdi, Tülin'in akik kolyesine bakarak konuşmaya devam etti. Taşın içinde karanlık gölgeler oynaşıyordu.

"Ben bir süredir kim olduğumu bilmiyorum."

Tülin gözlerini kıstı. Yüzünden gelip geçen endişe dalgaları bir anda katılaştı.

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Kafam çok karışık. Birlikte olduğumuz o zamanlar boyunca, ben ben değildim sanki... Ben sana farklı bir yüzümü gösterdim. Hatta tam olarak benim yüzüm bile değil. Yani... beni gerçekten tanırsan sever misin bilmiyorum."

Tülin önce şaşırdı ama sonra hızla başka bir duyguya geçti: acı... İnsanı geceleyin uykusundan kalp çarpıntısıyla uyandıran bu duyguyu tanıyordu Mirat. Acıyı herkes tanır. Tülin hızla elini çekti. Yüzünde büyük bir hayal kırıklığı vardı.

"Ah, tabii ya. En kötüsü sona saklanır hep. Anladım, gerisini söylemene gerek yok. Ne kadar aptalım..."

"Ben gerçekten seni üzmek istemedim..."

"Lütfen daha fazla bir şey söyleme. Lütfen... Bırak her şey böyle kalsın."

"Ama söylemek zorundayım Tülin."

"Biliyorum, her şeyin bir yanılsama olduğunu söyleyeceksin. Bir yanlış anlama..."

"Tülin ben seni çok seviyorum ama..."

"Ama?"

"Ama ben kimim bilmiyorum. Seni sevdiğini söyleyen bu adamın ben olduğumdan emin değilim."

Tülin'in çenesi titriyordu.

"Neden kazadan kurtulduğunu şimdi anladım. Bana daha fazla acı vermek için..."

Mirat derinden pişman oldu. Kendinden nefret etti. Her şeyi düzeltebilirdi ama olaylar aniden hızlandı. Tülin koşarcasına odadan çıkarken Sema elinde vazoyla giriyordu. Çarpıştılar. Vazo ve içindeki lilyumlar yere saçıldı. Tülin bir an durup Sema'ya yardım etmek istedi ama sonra bunu yapamayacağını anlayıp hızlı adımlarla odayı terk etti.

"Tülin! Tülin! Özür dilerim! Tülin!"

Sema bir yerdeki lilyumlara, bir yatakta bağırıp duran Mirat'a bakıyordu.

"Ağbi ne oldu? Ne dedin ona?"

Mirat cevap vermek yerine gözlerini kapattı. Gözünün önüne çöplüğü karıştıran saçı sakalı birbirine karışmış adam geldi. Çöplükten bulduğu ceketi silkeledi, yırtığı olup olmadığını inceledi, beğenmiş olmalı ki sırtına geçirip sırıttı. Mirat acıyla inledi.

* * *

Hava yağmurluydu. Ansızın bastıran bir sağanak. Küresel ısınmanın beklenen sonuçları. Bir pasajın girişinde beklemeye başladı. Abluka altına alınan Kürt mahallelerinde yaşananlara dikkat çekmek için yürüyüş yapan insanlar da onunla birlikte pasajın içlerine doğru sığınmışlardı. Baskıya direnen az sayıdaki haber kanalından ulaşan bilgiler korkunçtu. Mirat'ın kafası karışıktı. Haziran'dan bu yana yaşadıkları zihinsel dengelerini bozmuştu. İşin tuhaf yanı, ülkede yaşanan olaylar da çığırından çıkmıştı, içsavaşa doğru sürükleniyorlardı. Sanki. Mirat kendini bildiğinden beri ülkenin bu "uçurumun kenarında olma" durumu hiç bitmemişti, sadece zaman zaman unutulmuş, yok sayılmıştı. Belki de bu çok uzun zamandır süren bir çöküşün duraklarından biriydi. Tarih insanın yaşam süresiyle sınırlı değildi. Sonra yağmurun dinmesini bekleyen gençlere baktı. Gelecek diye bir şey var, diye düşündü. Bu insanlarda umutlu bir şey vardı. Birbirlerine yaslanıyorlardı, dokunuyorlardı. Yalnız değillerdi sanki.

Mirat şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu, belleği eskisi kadar kötü değildi ama son altı ayı bölük pörçük hatırlıyordu. Kafasının içinde ölülerle yaşadığı dönem. Hayır onları bu şekilde düşünmüyordu. Hatta özlüyordu bile. Özellikle Esra'yı. Ötekinin adını anmamaya yeminliydi. O büyük bir hataydı. Ama her şey yaşandı. Belki de böyle olması gerekiyordu.

Yağmur başladığı gibi ansızın kesildi. Güneş tüm

parlaklığıyla kendini gösterdi. Eylül ayı olmasına rağmen hava sıcaklığı bazen dayanılmaz oluyordu. Hastaneden çıkalı henüz bir hafta olmuştu. Ağrıları her geçen gün azalıyordu ama içindeki boşluk da büyüyordu. Pasajın içine sığınmış olan grup sloganlar atarak caddede yürümeye başladı. Savaşa karşı barış, ölüme karşı hayat! Bu anlama gelecek sözler söylüyorlardı. Mirat da onların arasına karıştı. Giderek kalabalıklaştılar. Mirat içinden tekrarlıyordu: ölüme karşı hayat. İnsanlarla birlikte hareket etmenin, bir akış içinde olmanın iyileştirici bir yanı vardı. Yalnız değilim aslında. Yalnız değiliz. İleride polislerin yolu kestiğini fark ettiğinde çok geç olmuştu, her şey bir anda olup bitti, bulunduğu yere doğru gelen bir gaz kapsülü ortalığı dumana boğdu. Mirat hızla geriye doğru kaçmaya başladı. Bir yandan da nefes almamaya çalışıyordu. Gözleri yanıyordu. Aldığı her nefes sanki sonuncusu olacakmış gibi geliyordu. Kırk dokuz yaşındasın. Kalp krizinden öleceksin. Koşma. Panik yapma.

Kalabalıktan iyice uzaklaşmıştı. Garip şey, caddenin bu kısmında kimsenin olup bitenlerden haberi yoktu. Bir büfeden su aldı, önce yüzünü yıkadı, ardından birkaç yudum içti. Midesi bulandı. Metro durağına inen merdivenin basamaklarına oturdu. Çevrede sevgilisini ya da arkadaşını bekleyen gençler, hangi ülkeden olduğu anlaşılmayan sokak çalgıcıları, üzerlerinde onları her şeyden koruyan bir fanus varmış gibi rahat rahat dolaşan neşeli turistler, kafayı bulmuş serseriler, gelen geçenden bozukluk dilenen tekinsiz tipler vardı. Bu nasıl olabiliyordu? Bu delilik değilse neydi? Sahibine çok benzeyen sakallı bir köpek iz sürer gibi yerleri koklayarak ayaklarının ucuna kadar geldi. Mirat uzanıp köpeğin başını okşadı. Sahibi Mirat'a acıyarak bakıyordu sanki. Adamla bir süre bakıştılar. Sakallı köpek rüzgârla sürüklenen sarı bir kâğıdın peşinden sürükledi sahibini. Sarı bir *post-it*. Yerinden

kalkmak istedi ama çok yorulmuştu. Gözlerini kapayıp ortamın seslerini dinledi bir süre. Yüzünü güneşe döndü.

Esra!

Esra'nın fotoğrafı... Çerçevenin içine yerleştirmeye çalışan acılı annenin titreyen elleri... "Oya Abla"nın gözünün pınarında parlayan gözyaşları... Ev baklavası... Kafasının içinde Esra'nın sesi. Esra neredesin? Bak burası annenin evi, seninle ziyaret etmiştik, senden bahsetmiştik, sen aklımın içinde huzursuz olmuştun... Hatırlıyorum Esra! Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Annen saçlarını tarayıp sıkı sıkı topluyor, üzerinde okul önlüğün var, karnın ağrıyor, öğretmen içeri giriyor, ayağa kalkıyorsunuz, sen cezalısın, tahtayı silme görevi sana veriliyor, mandalinaların kabuklarını patlatıp suyunu emiyorsun, babanın öldüğünü söylemiyorlar sana ama anlıyorsun, onun olmadığını bile bile yatak odasına doğru koşuyorsun, başucunda duran okuma gözlüğüne dokunuyorsun, babamın kemikleri diye düşünüyorsun, sinemada ağlıyorsun, yanındaki delikanlı elini sıkı sıkı tutuyor, ağzı çürük yumurta kokuyor, onu bir daha görmek istemiyorsun, annen alnına sirkeli suya bulanmış bir bez koyuyor, hastasın, iskeleden denize atlıyorsun, yüzüyorsun, yüzüyorsun, en çok yüzmeyi seviyorsun...

Esra! Esra neredesin? Esra seni hatırlıyorum... Seni düşünüyorum şu anda. Dön artık.

Mirat güneşten ısınmış sıcak duvara dayanmış, gözleri kapalı, dışarıdan gelen sesleri umursamadan Esra'yı çağırıyordu.

İç karanlığında

ansızın açılan bir koridor boyunca

koşmaya başladı Mirat.

Rüyalardaki gibi...

Dışarıda parlayan güneş, gözkapaklarından süzülüp iç karanlığında hoş ışık oyunları yapıyordu. Mor, eflatun, lacivert girdapların arasından o yüzüyordu, oradaydı. Esra! Esra!

Esra sudan çıkıp yanına oturdu. Güneş çoktan batmış, suyun içinde yüzen renkler artık ufukta uzak katmanlar halinde bir bitişi anlatıyordu. Serin kumların içinde elini gezdirdi. Uzakta gençler ateş yakmışlardı. Bir tanesi gitar çalıyordu. Bir Bülent Ortaçgil şarkısı...

Merhaba.

Esra geldin. Seni sonsuza kadar kaybettim sandım.

Neden öyle düşündün?

Çünkü çok uzun zamandır yoksun.

Öyle mi? Galiba sen beni düşünmediğinde benim için zaman akmıyor. Ben uzun bir zaman geçtiğinin farkında değilim.

Nasıl yani?

Bilmiyorum. Karanlık, ılık bir denizde sırtüstü yüzüyordum. Gökyüzündeki yıldızlara bakıyordum. Sonra sesini duydum. İşte öyle...

Kazayı hatırlıyor musun?

Esra parmaklarıyla Mirat'ın ağzına dokunup onu susturdu.

O anları tamamen unut Mirat. Yoksa hiç istemediğimiz biri geri gelir. Artık yüzüğün de yok...

Demek her şeyi hatırlıyorsun...

Senden söz edelim. Bundan sonra ne yapacaksın? Tülin'le deneyecek misin?

Mirat umutsuzca başını salladı. Uzaklara baktı. Artık güneşten geriye hiçbir şey kalmamıştı. Koyu lacivert gökler siyaha dönüyordu.

Onunla birlikteyken bir başkasıydım. Beni asla ben olarak sevmeyecek ki...

Neden öyle düşünüyorsun?

Bugüne kadar beni kimse ben olarak sevmedi ki...

Ben sevdim.

Mirat şaşırdı. Böyle bir karşılık beklemiyordu.

Sevdin mi gerçekten?

Sevdim...

Esra, Mirat'ın yüzünde gezdirdi parmaklarını. Şefkatli bir hareket. Bir anne gibi. Annesinin yüzü geldi gözünün önüne.

Neden ama? Neyimi sevdin?

Cesaretini.

Cesur muyum?

Kim içine bir ölüyü almaya cesaret eder ki?

Hiç öyle düşünmemiştim...

Üstelik sen bir değil, iki kişiyi aldın.

Sence o buralarda mı?

Düşünme onu. Bana da hatırlatma. Zihninin derinliklerinde bir yerdedir.

Nerede?

Mirat sen bir insanın içinde ne kadar büyük uçurumlar olduğunu bilsen şaşarsın.

Sen beni benden iyi biliyorsun artık.

Hayır. Bilmiyorum. Çünkü o uçurumlar, karanlık denizler, ucu bucağı olmayan mağaralar benim gücümün çok ötesinde... Çok büyük.

Peki ama bu nasıl olur Esra? İnsan sonlu bir varlık. Sonlu bir şeyin içinde sonsuz olur mu?

Bilmem. Matematikçi olan sensin. Bir ara anlatıp duruyordun, bir çemberin bir şeyini bölünce...

Çemberin uzunluğunu çapına bölünce pi sayısını elde edersin.

Evet işte o... Sonsuz değil mi o?

Mirat düşündü. O düşünürken sayılar siyah gökyüzünü doldurmaya başladı:

3.14159265358979323846264338327950...

Ezberinde miydi?

Sadece ilk otuz iki hanesi. Dövme yaptırdığım için ezberledim.

Bir süre hiç konuşmadan gökyüzünde dönüp duran rakamları izlediler. Mirat zihninin içinde kendisine ait olmayan düşüncelerin doğumuna tanık oluyordu: Acılarımızın da sevinçlerimizin de sayısı hatırladıklarımızdan çok daha fazla... Bir şeyin sonuna yaklaştığını hissediyordu. Tam olarak beklediği anda Esra konuştu. Konuşmaktan çok daha önceden yazılmış replikleri söyler gibiydi.

Mirat, artık beni unutmalısın.

Ama neden?

Çünkü kafanın içinde ölü bir kadınla yaşayamazsın. Bu yaptığımız doğru değil. Gerçekten.

Ben böyle mutlu olabilirim.

Hayır Mirat, sen hayatına devam etmelisin, Tülin'le mutlu olacaksın. Yaşa, göreceksin.

Ama ona karşı dürüst olamayacağım. Tüm bu olup biteni ona anlatamayacağım.

Kendine de ona da bir şans vermelisin. O çok hoş bir kadın. Üstelik ondan hoşlanıyorsun. İnkâr etme, kafanın içindeyim. Onu ne kadar arzuladığını biliyorum.

Mirat'ın suskunluğunun içinde bir titreşim hissedildi.

Utanma. Bu kadar utangaç olma...

Sen... kalamaz mısın?

Röntgenci miyim ben! Hayır tabii ki...

Ama ihtiyacım olsa, çağırsam gelmez misin?

Ben hep kafanın içinde olacağım, ne zaman ihtiyacın olursa... Bu anı hatırla yeter.

Ateşin başında şarkı söyleyen gençlere baktı Mirat. "Yüzünü dökme küçük kız..."

Oradaki gitarlı çocuk hep aynı parçayı mı çalıyor?

Galiba... İnsanın hayatında en mutlu olduğu tek bir an var derlerdi de inanmazdım. Bu sanırım o an. On yedi yaşındaydım. Tatilde ateş başında toplanmıştık. Gitar çalan oğlanın yanında oturan benim, bak... Ateşe gözlerini dikmiş geleceği hayal eden bir genç kız... Şarkıyı söyleyen delikanlıya deli gibi âşık. Hayat ne kadar güzel, diye düşünmüyor, hayır, onu sonra düşünecek. Her mutsuzluğunda, her acı çektiğinde o geceyi düşünecek... İşin en kötü yanı ne biliyor musun? İnsan en mutlu olduğu anı yaşarken bunun farkında olmuyor.

Ağlıyorsun.

Saçmalama. Yüzüm yok ki benim...

Belirsiz bir süre şarkıyı dinlediler birlikte.

Mirat hayatımın en mutlu gününü yaşadım mı acaba, diye düşünüyordu...

Zihnin karanlık suları yavaş yavaş yükseliyordu.

Sonsöz

Bu Akşam Beni Bekleme Çünkü Gece Siyah ve Beyaz Olacak

"Kardeşler, yalan söyledim size, her yan: Uçurum!
Başımı adadığım bu sunakta tanrı yok
Uykuya dalmış onlar, bu tapınakta tanrı yok!"

"Zeytinliklerde İsa", Gerard de Nerval

Yılın en sıcak gecelerinden biriydi. Üst üste patlayan fırtınalar ve hayvanat bahçesinden firar etmiş egzotik bir hayvan gibi şehrin beklenmedik yerlerinde belirip veren hortumlarla uzak coğrafyaların iklimini yaşar gibiydik. Yüksek nem oranı zihnimi bulandırıyordu. Durmadan aynı şarkının farklı versiyonlarını dinliyordum.

Bebeğim, şimdi beni anlıyor musun?
Bazen kendimi az buçuk deli gibi hissediyorum,
ama bilmiyor musun hayatta kimse
her zaman melek gibi olamaz.
İşler ters gittiğinde kötü olurum,
ama iyi niyetli biriyim sonuçta,
Tanrım lütfen yanlış anlaşılmama izin verme...

Eric Burdon'un uzun favorili dümdüz öne doğru taranmış saçları, düğmeleri sonuna kadar iliklenmiş takım

elbisesi, ince kravatı, zeki bakışları, çapkın kaş kaldırma hareketiyle 60'lı yılların yeni yetmesinden 80'lerin yele saçlı altın zincirli star eskisi hallerine kadar tüm videolarını büyülenmiş gibi tekrar tekrar izliyordum. İnternet! Evrensel belleğimizde her şey var, yeter ki arayacağın sözcüğü bil. Bir adamın ilkgençliğinden orta yaşına ve oradan da artık sahnede taburede oturarak şarkı söyleyebildiği ömrünün sonlarına uzanan bu acımasız yolculuğun beni neden çektiğini biliyordum. Ya da korkuttuğunu mu demeliyim? Bu görüntüleri art arda izlemek insanın durmadan aynada kendisiyle konuşması ya da gözlerini güneşe dikip kör olana kadar bakması gibi bir delilik işaretiydi belki de. İnsan yalnızken deliliğin ne kadar yakınında olduğunu daha kolay hissediyor. Buzdolabında yarım olan her şeyi çöpe attım mesela. Turşu, mayonez, ketçap, zeytin ezmesi şişeleri... Hepsini tek tek çöp poşetine atarken müthiş bir ferahlama hissediyordum. Sebzeliğin dibinde bir torbanın içinde unutulmuş küflü bir limonu bulduğumda sevinçten ağlamaklı oldum. Atılacak olan ne kadar bozuksa o kadar rahatlıyordum çünkü. Diğer insanlar olmadan sağduyuyu korumak güç. Delilik insanın tek başına yenemeyeceği kadar güçlü bir canavar. Akıl belki de sadece kolektif olarak var. Başkaları olmadan akıl sahibi olmak mümkün değil belki. Robinson beyaz adamın düşü sadece... Kaldı ki onun bile bir Cuma'sı vardı.

Buna benzer düşünceler içinde dalıp gitmiştim. Neden sonra, gecenin ilerleyen saatlerinde Perseus yıldız yağmuru olacağını bildiren bir haber gözüme ilişti. Haberde görüş bildiren uzman, "İhtiyaç duyacağınız şeyler, şehir ışıklarından uzak bir yer, açık ve bulutsuz bir gökyüzü. Eğer hava soğuksa soğuğa karşı kalın giysiler ve tercihen rahat bir şezlongdur. Aynca meteor yağmurları-

nın yıldız kayması olarak algılanması sonucu birçok kişi de dilek tutuyor. Hiçbir ilgisi yok ama isteyen istediği dileği tutabilir, ancak gerçekleşmesini onlara bağlamasın. Gerçekleşme koşullarını insan kendisi hazırlar. İyi bir dilek tuttuysa çok çalışırsa olur," diyordu. Oğuz Atay metinlerinden fırlamış gibi bir açıklamaydı. Gülümsedim. "Şimdi değilse ne zaman?" dedim. Yüksek sesle. Çoktandır ardiyeye çevirdiğim balkondan hiç kullanılmadan yıllarca bu geceyi beklemiş olan şezlongu aldım. Açıp odanın ortasında üzerine uzanmayı denedim. Kumaşından hafif çıtırtılar geldiyse de ağırlığımı rahatlıkla kaldırdı. Üzerimi değiştirdim. Sırt çantamı hazırlamaya başladım. Gidecek miydim gerçekten? Tüm bunlar her an vazgeçebileceğim bir şaka ya da bir oyun gibi geliyordu.

Kilyos yerleşkesinden içeri girerken arabamın ön camında üniversitenin hocası olduğumu gösteren etikete ve yüzüme dikkatle bakan güvenlik görevlisine bir açıklama yapmadım. Gecenin bu saatinde ne demeye buralara geldiğimi sormak istedi ama son anda vazgeçti. İki tarafı bodur çam ağaçlarıyla kaplı yolda bir süre ilerledikten sonra arabayı sağa çekip park ettim. Farları kapattım, arabanın motorunu susturdum, dışarı çıktım.

Gecenin sessizliğini dinlemeye başladım. Kulak kesildim. "İşte sen şimdi bir hayvansın," dedim yüksek sesle. Derin bir nefes aldım doğaya çıkan her beyaz yakalı kent insanı gibi. Karadeniz'in müphem havası ciğerlerime doldu. Şehirden biraz daha serindi, bir-iki derece belki... Şezlongu ve gerekli olacağını düşündüğüm ıvır zıvırla doldurduğum sırt çantamı yüklenip yoldan uzaklaşarak aydınlatılmamış açıklık bir yer aramaya başladım. Yürürken ayakkabılarım yumuşak kuma gömülüyordu. Artık ormanın içinde hayvanlardan bir hayvan, canlılardan bir canlı değildim. Yeniden insan olmuştum.

Şezlong en büyük kanıtımdı. Kim olduğumun güvencesi, dedim yüksek sesle. Gülmek de istedim ama gülemedim çünkü ayakkabılarıma kum girmeye başlamıştı, taşıdığım ağırlıklar nedeniyle de su gibi terliyordum. Sık ağaçlık bölgede hava yeniden ağırlaşmıştı. Cinslerini asla bilemeyeceğim gece kuşları belirli aralıklarla ıslık çalar gibi ötüyorlardı. Beni fark ediyorlar mıydı? Ne olduğumu düşünüyorlardı acaba? Bir insan olduğumu biliyorlar mıydı? Hayır. Herhangi bir şeyin ayırdına varamadan ölüp gidiyorlardı. Ben yürüdükçe çam ağaçlarının boyları kısalmaya, araları açılmaya başladı. Artık gökyüzünde parlayan dolunayın ışığında yolumu rahatlıkla buluyordum. On dakikalık bir yürüyüş sonunda aradığım gibi açıklık bir yere vardım.

Şezlonga uzandım. Telefonuma yüklediğim "Night Sky" uygulamasıyla gökyüzünü taramaya başladım. Perseus'u buldum. "Night Sky" çalışırken arka planında *new age* bir müzik çalıyordu, hoşuma gitti. Ama bu duygudan rahatsız oldum. Neden bilmiyorum. İnsanın uzayda gizemli, ulvi bir varlıkla temas edeceğini vaat eden yumuşak bir melodi... Gerçi uygulama son derece marifetliydi. Telefonu doğrulttuğum yöndeki takımyıldızların adlarını zarif harf karakterleriyle yazması yetmezmiş gibi ilgili mitolojik varlıkların çizimlerini de üzerlerine bindiriveriyordu. İşte Perseus, kılıcını kaldırmış, belki de Medusa'nın kafasını kesmek üzere... Satürn'ü buldum sonra. Kendine özgü halkasıyla gizemli gezegen. Asimetrik uydusu JANUS bir hilkat garibesine benziyordu. Hayır onu görmedim ama biliyordum, gözümün önüne geldi yamru yumru yüzeyi. Başlangıçların, değişimlerin bekçisi JANUS. Ne çok şey biliyoruz... Artık bilmek istemediğimi fark ettim. İsimler, koordinatlar, mitolojik bağlantılar... Unut bunları dedim kendi kendime. Elini daldır şu kumun içine, karış-

tır ve orada bulacaksın Yorick'in kurukafasını, sadece biraz cesaret... Ama ben Hamlet değilim. O kadar delirmedim. Henüz. Belki daha sonra... Birkaç yıl sonra? Öyle bir roman yazar mıyım?

Telefonu kapatıp kendimi tamamen yıldızlı gökyüzünün içine bıraktım. Bu ay ışığında yıldız yağmurunu görmek pek de kolay olmayacaktı. Şezlongda yere paralel bir şekilde yatarken bir süre sonra yukarı ve aşağı yönleri anlamını yitirdi. Sırtımı dünyaya dayamış uzaya bakıyordum. Uzay üzerimde değil önümdeydi. Evet, tam da böyle bir his. Yaşıyordum, vardım ve... bir süre sonra yok olacaktım. Bunu bilmek hem bir üstünlük hem de bir azap. Bir anda yalnızlığın acımasızca çevremi sardığını hissettim. Nefes alamıyordum, hava adeta tükenmişti. Yıldızlar karşımdaydı, evet, umursamaz, uzak, kibirli ve güzeldiler. "Delikanlım! Senin kafanın içi yıldızlı karanlıklar kadar güzel, korkunç, kudretli ve iyidir." Öyle midir gerçekten? Nâzım'ın genç ve güçlü sesi kafamın içinde hızla soldu. Buruk bir hatıra şimdi o günler. "Yıldızlar ve senin kafan kâinatın en güzel şeyidir." Öyle midir gerçekten? Göğsümün üzerine çöreklenmiş uğursuz yalnızlık canavarıyla boğuşarak can vermek üzereydim. Utanç verici bir ölüm. Belki de insanlar intihardan kuşkulanacaklardı. Güvenlik görevlisi ifadesinde, "Gece yarısına doğru geldi, hasta gibiydi, nereye gittiğini söylemedi," diyecekti sanki kendisi sormuş da ben yanıtlamamışım gibi. Uyuşturucu kullanmış olabileceğim söylentileri yayılacaktı. Sosyal medyada son yazdığım twit kuşkuları artıracaktı:

"Yazın en sıcak gecesiydi ve eski şarkılar dinliyorduk. Hep aynı şarkıyı... http://www.youtube.com/watch?v=aDbHjcz SRAk"

Bağlantı tıklanınca Eric Burdon'un sesi duyulacaktı: Tanrım lütfen yanlış anlaşılmama izin verme...

Birtakım sesler duydum. İrkildim. Dönüp baktım. Bir adam bana doğru yaklaşıyordu. Yanında da bir hayvan vardı, ipini tutuyordu. Bu daha çok bodur bir köpeğe benziyordu ama başka bir şeydi. Sakallı köpeğini gezdiren o adam olabilir miydi? Yazdıklarımdan fırlayıp gelmiş olabilir miydi? Yazdıklarım? Ama hayır, onu çok daha sonra yazmayacak mıydım? Yoksa daha önce mi yazdım? Durmadan aynı şeyleri mi yazıp duruyorum? Burası Overlook Oteli değil. Kafamda düşünceler daldan dala gezinirken adam yaklaşıyordu. Eski zamanlardan çıkmış gibiydi. Başında o devirlere ait bir şapka vardı... Ay ışığı adamın arkasında kaldığı için yüzünü tam göremiyordum. Gelip karşımda durduğunda bu durumun gerçek olmadığını anladım. Çünkü ipin ucuna bağlayıp gezdirdiği hayvan bir köpek değildi, dev bir ıstakozdu! Bu gerçek olamazdı. O halde... Gerçek olmadığına göre tedirgin olmama da hiç gerek yoktu. Muhtemelen şezlongda uyuyakalmıştım ve şimdi de rüya görüyordum. Gerçi rüyalarda bu kadar hızlı ve açık düşünebildiğimi hiç hatırlamıyordum. Adam bana boş bir kâğıt ve kalem uzattı. Bir şeyler yazmamı ister gibi bir hali vardı. Aldım. Kâğıt ay ışığında büyülü bir nesne gibi parlıyordu. Aklımdan geçenleri yazmaya başladım.

Bitmeyecek... Tehlikeli bir meziyet... Bulmak istemediğimi arıyorum... Başlangıç noktası... Şimdi buradaydı... Odamdayım... Sen korkuyu bilme...

Sayfanın sonuna kadar yazdıktan sonra adama okuması için uzattım, aldı. Yazdıklarımı görünce canının sıkıldığını başını sallamasından anlayabiliyordum. "Burada bir şey yazmıyor. Pençelerine mürekkep bulaşmış bir kedi bile bundan iyisini yapabilirdi." Böyle dedi. Kâğıdı

cebine koydu ve geldiği gibi sessizce döndü, yürümeye başladı. Istakoz ölüsü de peşinden sürükleniyordu.

Yaşadığım hayal kırıklığı rüyada olduğum düşüncesini kolaylıkla sildi. Sinirlendim. Evet, kızdım. Ne demek istemişti? Yazdıklarımın bir anlamı yok muydu? Bir süredir arkamdan gülen düşmanlarımdan biri mi yollamıştı bu adamı buraya? Hem yüzünü neden gizliyordu? Bana ne demek istiyordu? Yakasına yapışıp hesap sormak için peşine takıldım. Ne yazık ki çam ağaçlarının arasında çoktan gözden kaybolmuştu. Gittiği yöne doğru ayak izlerini takip etmeye çalıştım. Adımlarımı sıklaştırdım.

Ağaçların bittiği yerde çöle benzeyen kumlu bir düzlüğe geldim. Bir zamanlar Yeşilçam filmlerinde hikâyenin Arap çöllerinde geçtiği izlenimi vermek için burayı kullanıyor olmalıydılar. Gülümsedim. Ay ışığında her yer siyah beyaz görünüyordu. Çölde yürümenin zevkini almak için ayakkabılarımı çıkardım. Ayaklarım serin ipeksi kumlara hafifçe gömülürken adama karşı duyduğum öfkenin azalmaya başladığını fark ettim. O da benim gibi yalnızdı belli ki... Peki ama neden yazdıklarım hakkında öyle demişti? Gerçekten de yaptıklarım sadece karalamalardan mı ibaretti? Okuma yazma hakkında en ufak bir fikri olmayan vahşiler gibi aklımdan geçenlerin kendiliğinden kâğıda aktarılacağına mı inanıyordum?

Kum tepeciklerinin arasında ilerlerken birden ateş başında oturmuş iki genç gördüm. Yanlarına gittiğimde onların da gerçek olmadığını ama izini sürdüğüm gölgenin uzantısı olduklarını anladım. Önlerine serdikleri kilimin üzerinde gümüş işlemelerle süslü iki bardak ve içine fildişi bir kaşık daldırılmış yeşilimsi macunla dolu

bir kutu vardı. Gençlerden koyu tenli olanı macundan bir kaşık alıp bana uzattı:

"Su içenler, var olan şeylerin sadece kaba ve maddi görünüşünü bilebilirler. Bedenimizdeki gözleri bulandıran sarhoşluk ruhun gözlerini aydınlatır; sefil zindancısından sıyrılan zihin, anahtarları hücrenin kapısında unutarak uyuyakalmış gardiyanın hapishanesinden kaçan mahpus gibi sıvışır; sonsuz alanlarda ve aydınlıklar içinde kıvançla dolaşıp durur; rastladığı tanıdık cinlerle konuşur ve onların ansızın yaptığı büyüleyici açıklamalarla gözü kamaşır. Hafif bir kanat çırpmayla, dile getirilmez mutlulukların göklerinde uçar ve bu duyumlar öylesine hızla art arda gelir ki, her şey, ebediyet gibi görünen bir an içinde gerçekleşir."

Macunu ağzımda eritmeye başladım, şekerli, isli bir tadı vardı. "Birini arıyorum, yalnız bir adam, üzerinde eski bir ceket vardı," dedim. Yanında bir ıstakoz dolaştırdığını söylemedim. Koyu tenli delikanlı ilgisizce başını salladı.

"Ben her zaman aynı ve her zaman farklı bir rüya görüp durdum: Sonsuzluğun bağrından çıkmışa benzeyen göksel bir yüz... Şairlerin bütün yaratıcılıklarından daha güzel o ve içe işleyen bir tatlılıkla gülümser bana, yanıma gelmek için göklerden iner."

Koyu tenli delikanlının söylediklerinin kalın ciltli, sarı kapaklı eski bir kitabın içinde kelimesi kelimesine yazılı olduklarına yemin edebilirdim ama ağzımda eriyip gitmiş olan macunun etkisini hissetmeye başlamıştım; bütün organlarıma yayılan tatlı bir gevşeklik ve dudaklarımın üzerinde dolaşmasına hâkim olamadığım bir gü-

lümseme... Ellerimi kuma daldırıp bir avuç kum alıyordum, sonra da bir bilge-kral gibi tüm dünyanın zenginliklerinin parmaklarımın arasından akıp gitmesini izliyordum. Artık tüm kitaplar birleşmiş, tek bir kitabın sonsuz sayfaları olmuştu. Kum. Kitap. Sonsuz. Birlikte ancak yarım saat geçirmiş olmamıza rağmen binlerce yıldır tanışıyormuşuz gibi hissediyordum. Nasıl olduğuna aklım ermiyordu. Hem burada ateşin başındaydık hem de başka bir yerdeydik. Yüzlerce yıl süren bir yolculuğun çeşitli duraklarını birlikte aşmıştık adeta; kara büyüyle canlandırılmış bir masal şehrine benzeyen Kahire, dağlarının tepesi hep süt gibi beyaz karla kaplı olduğu için adını „sütten alan Lübnan, yetmiş iki milletin bir köprünün üzerinde gidip geldiği eski İstanbul... Her yerde yaşamış, her yerde bulunmuştuk. Belki de sadece okuduklarımın etkisinde fazla kalıyordum. Kitaplar birer aynaysa eğer, evet birer aynaysa metinler, onların arasında durmamak gerekirdi. Nasıl da bilemedim... Borges'in sözlerini daha fazla ciddiye almalıydım: "Bir labirent kurmak için iki aynayı karşı karşıya yerleştirin." Optik bir deneyden söz etmediği apaçık belli değil miydi? Ayna dediği kitaplardan, yazıdan, metinden başka neydi ki? O halde peşinde olduğum yabancı, yazdıklarım hakkında neden öyle şeyler söylemişti? Bu labirentten çıkmamı öneriyordu belki de. Kendimi zorlayarak ayağa kalkmak istedim ama bu çabanın boşuna olduğunu anlayarak başımı serin kuma bıraktım. Yıldızlara bakmaya başladım. Yeniden yalnızdım.

Yıldızlar... Onları görmek için çıkmıştım bu gece. Evimden, kabuğumdan... Kabuğumdaki çatlaklardan içeri sızan ay ışığı içimde bir yerleri burkuyordu. Yerin derinliklerinden gelen çağrıya kulak verdim. Serin kumların altında binlerce yılın sırları gömülüydü. Sürgünde-

ki halklar, kökü kazınmak istenenler, işkence çekenler, yeraltına çekilenler, dünya nimetlerinden haklarına düşeni alamayanlar, alttakiler, en alttakiler, bitkinler, insanlık çemberinin dışında kalanlar... Yerin altından bir uğultu yükseliyordu. Troçki yanılmıştı; sürekli devrim bir hayaldi. Gerçek olan tek şey sürekli soykırımdı. Bazen bir avuç toprak için, bazen bir yudum su için... ama çoğu zaman kadın ve zenginlik için, sevgiden öteye sürekli soykırım. İnsan kanıyla beslenmedikçe huzur bulmayan yeryüzünü lanetleyen eski zaman hikâyelerinin sadece hikâye olmadıklarını anladım. Gözümün önünde düşmanlarının gırtlaklarını kesenlerin, kafa uçuranların, beyin dağıtanların, füze yollayanların, kurşuna dizenlerin videoları... Artık YouTube'da hepsi var. Peki daha önce olanlar? Son yirmi yılın değil de son yüz ya da bin yılın vahşetinin görüntüleri de erişilebilir olsaydı? Bunca ağırlığı taşıyabilir mi insan aklı? Ellerimle yerden destek almaya çalıştım. Kalkmak, kurtulmak istiyordum. Parmaklarım ipeksi kumların içinde kayboldu. Burada bir zamanlar bir altın madeni işletildiğini fısıldadı kadife bir ses. Sakinleş diyordu bir taraftan, benimle seviş, beni doyur... Her yer ay ışığıyla yıkanıyor, bedenim arzulanıyordu... Beni içine çekmek isteyen ayartıcı yeryüzünden çıkıp gidebilseydim, yıldızlara... Başka dünyalara. Gözlerimi kapattım. Kendime sordum: Ben neredeydim, kimdim, hangi zamanı yaşıyordum? Burada, bu dünyada, bu hayatta yapayalnız olduğum gerçeğiyle yüzleştim. Bir anda. Çok kolay oldu. Salt acı. Ziyaretime gelen yabancının yazdıklarım hakkında söylediklerini düşündüm. Bir kedi pençesinin bıraktığı rasgele izlerden başka bir şey değil demişti. Çok yorgundum fakat düşünmek istiyordum, tüm yazdıklarımı –sadece esrarengiz yabancının uzattığı kâğıda değil o güne kadar yazdığım her şeyi–

yeniden düşünmek istiyordum. Hiçbir anlamı yok muydu? Bunun güçlü bir olasılık olması canımı yakıyordu.

Gökyüzünde yıldızların muhteşem mitolojisi ve yeraltının unutulmak istenen acılı ağıtları karşı karşıya duruyorlardı, iki ayna olmuşlardı; aralarında ben... İster gökyüzüne bakayım, ister yeraltından gelen seslere kulak vereyim, fark etmiyor, her ikisinde de çoğalıyordu yalnızlığım. Bir görüntünün sonsuzca tekrarlanması onun tek başına olduğu gerçeğini değiştirmezdi ki... Ne kadar yazarsam yazayım, bu gerçek değişmeyecekti. Sadece rüya... belki rüyada bir çıkış? Ya da yazarak kurtulmak? Yalnızlar için çok özel bir hizmet. Evet bir gün böyle bir hikâye yazmaya karar verdim. Yoksa onu da daha önce yazmış mıydım?

Hışırtılar duydum, bir şey kumların üzerinde sürünüyordu. Baktım oradaydı. Adı Thibault olan ıstakoz... Çoktan ölmüş olduğunu anladım ve ayağa kalktım. Peşinde olduğum adam da oradaydı, yürüyordu. Elinden hiç bırakmadığı kalın ipin ucunda zavallı Thibault...

Yürüyorduk. Onu izlediğimi fark etmiş miydi? Bilmiyordum. Belli etmiyordu.

Kilyos'un kum tepeciklerinde nasılsa kendine yaşam alanı bulan beyaz narin kum zambakları ay ışığında başka bir dünyanın kapılarına yaklaştığımızı haber veriyordu. Adımlarımı hızlandırdım, rehberimi kaybetmek istemiyordum. Ama ne kadar hızlansam da hep bir adım önümde gidiyordu. Çıplak ayaklarım serin kumların içine girip çıkıyor, dikenler ayak bileklerimi çiziyor, gece kelebekleri yüzüme çarpıyor, yürümekte gittikçe zorlanıyordum. Yerin altından uğultular yükseliyordu. Bu bir delilik hali

olmalıydı. Eğer öyleyse kurtuluş mümkündü. Akıl sağlığımı yeniden kazanabilirdim. Aklın dışındaki o tekinsiz topraklarda bir gezgindim ben, o halde geri dönebilirdim. Ama şimdi, sadece tek bir şey istiyordum. Onunla yüzleşmek. Adam niyetimi anlamış gibi daha hızlı hareket etmeye başladı. Son bir gayretle ileri atıldım, adamın yakasına yapıştım, yüzünü kendime doğru çevirdim...

Korkunçtu.

Kendi yüzüme bakıyordum.

"Ne bekliyordun?"

Korkuyla titriyordum. Korku gerçeğin üzerindeki sis perdesini aralayan tek gerçek güç, evet. Adam benim sesimle konuşmaya devam etti.

"Her şeyi anlamış olmalısın: İnsanlar dünya üzerinde çift yaratılmıştır. Her kim kendi benzeriyle karşılaşır, bu ölümün yakın olduğu anlamına gelir. İkisinden biri ölecektir. Bırak yakamı. Yolum uzun."

Ellerimden kurtuldu. Yağmur yağıyordu. Üzerimde onun ceketi vardı. Ah, ne kadar eski bir numara! Tren yolu hikâyecileri son sahne, istasyon şefi benmişim meğer... Ama bu çok daha gerçek gibiydi. Artık Kilyos'un siyah beyaz kum tepelerinde değildim. Başka bir yerdeydim... Aynı zamanda hem ben hem de başka biriydim.

Burnuma gelen keskin lağım kokusu Paris'in kenar mahallelerinden birinde olduğumu herhangi bir kuşkuya yer bırakmaksızın haber veriyordu. Belleğim artık o başkasının hayalleri ve anılarıyla da doluydu. Hikâye sıradandı aslında. Bir kadını sevmiştim ve o kadın başka

birini... Ona bir isim vermiştim: Aurélia... Uzak bir yıldızın ismi sanki. Bir kadının yüzü aydınlatıyordu her yeri ve yokluğu acıtıyordu. Aurélia... Bir tanrıçaya yakışacak bu güzel yüze baktıkça aklımın içinde eski benden uzaklaşıyor, ötekine dönüşüyordum. En güçlü simya aşktan başka nedir ki? O ateşte pişerek değişiyor insanın ruhu. Oturduğum mahalleye çıkarken gözlerimi rasgele kaldırdım; aydınlıktı, sokak lambasının ışığı vuruyordu; evin numarası dikkatimi çekti. Yaşımın sayısı. Hayra alamet değildi bu olay. Bir zamanlar Thibault'yu gezdirirken boynuna taktığım cebimdeki kalın ipi avuçladım. Keçeleşmiş urganın bir gün –hem de çok uzak olmayan bir gün– boğazıma sarılacağını biliyordum. Ölüm meleğinin kemikli parmaklarına dönüşecek olan ipi bir kez daha sıktım avucumda. Kaç kez rüyasını görmüştüm! Kaç kez ölmüştüm... Hızlı adımlarla oradan uzaklaştım. Eve gidemezdim artık. Oysa yapmamalıydım. Onu aklımdan çıkarmalıydım. Boşuna hayaller içinde çırpınıyordum.

Birçok salonu olan büyük bir yapıda dolaşıyordum. Salonların bazılarında ders veriliyor, bazılarında felsefi tartışmalar yapılıyordu. Birinden içeri girdim. Sayıların gizli anlamları hakkında konuşmaya başladım. Kendimden emindim, ilahi bir esinle kolayca çıkıveriyordu cümleler ağzımdan. Bir başkası gibiydim. Herkes beni hayretle dinliyordu. "Bir. En korkunç yanılsama. [...] Her şey tersine dönebiliyor, masumiyet katliama, cinayet kahramanlığa. [...] Elbette gelenek bozulmuyor, her şey üç kez tekrarlanıyor. [...] Bir türlü kabullenemediğimiz dünyanın düzeni geliyor üzerimize: fetih, savaş, kıtlık ve ölüm. [...] Oysa oraya konan zavallı bir kuş kadar ömrümüz. [...] Üzerine bastığımız yer, gözlerimizi diktiğimiz tavan ve korkularımızla yankılanan duvarların sayısıdır

altı. Kapatılmaktır. [...] Ama aklımızda kalanların sayısıdır yedi."

Konuşmam bittiğinde bana eve kadar eşlik etmeyi teklif ettiler, eve dönmeyeceğimi söyledim. "Nereye gideceksiniz?" diye sordular. Doğuya doğru, diye cevapladım onları. Bir saplantının kurbanı olduğumu sanan dostlarım yürürsem açılırım düşüncesiyle yalnız bıraktılar beni. Yürüdüm. Bana yönümü gösterecek yıldızı arayarak karanlık gecenin içinde yürüdüm. Kaderimin bağlı olduğu yıldızı göremiyordum çünkü akla hayale sığmaz kocaman bir yaratık gökyüzünde uçuyordu. Eski zamanlardan kalma uzun elbisesiyle, Albrecht Dürer'in Melankoli Meleği'ne benziyordu.

Daha önce bir askere ait olan bir yatakta uzanmış, başımın üzerinde açılan tavandan görünen yıldızlı gökyüzündeki telaşlı gösteriyi izliyordum. Yıldız yağmuru hazırlıkları! Perseus'un kılıcından dökülecek olan yıldızlar o kutsallar kutsalı kadının üzerine bastığı çarkın etrafında dönecek, melekleri tanıklığa çağıracak birazdan. İçim ilahî bir aşkla doldu. Nefesim kesildi. Tanrıça bana şunları söyler gibiydi: "Meryem neyse ben de oyum, annen neyse ben de oyum, tüm şekiller altında sevdiğin kimler varsa oyum." İçimden yükselen aşkın ışığı bir merdiven oldu ve melekler onun yanına yükselmeye başladı. Sonra yine kendimi kaybettim. Bir köpek yerine bir ıstakozu dolaştırdım sokaklarda tasma takıp. Sonra bir oda verdiler bana. Koridorun ucunda. Bir tarafta doktorlar, öteki tarafta hastalar vardı. Tüm servetim, topladığım karmakarışık mobilyalar, Doktor Faust'un eşyası gibi, getirildi bu odaya... Dostlarım sayesinde. Bak, dokun, hisset: Üç ayaklı kartal başlı, eski zaman işi bir masa, kanatlı sfenks üstüne oturtulmuş bir konsol, on yedinci yüzyıl-

dan bir komodin, on sekizinci yüzyıl işi bir kitaplık, aynı yüzyıldan beyzi tavanlığı kırmızı ipek kaplama yatak; çoğu yıpranmış fayanslar ve Sèvres porselenlerinden köy dolabı; İstanbul'dan getirdiğim nargile, alçıdan büyük bir kupa, içinde karanlık gölgelerin oynaştığı akik taşından bir kolye, sıcak... Hepsi ve daha çokları... Bunların arasında kayboldum.

"Kaybolacaksın... Çıkışı asla bulamayacaksın."

Böyle dedim ve sustum. Hastalardan biriyle karşılıklı oturuyorduk. Elimi alnına koydum. Gökyüzündeki yıldız büyümeye başladı. İnanılmaz bir deneyimdi bu yaşadığımız. Aurélia bu gece beni ziyaret etti, bundan emindim. Ellerimi uzatıp akik kolyesinden tutmaya çalıştım.

Sonra yine karanlık...

Bu dünyaya nasıl girdiysem aynı yoldan geri dönmeyi denedim. Kolay olmadı. Yeraltı dehlizlerinde dizlerimin üzerinde sürünerek ilerledim. Karanlık bir incir ağacının dalları arasında çıkış yolunu bulmaya çalışıyordum. Önce hayvanlar çıktı karşıma. Dev kertenkeleler, her biri kolum kalınlığında tespihböcekleri, hınzır bakışlı kurbağalar, şehvetle çiftleşen tavşanlar, avını hırsla topraktan söküp alan kartallar, ay ışığını selamlayan gecenin çocukları kurtlar, çakallar, vahşi kediler, sinsi sincaplar, acımasız tilkiler... Yavaş ve acılı bir evrim geçirdi hepsi gözlerimin önünde. İnsanlara dönüştüler ama yüzleri ait oldukları hayvanlardan izler taşıyordu. Onlardan korkuyordum.

Yıldızlı gökyüzü yalnızlığımın acılı şarkısını söylüyordu. Tüm nefesimi boğan, damarlarımda akan kanı ağırlaştıran, dizlerimi taşlaştıran acı! Acı artık dipsiz bir kuyu... Sonu yok. Oysa dünyanın hazları öyle mi? Ne

sevişmek ne yemek ne de en güzel içkileri hayatın... İnsanın ruhu bir süre sonra doyuyor tüm bu güzelliklere. Tutkuyla özlediği bu nimetlere karşı iştahını kaybediyor, varlıklarını kanıksıyor. Acı öyle mi ya? İnsanın sonsuzca bedeninde ve ruhunda hissettiği acı tek hakikati hayatın. Evet bu! İnsan acı çekmek için gelmiştir dünyaya. Asla acıya doymaz insan. Asla...

Yürüdüm cebimde kalın urganla.
İki yöne doğru aynı anda gidiyordum.
Hem Eski Fener Caddesi'ne hem de bu çılgınlıkların başladığı kum tepesine doğru ilerliyordum adım adım...

Cebimde Aurélia'nın son
satırları... kalın urganı
pencerenin demirlerine sıkıca
bağlıyordum.

Şezlonga uzanmış yıldız
yağmurunun başlamasını
bekliyordum.

İpi boynuma geçiyordum,
zavallı ıstakoz dostum
Thibault için iki damla
gözyaşı döküyordum.

Şezlonga uzanmış, kaskatı kesilmiş
bekliyordum, kulağıma o sözlerin
fısıldanmasını: "Bu akşam beni
bekleme çünkü gece siyah ve
beyaz olacak."

Nerval 47 yaşında kendini astı.

Bu cümle zihnimin içinde dolaşırken soğuk bir suyun içine giriyor gibi ürperdim.

Nerval
47
yaşında
kendini
a
s
t
ı

Bu şu anda olduğum yaştı.

47.

Sokak lambasının ışığında gördüğü kapı numarasıydı 47. Yılın en sıcak gecesinde evden çıkıp gitmeme neden olan korku buydu belki de... Kum zambakları hafifçe rüzgârda titrediler.

Şezlongda doğruldum. Elimi çantama attım, defterimi çıkardım. Hızla aldığım notları karıştırmaya başladım. İntihar etmiş bir yazarla ilgili yazmam istenmişti, bir süredir bunun üzerinde çalışıyordum. Yoksa bu da bir yanılsama mıydı? Hayır bu daha sonra oldu, aslında önce başka bir roman yazıyordum. Beşir Fuat. Evet oydu ama defterim Nerval hakkında aldığım notlarla doluydu. Tanrım ben kimim? Defterimi açtım. Şiirler, şiirler, şiirler!

Ahmet Oktay'ın şiirleri var, Beşir Fuat için, Nerval için... Şiirin altında otopsi raporu:

İki'yim: Yakalandım sokakta çırılçıplak
Ve giydirildim başkalarının sözleriyle.
Ah! Karanlığa giren görür beyazı ancak,

Hangisiyim? Biliyorum kimin gözleriyle?
Ne yapsak silinmiyor ruhtan geçmişin izi
Yaşamak kadar ölüm de çağırıyor bizi,
Geçiyorum sokağı fenerle konuşarak

Hem yaşamın imidir hem ölümün her fener

MORG KAYDI

Giriş tarihi	: 26 Ocak 1885
Adı, soyadı	: Labrunie, Gérard de Nerval deniliyor
Cinsiyeti	: Erkek
Yaşı	: 47
Doğum yeri	: Paris (Seine)
Medeni hali	: Bekâr
Mesleği	: Edebiyatçı
Giyim/eşya	: Siyah ceket, siyah yakalık, gömlek, flanel yelek, gri yeşil pantolon, kızıl çoraplar, boyalı ayakkabılar, siyah şapka
Ölüm biçimi	: Asılma
İntihar ya da cinayet	: İntihar
Ölüm nedeni	: Bilinmiyor
Gözlem	: Morga kaldırılmadan önce tanındı. Cesede Edebiyatçılar Derneği sahip çıktı.

Neden durmadan intihar etmiş yazarlara yöneliyorum? Neden onların peşinden ölüm denilen o karanlık coğrafyayı keşfe çıkıyorum? Bir gün intihar edebilirim korkusu yüzünden mi? İnsan korktuğundan büyülenirmiş. Yazmamın nedeni de buydu belki... Kurmaca hikâyelerle varlığımı çoğaltmak. Öykülerin, romanların

sayfaları arasına saklanmak. Delilik gelip beni bulamasın diye. Ölüm meleği, o göklerde istediği kadar dolansın melankoli tanrıçası kılığına bürünüp. Ben metinlerden ördüğüm bu labirentte kendimi kaybedeceğim. Değil başkaları, asıl ben bulmamalıyım kendimi. Gücüm yettiği kadar yazmaya devam edeceğim. Metinlerin arasında oluşan bu sonsuzluk beni ürkütmüyor artık. Gözümü dikip bakıyorum kendi yarattığım bu uçuruma...

Gözümün içine tutulan ışıkla körleşmiş bir şekilde doğruldum. Güneşe bakmış gibi siyah bir leke uçuşuyordu gözümün önünde. Güvenlik görevlisi karşımda dikiliyordu. Beklenildiği gibi, hikâyenin sonunda ortaya çıkmıştı.

Ona henüz hikâyemin bitmediğini, burada biraz daha kalmam gerektiğini söylediğimde acı bir şekilde gülümsedi: "Asla çıkamayacaksınız ki buradan." Ne demek istediğini anlamadım.

O sırada yıldız yağmuru başladı.

EKLER

Sayıların Gizli ve Güncel Anlamları

Bir

Ebediyen dönüp duran istek, bütüne kavuşma arzusu, tamlık duygusu. Hakikaten garip. Şaşkınlık uyandırması gerekirken farkına varamadığımız. Sadece kuşlar mı? Ellerini kaldırmış, göğe yakaran ağaçlar yanılmıyor mu? Sessiz şarkılar, içinde kimsenin barınamadığı kelimeler, derin iç çekişler, kapı altlarından sızan ışık. Böyle bir şey olsa gerek yanılgı, farklı zamanlarda aklımızı kurcalayan. Hatta siyasi bir yönü bile var: Uygun adım dönen atlar sabit noktanın çevresinde. Başları gururla kalkıp iniyor, zaman zaman dillerini yitirip atlıkarıncaya dönüşüyorlar. Kırbaç. Evet, bu da at terbiyesinin ayrılmaz parçası. Kesinlikle hikmetler gizli bu mecazi anlatımda. Yine de ağaçların acıklı bir yanı var şimdi, soğuk bir dua yanılsaması: Hepsi, tüm kitap bir kelimede, o kelime bir harfte ve de o harf bir noktada gizlenmiş. Nokta dediysek bu olsa olsa bir kara delik. Yutucu dişil ilke. Döne döne deliğin içine doğru yuvarlanıyor dünyanın tüm atları. Birleşmeli o halde kaybedeceklerimize zincirleyip kendimizi. Yumruklarımızı sallayarak deliğin içine doğru. Yutucu ilke bir hayal. Titreyen, şaklayan, çatırdayan, parçalanan yürek için bir rüya. En korkunç yanılsama. Bir.

İki

Konuşuyoruz. Birbirine dolanıyor sözler. Diyalog da bir siyaset sanatı tabii. Hep kırbaç olacak değil ya... Sözcükleri ne kadar parlatırsak o kadar net görecek karşımızdaki kendini. En azından buna inanıyoruz. Yoksa uzun bir bekleyiş, tek başına, tahterevallinin bir ucunda. Ayağımızı yerden kesecek bir benzerimizi bekliyoruz. Eş ama karşı. Eşitlik durağan bir süreklilik. Bu eşitler arasındaki oyuna kimileri karşı: Dengeli bir çatışmanın ömrü uzattığına inanan düşünürlerin kitaplarını meydanlarda yakan insanların objektife gülümseyen yüzlerinden korkuyoruz. Birilerinin mutluluğu bazen çok zalim olabiliyor. Hele ki bize benziyorlarsa... Yakalarına taktıkları işaretler savaş ve zaferi simgeliyor, köşeleri sivri. Gökyüzünde başka hikâyeler de var. Sadece sırtını toprağa tamamen yaslamalı insan, yerin çekim gücünü hissetmeli, geceye düşmemek için gerçeğe tutunmalı. Oysa sözler büyülü, gerçeği bulandırıyor, şekilden şekle sokuyor. Her şey tersine dönebiliyor, masumiyet katliama, cinayet kahramanlığa. Korku içinde anlıyoruz; konuşmak da bir savaşma sanatı. Eşitlik bozuluyor. Susuyoruz.

Üç

Bedenin, zihnin ve ruhun mükemmel uyumunu tehdit eden kötü güçler dalga dalga üzerimize gelirken gözlerimizi kapamayı tercih edeceğiz. Çaresiz bir içe dönüş. Çözüm olmadığını bile bile masallardan ödünç aldığımız lambadan çıkan cin durduk yere soracak: Kimsiniz? Oysa biz üç dileğimizi hazır etmiştik; bedenimiz için gençlik, zihnimiz için kurnazlık ve ruhumuz için daha az acı. Çünkü mutluluğun bedenimizde bir yerde depolanabileceğini düşünüyorduk o zamanlar. Mavi dumanlar içinde cevap bekleyen cinin sorusunu siyaseten doğru bulmuyoruz ayrıca. Bu kadim dünya ne kadar da ayrımcı böyle diyerek içimizden ayıplıyoruz. Elbette gelenek bozulmuyor, her şey üç kez tekrarlanıyor: Kimlikler değiştokuş ediliyor, mekân el değiştiriyor ve hikâyeler yeniden anlatılıyor. Her seferinde uygun düzeltmelerle tabii. Savaşa dair tüm kıssalar aşktan söz eder hale geliyor örneğin. Asker değil artık o; kutsal dölleme hakkını elinde bulunduran bir âşık. Savaş değil artık yapılan, şehvetli bir çiftleşme. Göğün yerle birleşmesi kadar doğal. Evet biliyoruz ama yine de kabullenemiyoruz. Galiba o yüzden tüm fotoğraflarda gözlerimiz kapalı çıkıyor.

Dört

En sıkıntılı anlarda, ruhumuzun derinliklerinden dörtnala yola çıkıyor o maceracı hallerimiz. İçimize sığamayıp da taşan ve de uzaklara akan atlıların arkasından iyimserlikle bakıyoruz. Onlar umudu, inancı, şansı ve aşkı aramaya yeminli... Zaman: Bize en çok gerekli olan. Bekliyoruz. Oysa eskilerin söyledikleriyle dolup taşıyor kitaplar her dilde. Hep aynı uğursuz hikâyeler anlatılıyor. Kurtuluşu aramaya gönderdiğimiz atlılardan batıya gideni bir boğayla karşılaşacak, doğuya gideni bir aslanla, kuzeye gideni bir kartalla ve güneye gideni bir adamla. Sonrası yaman bir dövüş bir avuç toprak için, bir yudum su için, serin bir nefes, aydınlık saçan bir meşale için; bir mücadele ki en karanlık kâbuslarda bile benzeri olmayan. Nasıl da umutlanmıştık başlangıçta; sadece sözlerin olduğu bir yerde, bir çalılığın dibinde yanılmıştık pek tabii. Yolların ucunda dünyayı taşıyan sütunlar yok, hayır, her birinde kederli bir son var ruhumuzu bekleyen. Zaten bir yere gittiğimiz de yok, hepsi simgesel anlatımlar. İnsan dediğimiz, yani kendimiz, bir siyasi tasarımdan başka ne ki? Ruh desen birkaç sinir düğümü... Tam bu sözlerle avuturken kendimizi, tam dünyanın temel mad-

delerinden bedenimize kan, balgam, safra ve melankoli devşirirken laboratuvarlarımızda, tam unutmuşken bilinmeyen diyarlara yolladığımız atlıları; geri dönüş başlayacak. Bunlar o gidenler mi peki: Beyaz, al, yağız ve boz atların üzerinde gelenler cennetin dört ırmağından payımıza düşeni mi getiriyorlar? Ama hayır! Bir türlü kabullenemediğimiz dünyanın düzeni geliyor üzerimize: fetih, savaş, kıtlık ve ölüm.

Beş

Kollarımızı bacaklarımızı açıp çarkıfeleğin üzerine yattığımızda dört tarafa uzanan ırmaklar gibiydik. Ama başımız da eklenince, işte o zaman beş köşeli yıldızın her köşesi ayrı bir anlam kazandı; rahatlayarak başka bir şeye dönüştük. Olduk: Bir tasarım, aydınlanmadan beri kutsal saydığımız bir değer, yüceler yücesi bir varlık. Evrenin yeni merkezi. Yine de bir annenin elini özlüyorduk. Avucunun içinde bir göz olsun, bizi kötülüklerden korusun diye. Oysa oraya konan zavallı bir kuş kadar ömrümüz. Biri tutacak, biri kesecek, biri pişirecek... Bedenimizde açılan beş yara, insan olduğumuzu kanıtlarken yıldızın köşelerine dokunuyoruz, eski hikâyeleri –yaratıcı kıskanç tanrılar hakkında anlatılanları– hiçe sayarak kendimizden çıkıyoruz, beş kez söz versek de her gün, beş kez pişman oluyoruz. Zarif bir hayvandan çaldığımız bir beden içinde dörtnala koşarak toprağın üzerinde renkleri, tatları, sesleri içiyoruz büyük bir iştahla. Tüm bu benzetmeler, dil oyunları, masumiyet maskesi ardına gizlenen kötü niyetler... hepsi bir annenin elinde un ufak olabilir; ne de olsa insan dediğimiz siyasi bir kategori, bir yaratık, bir kavram.

Altı

İçindeyiz her an. Üzerine bastığımız yer, gözlerimizi diktiğimiz tavan ve korkularımızla yankılanan duvarların sayısıdır altı. Kapatılmaktır. Kapanmaktır içeriye. İçerisidir. Dünyayı yüzeylere ayırırız. İstenmeyenin dışarıda bırakılmasıdır tüm isteğimiz. Bu yüzden, uzaktan bakıldığında arı kovanlarına benzer şehirlerimizin manzarası; ama bal yerine boşluk ürer, rutubet, küf ve yaşlılık çoğalır. Sırt sırta veririz birörnek duvarlar sayesinde. Yakınlaştıkça birbirimize yabancılaşırız, tüm şehir korkuyla kaskatı kesilir gecenin parlaklığında. Kimsenin adını bilmeyiz. Adsızlar şehrinde herkes tek başınadır. Kilitli. Anahtar elimizdedir gerçi ama kapatılan akıl ihanet eder: Bu bir zar büyük bir yaratıcı kumarbazın fırlatıp durduğu, durmadan fırlattığı, der; şaşırtır bizi. Boş yere umuda kapılırız. Geleceğin malzemesinden yapılmış düşlerimizde atlar dizginlerinden boşanır, gri caddelerimizden rüzgâr olup geçerler. Gerçek olamayacak kadar simgeseldirler. Haklarında söylenen her şey siyasidir, sonu ölümle biter.

Yedi

Son kalan gücümüzle yalan söylüyoruz sorduklarında: Dünyanın harikalarını aramaya çıkmıştık; bu da bir siyasi tercih ya da bir yaşam tarzı, bir inanç hatta bir felsefe, diyoruz. İnanmıyorlar. Sorguya çekiyorlar. Bir tanrının kurban edilirken söylediği son sözleri; mağarada uyuyanların ne rüya gördüklerini; cennetin ve cehennemin katlarını; gökkuşağının renklerini; haftanın günlerini ki her biri çoktan ölmüş barbar bir tanrının adını taşır; kitabın mühürlerini; müziğin ruhunu soruyorlar. Aradığımız harikaların çoktan yıkılıp gittiğini biliyoruz da söyleyemiyoruz. Romantik düşler içinde kelime oyunlarına başvurmaktan vazgeçtiğimiz bir anda itiraf ediyoruz günahlarımızı. Çünkü kadim kentlerin üzerine kurulduğu tepelerin adlarıdır onlar: şehvet, oburluk, açgözlülük, tembellik, öfke, kıskançlık ve gurur. Evet yedisi de cüce, yedisi de kıpır kıpır, iç dünyamız dediğimiz küçük karanlık ormanda yaşarlar. Neyse ki bu bir masal, yetişkinler için anlatılan, gazetelerin pazar eklerinde yayımlanan. Ertesi gün yeniden kurulacak düzen, çarklar dönecek, uyuyup uyanacağız, unutacağız çoğunu. Acılarımızın da sevinçlerimizin de sayısı hatırladıklarımızdan çok daha fazladır. Ama aklımızda kalanların sayısıdır yedi.

Ay Işığında Yazılanlar

Bitmeyecek

Sanırım asla bitiremeyeceğim. Kitaplar, insanlar, düşünceler, duygulanımlar... Bir gün hepsini yarım bırakıp gitmek zorunda kalacağım. Gitmek de denemez aslında. Bu bir yer değiştirme olmayacak. Yer boşalacak. Varlığımdan boşalacak yerin –işin en acı yanı– varlığımdan boşalmış bir yer olduğu bile çok az sayıda insan tarafından çok az bir zaman süresince bilenecek olması. Benim için bile sınırları belirsiz bir hacim bu. Kısa sürede unutulacak. Bunu bilmek rahatsız edici. Çünkü çevremi saran serbest boşluğun aslında unutulanlara ait olduğunu aklıma getiriyor. En iyisi eski fotoğrafları iyice gizlemeli.

Tehlikeli bir meziyet

Bir yerlerde adil bir yücelik olmasını arzu etmek... Çok insanca. Hatta insanı insanlaştıran bir arzu bu. İnsan dediğimiz bitmeyen bir devinim, sürekli bir hal değiştirme. Kendimi bir arada tutma ustası olduğumu öğrendim ama bu çok tehlikeli bir meziyet. Bir arada durmaktan birbirine eklenen, üst üste yığılan katmanların tamamını insan bir süre sonra kendisi sanıyor. Oysa o katmanların kimileri birbirlerinin farkında bile değil, hiç tanışmadılar, birbirlerini hiç bilmediler. Bir karakter olduğum yanılsamasından ancak yazarken kurtuluyorum. Garip şey. Bir başkasıymış gibi düşündüğü anda insan kendini uzaktan görüyor. Ama gördüğü anda da yanılsama bozuluyor, o ben değilim, diyerek uzaklaşıyor suç mahallinden. Her şeyi apaçık görmek suçların en büyüğü, en eskisi, en unutulmaz olanı. Bu gördüğünü unutmamakta ısrarlı olanların hayatta kalma şansı yokmuş, bunu yeni anladım. Ne yazık ki hiçbir kitapta yazmıyor. Komik olan, bu gerçeği tüm çocukların biliyor olması. Sorun söylerler. Dinler ve güleriz. Sonra onların da unutacağı günlerin yakın olduğunu fısıldarız kulaklarına.

Bulmak istemediğimi arıyorum

Sorsanız cennetin kaybolduğunu söylerler, oysa asıl kayıp olan cehennemdir. Kayıptır, saklıdır, gizlidir. Bir zamanlar yazdığım roman kişilerinden üzerimde kalmış olan alışkanlıkla böyle düşünceler içinde yürüyorum geceleri. Bir ipucu arıyorum, belki iyi niyet taşları, eski halk deyimlerinden ilhamla... Oraya giden yolun çok yakınlarda bir yerde olduğunu hissedip ürperiyorum. "Tüm gün hareket halinde olmamın nedeni de bu," diye söyleniyorum. Bir arayış içinde geçiriyorum zamanı. Belki de bulmak istemediğimi arıyorum. Uzaktan bakan biri, bir şeyden kaçtığımı da düşünebilir. Çünkü saklı cehennem hem kaçtığım hem de aradığım bir yer. Kaçtıkça ona yaklaşıyorum.

Başlangıç noktası

Başka bir noktadan başlayabilir miyim? Başlangıçta yalnızlık vardı. Demek asla başlangıç noktasına dönemeyeceğim. Yalnızlık üzerine bir kitap yazarken insan ne kadar yalnız olduğunu fark etmiyor, bu iyi. Ama kitap bitince... kötü.

Şimdi buradaydı

Gecenin ortasında uyanacağım. Terli. Böyle zamanlarda hakikat kendini gösterir, dilim kavramaya yetmez. Soranlara karanlık bir denizde hayatta kalma mücadelesi verdiğimi söyleyebilirim. Ama bu bildiğimiz bir deniz değil, siyah bir madde, adsız. Elimi uzatsam tutabileceğim birileri az önce buradaydı ama şimdi yok. Şimdi mi? Zaman sadece bir kelime, riyakâr.

Odamdayım

Üç yanı duvarla çevrili, dördüncü duvarın olması gereken yerde deniz olan bir mekân. Geniş yeşil çayırlarda özgürce koşması gereken dev atlar denizin içinde debeleniyorlar. Yanımda birileri var galiba. Emin değilim. Kim olduklarını da bilmiyorum. Anladım dediğim anda her şey değişiyor. Akla nasıl güvenebilirim? Çevremi saran gerçeklik aklımla oyunlar oynamaya yemin etmiş. Sonuçta protein ve yağ ve su nasıl başa çıksın onca asitli gerçekle? Akıl organım yavaş yavaş erirken kalbim gümbürdüyor. Dip akıntılarının beni ele geçirmesinden korkuyorum. Korkularımı steril cümlelerle kurmaca okurlarıma sunuyorum. Herkesin içi rahat. Nasılsa her şey kurmaca diye düşünenleri bozmuyorum. Çünkü gerçek acı, pis bir koku gibidir, onu hisseden herkes kaçıp gider. Oysa dışarıda kocaman, güzel bir ay var. Yeni ölmüş bir hayvanı kim gömmek için çaba harcar ki...

Sen korkuyu bilme

İnsan gençliğinde kalabalıklar içinde yalnız olduğunu sanıyor. Oysa yalnızlar içinde yalnızdır insan. Yoldan geçen arabaların sahile vuran dalgalar olduğunu hayal edebilir misin? Bunu benim için yapabilir misin? Geceleri en çok sokak köpekleri anlıyor beni. Karanlığın içine doğru havlayan köpek gün doğarken uykuya dalıyor, rüyasında şehrin baştan kurulduğunu görüyor. Güneş tüylerini ısıtıyor. Her gün aynı saatte aynı acıyı çekenler bunu bilir, sen de onlardan mısın? Sen. Sahi şimdi, tam şu anda neredesin? Benliğimin sınırları genişleyip inceliyor, sonra yok oluyor. Sana ulaşmaya çalışırken incecik bir duman olup karışıyorum geceye. Ne çok pürüz var. Duvarlara sürtüyorum yumruğumu, dünyaya değen yerlerimi kanatıyorum. Umuyorum: Belki kirli kan boşalır, belki yerine rüya dolar. Belki sen gelirsin. Hiçbir şey olmamış gibi. Her şey olup bitmiş gibi. Birlikte dua ederiz senin tanrına. O beni anlar. Ne de olsa tanrılar yalnızlık sanatında ustadır. Korkma, ben herkes yerine yeterince korkuyorum. Sen korkuyu bilme. Delilik benim hobim. Boş vakitlerimde kelimelerle oynuyorum. Harfleri sinsice değiştiriyorum: Yalnızlık yanlışlık oluyor. Basit bir ha-

taya dönüşüyorum. Sahi şimdi, tam şu anda neredesin? Boş ver, sormamışım say. Yanıt bekleyen sorular değil bunlar. Sadece yalnızlığa iyi gelen tekerlemeler. Dalgalar sahile vuruyor. Az sonra gece denizinin yaratıkları karaya çıkacaklar. Korkma. Siyah bir maddeye dönüştürdüm geceyi, yüzüme sürdüm sabırla. Geldiğinde beni tanıma diye...

Kötü bir alışkanlık

Çok kötü bir alışkanlık geliştirdim. Daha yaşamadan yaşayacaklarımı hayal edebiliyorum. [...] İşte gemi yanaşıyor, sular henüz durgun. Rıhtım karanlık. Bir an önce binip gitmeliyim. Ayrı zamanları yaşıyoruz. [...] Herkesin bildiği, beklediği bir hikâye bu. Hayır kibirli biriyim, beklentilere teslim olmayacağım. Sonuna kadar yalnız, sırlarını kendi bedenine gömen bir yabancı olacağım. En iyisi bu. [...] Olmamam gereken yerde ve zamandayım. [...] Çağırma beni. Kendime yazdığım bir not bu, hal ve gidiş pek iyi olması için...

Kara Sayfa

Bu kapkara sayfa yaşadığımız kötü günleri unutmayalım diye.

Kuşlar gidiyor, her biri aklımdan bir nefes almış, her biri benden bir parça taşıyarak uzaklaşıyor. Yıldız kuşları benek benek dağılıyor. Hiçbir gök haritasında işaretlenmeyecekler. Sayılmayacaklar, adlandırılmayacaklar, hatırlanmayacaklar.

Ağaçların gölgeleri koyulaşıyor günden güne, hiç bitmeyecek bir kış geliyor, güzel günler çok uzakta. Gölgelerin içinde mayalanan zehir sızıyor kaldırımların kenarlarından, mazgallardan, pencere pervazlarından, sokaklardan eviçlerine doğru.

Ölülerin suretleri her yerde. Siyah bir maddeyle stensil grafiti olarak labirentin duvarlarına nakşedilmekte. Kırgın, güleç, umutlu, şaşkın, öfkeli bakıyorlar. Yarım kalmış sözleri. Bu ülke kanlı bir labirent artık, nerede başladığı nerede bittiği bilinmiyor.

Başlangıçların ve geçişlerin tanrısı, bir yüzü geçmişe diğeri geleceğe bakan... Savaş zamanlarında açılan, barış-

la birlikte kapanan mabedinin karanlıktan başka rahibi yok. Küf ve biber gazı sinmiş kubbesinde kısılıp kalmış birkaç yıldız kuşu çırpmıyor.

Heyhat, zavallı aklım. Bu kapkara sayfayı eski bir kitaptan aldım. Kitap şakalarla doluydu, acı alayla, edebî oyunlarla. Bin yıllık bir saray soytarısının kupkuru kafatasıymış o mabet. Az sonra delirecek bir hikâye kahramanının bilgece sorular yönelttiği: Nerde o şakaların şimdi, o şarkıların, eğlenceli masalların? Ne yazık ki bu kitap o kitap değil. İçinde neşe yok. Sadece ölülerin yarım yüzleri var. Siyah maddeyle nakşedilmiş...

"Bakın, siz bedenen ölmüş birini zihninizin içine aldınız, onu konuk ediyorsunuz. Ev sahibisiniz. Bu ilişkide tüm denetim sizin elinizde olmalı. Yani zihninizin içinde ona ne kadar yer açacağınız, onunla ne kadar özelinizi paylaşacağınız hep size ait kararlar. Şimdilik zihninizde yaşamasına izin verdiniz. Dilerseniz ona gözlerinizle bakmayı öğretebilirsiniz. Bedensel deneyimlerinize ortak edebilirsiniz."
"Nasıl?"
"Çok zor değil. Sözcüklerle..."
"Konuşarak mı?"
"Sözcüklerin gücünü küçümsemeyin. Zihnimizdeki tüm duygulanımların sözcüklerle doğrudan bir bağı var."
"Garip."
"Değil aslında. Neyse... Zihninizin içinde ikinci bir insan var artık Mirat Bey. Bundan sonra kendinizi asla yalnız hissetmeyeceksiniz."

Yaşamın yazıyla, yalnızlığın ölümle iç içe geçtiği bir dünyadayız. Murat Gülsoy bu tehlikeli yakınlığı fantastiğe, bilimkurguya cesurca göz kırpan bir anlatımla birleştirerek okurun zihninde canlandırıyor. Birbirinden bağımsızmış gibi görünen bölümler, ekler, kara sayfalar deliliğin eşiğinde, yalnızlığın derinliklerinde ve ölümün karanlığında birleşiyorlar. Delirmekten ve yalnızlıktan kurtulmanın yolunu ölüme yaklaşmakta bulan karakterler, ölümle kol kola girdikçe deliliğin kaçınılmazlığını deneyimliyorlar.

Tanpınar'a, Atay'a, Atılgan'a selam veren; ama en çok Borges'le, Nerval'le konuşan, onların metinlerinin ve karakterlerinin arasında ustalıkla gezinen roman, sanki yalnızlıktan kurtulmak için edebiyat âleminin büyük ruhlarını içine alıyor. Parçaları birleştirmeyi seven, ipuçlarının peşinden gitmekten haz duyan meraklı okur kadar fantastik bir kurgunun büyüsüne kapılmak isteyen maceracı okur da *Yalnızlar İçin Çok Özel Bir Hizmet*'ten yararlanmak isteyecek...

can

17 TL
KDV DAHİL

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-2998-0
9 789750 729980